

EHL-İ BEYT VE ON İKİ İMAM

EBUBEKİR TANRIKULU

İÇİNDEKİLER

1-Önsöz	3
2-Ehl-i Beyt Kimdir?	9
3-Hz.Ali (r.a)	14
4-Hz.Hasan (r.a)	22
5-Hz.Hüseyin (r.a)	26
6-İmam Zeynel Abidin (r.a)	35
7-İmam Muhammed Bakır (r.a)	39
8-İmam Caferi Sadık (r.a)	45
9-İmam Musa Kazım (r.a)	49
10-İmam Ali Rıza (r.a)	53
11-İmam Muhammed Taki (r.a)	57
12-İmam Ali Naki (r.a)	61
13-İmam Hüseyin Askeri (r.a)	63
14-İmam Muhammed Mehdi (r.a)	65

ÖNSÖZ

Elhamdulillahî Rabbil âlemin Vessalâtü vesselâmü alâ Rasûlinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve eshâbihi ecmeîn.

Aziz Kardeşlerim!

12 imamın hepsi de Sünnî dir hiç birisi Sebeci, Rafizî veya Vehhabî değildir. Sünnî demek, Kur'an'a ve sünnete uyan, Resulullahın (s.a.v) yolunda olan demektir.

Şia, Hz. Ali(r.a) taraftarı demektir. Sünniler Hz. Ali(r.a)yi ve Resulullahın(s.a.v) diğer ashabını sever, ayırım yapmaz. Hiçbirine hakaret etmez. Peygamber (s.a.v)Efendimiz: **"Benim ashabım gökteki yıldızlar gibidir. Hangisine tabî olursanız doğru yolu bulursunuz."** Buyurur. Çünkü hepsinin Cennetlik olduğunu bilir. Kur'an-ı Kerimdeki, Ashab-ı Kiramın tamamının Cennetlik olduğunu bildiren âyetlerden birisinin mealî şöyledir:

"Mekke'nin fethinden önce Allah için mal verip savaşanlar, daha sonra harcıyıp savaşanlarla eşit değildir. Onların derecesi, sonradan Allah yolunda harcayan ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah onların hepsine hüsnâyı (en güzel olanı, yani Cenneti)söz vermiştir." (Hadid Suresi,10)

Ehl-i beyti sevmeyen Sünnî olamaz. Çünkü Resulullahı(s.a.v) seven onun akrabalarını da, torunlarını da arkadaşlarını da, hanımlarını da sever. (Müslim Sahih'inde (c.6, Kitab-ül İmare, Bab-u En-Nas-ü Tebaün Li Kureyş, s.3) ve Ahmed ibn-i Hanbel Müsnedi'nde (c.5,s.86, 89, 90, 98) Cabir İbn-i Semure'den Resul-i Ekrem'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

Bu konuda rivayet edilen hadisi şeriflerde:

a)"On iki halife var olduğu sürece İslam aziz olacaktır."

Ravi (Cabir) diyor ki: "Daha sonra bir şey buyurdu, fakat ben anlayamadım. Babam'dan Resulullah'ın (s.a.v) ne buyurduğunu sorduğumda dedi ki: "Onların (halifelerin) hepsi de Kureyş'tendir." buyurdu.

Yine aynı ravinin şöyle dediği nakledilmiştir.

Resulullah(s.a.v)'tan şöyle buyurduğunu duydum: "Kıyamet kopana dek veya hepsi Kureyş'ten olan on iki halife gelip geçinceye kadar İslam dini ayakta duracaktır."

b)Buhari Sahih'inde (c.9, Bab-ul İstihlaf, s.81) ve Ahmed ibn-i Hanbel de Müsned'inde (c.5, s.90-92-108) Cabir ibn-i Semure(r.a)'den şöyle nakletmektedirler:

Resulullah (s.a.v) buyurdular ki: **"(Benden sonra) Oniki emir (halife, imam) olacaktır. "Daha sonra bir şey buyurdular ki, ben duyamadım. Babam dedi ki: "Hepsi Kureyş'tendir." diye buyurdular.**

c)Buhari Tarih-i Kebir'de (c.1, s.446) ve Ahmed ibn-i Hanbel Müsned'inde (c.5, s.92) ve yine Ebu Avane Müsned'inde (c.4, s.396) Resulullah'tan (s.a.v):

"Benden sonra on iki halife olacaktır" diye buyurduğunu naklederler.

ç)Tirmizi Sahih'inde (c.9, s.66), Ahmed ibn-i Hanbel Müsned'inde (c.5, s.108) Resulullah'tan (s.a.v) şöyle buyurduğunu naklederler: **"Benden sonra on iki emir olacaktır."**

d) Ahmed ibn-i Hanbel'in Müsned'inde (c.1, s.398 ve Müntehabü Kenz-il Ummal'da (c.5, s.212) şöyle nakledilmiştir.

İbn-i Mes'ud(r.a)'dan **"Bu ümmetin kaç halifesi olacaktır?" diye soruldu. İbn-i Mes'ud dedi ki: Aynı meseleyi biz Resulullah'tan (s.a.v) sorduk. Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdular:**

"İsrail oğullarının güvenilir gözetleyicileri (reisleri) sayısınca on iki tane olacaktır."

Aslına bakarsan Bu Hadis'ler manası kapalı olan hâdis'lerdir. Yinede âlimler çeşitli açıklamalarda bulunmuşlar. Mesela İmam-ı Rabbânî'de olaya farklı bir açıdan yaklaşmıştır:

"Ehl-i Sünnet ise 12 İmamın siyasette değil tasavvufta velayet yolunun/cehri-açık zikir yolunun imamları olduğuna inanır ve kabul ederler."

Ehl-i Sünnet aslında genel olarak İmam'larıİmam-ı Rabbani hazretlerinin belirttiği gibi kabullenmektedir. Fakat olayın Şia'nın belirttiği gibi olmadığına tüm ehl-i sünnet ittifaktır.

Peygamberimizin(s.a.v) mübarek neslinden gelen on iki imam, fazilet, takva ve mânevî mertebe olarak büyük veli ve kutupturlar. **"Ümmetimin âlimleri Beni İsrâil peygamberleri gibidir.** Hadisinin sırrına mazhar olan zatlar arasında, on iki imamda vardır.

Hakikat ehli olan Dört büyük mezhep İmamı ve on iki imamda Ehli Sünnetin büyük imamlarıdır.

Ehl-i Sünnet dışı birtakım fırkaların tekrar tekrar ortaya attıkları mugalatalarına / demagojilerine ayıracak, onlara harcaııp israf edecek kadar bol vaktimiz de yok. Neden?Çünkü ortada yeni bir şey yok, cevabı alınmamış bir mevzu yok... Konuşulanların hemen hepsi asırlardır söylenegelmiş, cevapları da defalarca verilmiş meseleler... Rabbimbizleri sırat-ı müstakiminden ayırmasın.

Aziz Kardeşlerim!

Vahdet birlik beraberlik demektir. El-vahid Allah (c.c.) nün en güzel isimleri (esma-i Hüsna) ndendir; “bir” , “tek” demektir. Ümmeti Muhammed’in birlik ve beraberlik içinde olmasını anlatan asıl kavram ise “cemaat” kavramıdır. Cemaat cem olmak toplanmak bir olmak birlik halinde olmak anlamlarındadır. Bu anlamıyla tefrikanın zıddıdır. Tefrika dağınık ve parçalanmış olmak demektir. Hadisi şerifte “Cemaatte rahmet tefrikada azap vardır” buyrulmuştur.

Kur’an ve Sünnet her an ve zamanda Müslümanların birlik ve beraberlik içinde olmalarını tefrika ve ayrıma meydan vermemelerini emir ve tavsiyelerle doludur. Cenabı Hak Kur’an’da “**(Ey müminler!) Allah’ın ipine toptan sarılın; tefrikaya (parçalanmışlığa ve ayrılmışlığa) düşmeyin.**” buyurmaktadır.

Kurtubi bu ayeti açıklarken “**Cemaat olmak kurtuluş, bölünmek parçalanmak ise helak oluşturm**” der. İslam’ın 5 şartının tamamı bizlere cemaati muhafazayı, birlik beraberliği korumayı öğretir. Kelime-i şehadet tüm Müslümanların inanıp söylemesi istenen sözlerdir. Herkesten aynı söze inanıp ikrarı etmesi beklenir. Namaz cemaat halinde saflar yerli yerince düzeltilerek eda edilir; oruç, ramazanda tüm Müslümanlar tarafından hep birlikte eda edilir. Hac senenin belli günlerinde tüm Müslümanların bir araya toplanmasıyla eda edilir. Zekât zenginlerin fakir olanları gözeterek toplumun birlik ve diriliğini sağlar; cemaati güçlendirir.

Bugün ümmeti Muhammed’in birlik ve dirliğe her zamandan daha fazla ihtiyacı olduğu kesindir. Öyleyse Müslümanların sırf inatları, nefsi emareleri, tutku ve idealleri uğruna ayrılığa sebebiyet vermeleri vebaldir günahıdır.

Vahdet, birlik ya da cemaat olsa olsa müminler arasında konuşulması gereken konulardır. Mümin olmayanların, dinin aslı ve esasıyla sorun yaşayanların cemaatten bahsetmeleri abesle meşgul olmaktır. İlk yapılacak iş düzgün bir inanç ve itikada sahip olmak arkasından cemaati oluşturmak, birlik ve beraberliği sağlamaktır.

Cemaat olabilmenin en önemli şartının aynı inanç ve akideye gönül vermekten geçtiğini söyledik. İslam’ın en önemli akidesi Kur’an’a Sünnet’e inanmak, iman etmektir. Kur’an Allah tarafından önce Hz. Muhammed (s.a.v)’e ondan ashabına onlardan da tabiine ne bir harf eksik ne de fazla aynen aktarılıp korunarak bize kadar gelmiştir. Sünnet ise Peygamber (s.a.v)Efendimizin Kur’an’ı açıklaması, İslam’ı yaşaması ve bize öğretmesidir. Bu da ashabı kiram tarafından bize kadar gelmiştir. Kur’an’ın korunması sünnetinde korunmasından geçtiğinden sünnette Kur’an gibi aynen korunup kollanmıştır. Kur’an sünnet olmadan doğru anlaşılamayacağına göre Kur’an’ı aktaranlar onun açıklaması mahiyetindeki sünneti de aynen aktarmışlardır. Kur’an manalarının yanlış anlamlara çekilmesinin önündeki engel işte bu sünnettir. Sünnet olmadan Kur’an’ın korunduğunu söylemek hatalıdır.

Çünkü manaları korunmadan Kur’an korunmuş sayılamaz. Kur’an metin olarak korunmuş, sünnet ise onu mana ve mefhumuyla korumuştur. Bu görevi de Kur’an’ı aktaran kişilerin bizzat kendileri yapmıştır. İşte bu gerçek anlaşılmadan İslam dini anlaşılamaz. Çünkü bu gerçek İslam’ın temelidir. Sünneti inkâr edenler Kuran’a reyleri, indi yorumları ve günlük anlayışlarıyla yaklaşırlar. Bu ise Kur’an’ı tahrif etmekle aynı şeydir. Ondaki gerçek manayı aktarmayıp kişinin kendi yorumuyla hakiki manayı örtmesi, kaldırması, tevil edip çevirmesi Kur’an’ı aslından uzaklaştırmaktır.

Günahların en büyüğü Allah’ın sözlerini çarpıtmak onun demek istemediğini dedirtmek olmaz mı? Bu aynı zamanda Allah iftira etme ve onu adına bir şeyler uydurmak anlamına gelmez mi? “Allah yalan iftira edenden daha zalim kim olabilir?” En büyük zulüm Allah adına yalan söylemektir.

Kur’an, sünnet sayesinde doğru anlaşılmış ve doğru aktarılmıştır. Kur’an’ın sadece lafızları değil manası da korunmuştur. Bu korumayı sünnet gerçekleştirmiştir. Kur’an bize ashabı kiram tarafından mütevatiren iletildiği gibi sünnette aynı ashab tarafından iletilmiştir. Ashabı kiram hakkında ortaya atılan her şüphe dinin aslı ve temeline yönelik bir yıkım faaliyetinden başka bir şey değildir.

Şia mezhebiyle yaşanan ayrılık yüzyıllardır yaşanmaktadır. Her devir akıllı insanları bu ayrılığın doğru olmadığına dikkat çekerek Müslümanların birlik ve beraberliğinin gerekli olduğunu söylemişler ve bunun için elbette çalışmışlardır. Fakat şu hakikat hiçbir zaman unutulmamıştır: Cemaat olmak demek “ne olursan ol gel” demek değildir.

Nitekim Peygamber(s.a.v)Efendimizde en yakın akrabaları oldukları ve akrabalık bağlarının en güçlü olduğu bir topluluk oldukları halde Mekkeli müşriklerle cemaat olmayı reddetmiştir. Çünkü cemaat olmağın en önemli ilke akide inanç ve ülkü birliğidir. Müşriklerle Müslümanlar arasında böylesi birlik söz konusu bile olamayacağından müşriklerin de katıldığı bir cemaat oluşumu asla mümkün olamamıştır.

Bildiğimiz gibi Ehli Sünnet ve Şia, bin küsur sene evvelce tefrik olmuş, Ehli Sünnet mezhepleri bazı furuu meselelerdeki tenevvü’ü dışında usul, akide ve fıkıh çizgisini muhafaza edip bu asra dek istikamet üzere istikrarla ve gerek kesintisiz bir Devlet geleneği yani Hilafet ve bünyesindeki çeşitli Ümera ve Ulema ile kesintisiz birer altın zincirle bu asra dek tevarüs ederek devam edegelmiş; lakin Şia, hem gulat -galiz- derecede sapma ve kaymalara sahne olmuş ve içerisinde çok çeşitli alt fırka teşekkül etmiş, bin bir çeşit dedirtircesine envai çeşit şiiilik peyda olmuştur ve artık her biri ayrı birer “dîn” olan bu kollardan bir kısmı bu gün hala İran-İrak-Suriye gibi Ortadoğu ülkelerinde ve az da olsa sair ülkelerde varlığını devam ettirmektedir.

Aziz Kardeşlerim!

Ehli Sünnet mezhepleri ve Şia mezhepleri arasındaki temel farklar ve tarihi köklerine temas etmeden geçemeyiz.

Öncelikle Ehli Sünnet nedir ve Şia nedir tarif etmek ve tarihi çatışma ve kavgalarını, gerek kalem ehli gerek kılıç ehli arasında her daim cereyan etmiş olan mücadeleyi kısaca ortaya koymak gerekir. Ehli Sünnet’e ait ve bir tür dinler ve mezhepler tarihi kitapları olan “Fark” ve “Milel” gibi çeşitli temel kitaplarda ve çeşitli asırlarda ortaya konmuş “Reddiye” kitaplarında ve yine muasırımız olan birçok “İfşaat ve Reddiye” kitaplarında ve tarih boyunca daha birçok “Akaid” veya “Feteva” vs kitaplarında ve hatta birçok “Tarih” kitaplarında ve vesikalarda Ehli Sünnet ve Şia bazen icmalen bazen de tafsilen tarif edilmiş ve aradaki farklar ortaya konmuş, bazısında tafsilatlı bir şekilde farklar ve bu farkların sebeb ve neticeleri beyan edilmiş, bazı kitap ve vesikalarda da kısmi bazı izahlar ve nakiller yapılmıştır.

“Ehli Sünnet” şemsiyesi altında bir akide birliğine sahip olan ve Asrı Saadet’ten temellenen ve Emevi-Abbasi-Osmani hilafetlerini çıkarmış ve Arz’da 1300 sene boyunca yegane İslam Devleti, İslam İktidarı olmuş, Hint Okyanusu’ndan Atlas Okyanusu’na, Altaylar’dan Atlaslar’a, Yemen ve Habeş’ten Kafkaslar’a ve Balkanlar’a “fütuhlar” yapmış, Akdeniz, Karadeniz ve Hazar’ı bir Müslüman iç gölü haline getirmiş bununla da yetinmemiş Hint ve Atlas Okyanusları’nda da gemi yürütmüş, Nil ve Fırat, Seyhun Ceyhun, Tarım ve Tuna’da suladığı atını Alpler’de, Atlaslar’da ve Altaylar’da koşturmuş olan Fatih Ecdadımız’dır..

Tüm bu Sünni ulema, ümera ve avam her daim mevcut Sünni halife ve sultanlara tabi olmuş, “Şam-Bağdat-Kahire-İstanbul” hilafetinin her birinin devrinde Halifelik şemsiyesi altında Ümmet cem olmasını bilmiştir. Bazı alt farkları olsa da neticede mevcut Sünni Hilafet’e her daim hepsi biat etmişlerdir. Ve bu Sünnimezheplerin uleması çok defa birbirlerinden istidlalde bulunmuş, birbirinden nakiller yapmış, istifade etmiş ve yekdiğerini hayırla yâd etmiştir. Ve en belirgin bir diğer ittifak da şudur, bütün bu Sünnilerin “Şia-Mutezile-Batıniyye-Havaric-İrca” vs gibi bid’at ehli, hurafeci veya sapkın diye tarif ettikleri fırkalara muhaliftirler ve onlara karşı her zaman cem olmuştur.

Ehli Sünnet’ in tüm bahsettiğimiz alt kolları; Akidede ve Fıkıhtaki tesmiye ile sayacak olursak; Eşariler, Maturudiler, Zahiriler, Selefiler, Hanefiler, Şafililer, Malikiler, Hanbeliler; hatta buna mutedil mütedeyyin Sufiler’i de eklersek; hepsi de üç cihetten de kardeş ve cem oldukları sabittir:

1) Siyasi Vahdet: Mevcut Halife veya yerel Sultanlar Sünni oldukça, bahsettiğimiz fırkalardan olan Sünnilerin her birisi de biatten el çekmemiş ve devlete tabi olmuştur, mezhebi taassuba düşmeden Sünni Devlet’in sancağı altında cem olup gaza etmiştir, o sancak altında dahili ve harici tehditlere karşı her daim vahdet üzere olmuştur.. Hep birlikte fütuhat yapmış ve fütüvvet ehli sayısız veli ve alim, gazi ve şehit çıkartmışlardır..

2) İlmi Vahdet: Bahsettiğimiz tüm Sünni fırkaların mezheplerinâlimleriye yekdiğerini hayırla yâd edip mezhebi taassuba düşmeden diğlerinden nakiller yapıp istidlallerde bulunup, birbirlerine

referans olmuşlardır. Bazı mezhebi ihtilafları olsa da, yeri geldiğinde birbirlerinden faydalanmışlar ve görüş alış verişinde bulunmuşlardır..

3) Bu ikisinin bir sebebi ve neticesi olarak; Şia-Mutezile-Havaric-İrca-Batıniyye gibi Bid'at ehli Hurafe ehli sapkın fırkaların batıllığında tüm bu Sünni Ulema ittifak etmiş ve icma ile bunlara muhalif olup bu fırkaların fikir ve işlerinden sakınıp sakındırmışlardır ve birbirlerini bu saydıklarımız ve benzeri fırkaları gördükleri gibi 'sapkın-bidatçı' diye görmemişler ve tüm iç fark ve furiat nevinden ihtilaflarına rağmen bu gibi bidatçı fırkalara karşı birleşmişler ve mücadele etmişlerdir. Ulema kalemi ile Ümera da kılıcı ve siyaset ve kanunlarıyla icraatlarıyla bu taifelerle mücadele etmişlerdir.

Sayırsız kitaplardan eserlerden, belge ve vesikalardan öğreniyoruz ki; Şia taifesi Ehli Sünnet cephesinden iki cihetten dolayı adeta iki defa tekfir ve tefsik edilmiş.

1) Şia taifesinin malum "Batıl" itikat ve fikirleri, söz ve amelleri.. Çeşitli mit ve ritleri.. Ki, sadece en ılımlı veya en makul(?) sayılan Caferilik (İsna Aşeriyye veya İmamiyye de denir, bu günkü şii nüfusun ekserisini teşkil eder ve İran ve Irak, Lübnan ve Bahreyn'de bulunur, ve İran marifetiyle artık Yemen'deki bazı kadim Zeydiler'den Husiler denen kol da Caferi'leşmektedir) inancında bile; - haşa- Ashab'ın haşa toptan tekfiri, Validelerimiz' in tekfiri ve iffetsizlikle ithamı, İmamlar'ın ismet sıfatına haiz olması, Allah'u Teala hakkında haşa karar değiştirmesi manasında olan Beda inancı, Gaib ve Mehdi diye beklenen imam inancı, hatta 'Kur'an tahrif edildi asıl Kur'an Mehdi ile gelecek' inancı gibi haşa, küfür içre küfür fikirlere sahipken; Nusayri, İsmail'i ve çağdaş bir kısım Safevilik hakkında konuşmaya bile gerek yok.. Bu zındık fikirleri ve bunları gizli ve aleni yayma misyonerliği sebebiyle sürekli Rafizi taifeler ve teşekküllerin üstüne giden Sünni ümera ve ulema her devirde bu hususta daima ayık olma gereği hissetmiştir. Birçok reddiyeler kaleme alınmış avam bu hususta teçhiz edilmiştir.

2) Şia taifesinin "Siyasi" ihanetleri. Çeşitli devirlerde, hatta denebilir ki tüm tarih boyunca, Haçlı ile, Moğolla, Venedik'le, Rus'la, ve saire ehli küfür düşmanla işbirliği yapıp sürekli Ümmet'i sırtından hançerlemesi.. Şia inancında mehdi zuhur etmeden, kılıç inmeden ve gökten bir münadi seslenmeden cihad olmayacağı ve Şer-i Şerif ile hükmeden bir Devlet kurulmayacağı içindir ki, sürekli Sünni ümmet ile cihad(?) etmişlerdir..

Moğollar'ı Bağdat'a davet edip Halife'yi şehit ettiren Vezir Alkame ve Hoca Nasır Tusi Şii idi. Haçlılar'la işbirliği yapan Mısır Fatımileri de Şii idi, Suriye İsmailileri de.. Osmanlı'nın en zor zamanlarında ve Avrupalı Haçlı ittifakına karşı gaza ettiği anlarda en kritik dönemlerde bile fırsatçılık yapıp sırtından vuran ve batı ile anlaşılan Safevi de Şii idi..

Asrımızda ve el yevm; Rusya, Kızıl Çin, Hindular, Avrupa ve Amerika ve saire tağutlarla işbirliği yapıp Afganistan, Pakistan, Yemen, Irak, İran, Suriye, Lübnan, Bahreyn ve saire beldelede sürekli Ümmet'e karşı savaşan da Şiiler!.. Şia tarihinde asla bir asli kâfire karşı gaza görülmez, şianın tarih boyunca bütün cihadı(?) Ümmet'e karşı olan savaş ve isyanlarından ibarettir.. Şia eliyle fethedilmiş darı İslam yapılmış bir memleket tarihte yoktur!

Atlantik'den Pasifik'e, Altaylar'dan Atlaslar'a, Anadolu'dan Balkanlar'a, Yemen Habeş'den Kırım'a Bosna'ya.. Tüm bildik Memalik-i İslam Ehli Sünnet Gaziler eli ile fethedilmiştir. Bir kısım Şia ve Kızılbaş taifeleri ise sadece dâhilde ve özellikle harice karşı en amansız mücadele verdiğimiz kritik dönemlerde isyan ve fitne çıkartmaktan ibaret bir gazaanlayışına sahip olagelmişlerdir.

İbni Teymiyye ve çeşitli âlimlerin Şia ve Yahudi ve Hristiyanlar arasındaki bazı ilginç ibretlik benzerliklerden bahsettiği reddiye kitaplarında yazan benzerliklere ek olarak; asrımızda da zuhur etmiş olan bazı ibretlik benzerlikler görmezden gelinemez.

Mesela, İran devrimi sürecinde bazı Caferi ayetullah denen ruhbanları ayetullah Humeyni'ye karşı çıkmışlardır. 'Sen mehdilik mi iddia ediyorsun' kaabilinden çıkışları olmuştur. Hâlihazırda bir kısım -bazıları Hücetiye denen guruptan da bahseder- mollalara göre aslında İran devrim ve devleti gayri meşrudur. Zira mehdi gelmeden cihad da olmaz şeriat da icra edilemez! Humeyni de bu türden muhalefete "Mehdi'yi zelil bir şekilde beklemektense izzet içinde bekleriz" gibi süslü kelimelerle cevap vermeye çalışmış ve neticede sözde şer'i aslında ise modern safeviler olan devletini kurmuştur..

Ama, yine de silahlı mücadele yapmadan, halkı tankların önüne sürüp(?) ezen tanklara karşı gül atıp altında ezilmeleri pahasına silah ve cihada başvurmaksızın bir devrim yapıp, "Cihad" yerine Gandhi'nin sivil itaatsizliği gibi bir ucube ve solun "Devrim" metodunu denemiştir, zira mehdi

gelmeden silah ve cihad olamazdı.. Elbette ki gerçek Caferi Şii olan muhalif mollalar doğru söylüyorlar, Şia'nın gerçeklerini ortaya koyuyorlardı. Yani, şii doktrinine göre esasen her türden tağuti işgal altında ve onların idaresinde, dünyanın neresinde olursa olsunlar tüm şiiler, mehdiyi beklemekle ve takiyye yapmakla mükelleftiler.. Humeyni bu çelişkisini "Velayet-i Fakih" tezi ile ve bahsettiğimiz türden açıklamalarıyla kapatmaya çalışmıştır.

Benzer durum Hasidik yahudileri ile İsrail Siyonist devleti arasında söz konusudur. Gerçek Yahudiler olan Hasidikler'e göre devrimci Siyonist Yahudiler, David Ben Gurion ve Ariel Sharon vs kurucu kadro ve tüm İsrail yöneticileri sapmıştır. Zira beklenen Mesih gelmeden devletleşmek günahdır, savaş ve isyan vs hareketler de öyle. Mesihleri gelene dek dünyanın neresinde olursa olsunlar her bir Yahudi diasporada bulunduğu ülkelerin idareleri ile barışık yaşamalı ve takiyye yapmalıdır, ancak mesih geldiğinde savaşmak ve devletleşmek meşrudur. Bu babda Humeyni'nin zilletle değil izzetle beklemek sözüne benzer şekilde, "Mesih'in yolunu açıyoruz" veya kolaylaştırıyoruz gibi kelimelerle açığı kapatmaya çalışan Siyonistler esasen kendi akidelerinden sapmışlardır..

Aziz Kardeşlerim!

Hülasa, "Yahudilik" ve "Şia"; iki din arasında da böylesi bir mutabakat veya ibretlik benzerlik mevcuttur! İkisi de din için kutsal savaş ve devletleşip şeriatları ile hükmetmek caiz değil, ta ki "Bekledikleri Kurtarıcı Lider" gelene dek; diye bir inançta müşterekler. Buna rağmen başka hesaplarla sabırsızlanıp devrim ve işgal sürecine giren "İran" ve "İsrail"; Hüccetiye Şiileri ve Hasidik Yahudileri gibi asıl-ortadoks şii ve yahudilere göre sapmışlardır ve bunu da çeşitli süslü laflarla ve bahanelerle ve yeni icat bidatleri ile kapatmaya çalışmışlardır. Ve ilginçtir bu günde ümmetin başına bela iki unsur vardır Ortadoğu'da. Şia lobisi ve Yahudi lobisi. İran ve İsrail. Ve aralarındaki danışıklı dövüş ve sureta tehditleşmelerin perdelediği asıl hakikat ve pasta paylaşımı şudur ki; mesela; Irak ve Suriye'de Şii-Nusayri-Dürzi vs taifeleri İran; Barzani ve Pkk gibi Kürtçü taifeleri de İsrail donatıp Ehli Sünnet üzerine salmaktadır.. Başka da müşterekleri vardır iki taifenin de.. İbni Teymiyye'nin bahsettiği o meşhur benzerliklerine bunları da eklersek birbirinin aynısı oldukları bir kez daha gün gibi sırtmakta ve ayrıca, İbni Sebe gibilerin Yahudi olduğu hakikati ile de ayrıca bir ibretlik muvafakat arz etmektedir..

Evet, intizarcı -beklemeci- ve takiyyeci -münafık- bir kısım Şia taifesi asla bir ülke fethetmemiştir. Asla Haçlı veya Moğol veya Bizans veya Avrupa ile cihada girmemiştir, tüm cihadı İslam devletlerine isyan etmekten ve fitne yaymaktan ibaret kalmıştır..

İslam'ın keskin kılıçları olan Gazi Kumandan Sebüktekin ve oğlu Gazi Sultan Gazneli Mahmud, Tuğrul Bey Gazi, Gazi Sultan Salahaddin Eyyubi, Gazi Sultan Zahir Baybars, Halife Yavuz Sultan Selim-Kanuni Sultan Süleyman-4.Murad Gaziler, Gazi Özdemir Paşa ve oğlu Gazi Özdemiroğlu Osman Paşa'lar vs büyüklerimiz her daim bu taifeye karşı gereken mücadeleyi muvaffakiyetle vermiştir.

Bu Ehli Seyf'in şanlı kılıçlarına refakat edercesine Ehli Kalem nice alim, Hüccetül İslam Muhammed Gazali, Şeyhülislam İzz Bin Abdusselam, İbni Hazm, İmam Nevevi, İmam Şatıbi, İmam Kurtubi, Hafız İbni Hacer, Şemsül Eimme İmam Serahsi, Şeyhülislam Ebu Suud Efendi, İmam Birgivi gibi nice alim de bu muzır fırkaya reddiyeler yazmış, çeşitli fetvalar vermiş ve kalemleri ile kılıca destek olmuşlardır..

Evet, Şia taifesi bir cihetten Belam Bin Baura (İhanet örneği) gibi, bir cihetten de Samiri (Tahrifatçı-Bidatçı örneği) gibiler. Yani adeta iki kere küfür iki kere sapkınlık.. Bundan sebebidir ki, aşağıda bazı nakillerde de daha iyi anlayacağız; *"Bu taife ile yapılacak olan cihad, tüm sair taifelerle (Haçlılar'la) yapılacak olandan daha ehemmdir"* diye fetvalar verilmiştir.. Bu da bize, 4. Murad neden 30 yıl savaşları denen iç savaşları fırsat bilip Avrupa üzerine gitmedi de Bağdat için Safevi üzerine vardı sualinin cevabını verir.. Bunun iki sebebi vardı, birincisi; Ehli Sünnet Hanefi usul ve feteve kitaplarında net bir şekilde denmiştir ki; "Bir islam beldesi işgal olundukta, o ülke halkı düşmanın hakkından gelemese veya gelmezse; en yakın tüm memalik-i islam ahalisine cihad farzı ayn olur, onlar da işgali def'e güç yetiremezse sair yerlere de cihad farzı ayn olur ve hakeza yeryüzünde bir tek müslüman kalmayıp hepsi helak oluncaya dek farzı ayn olması devam eder".

Yani koskoca bir beylerbeylik elden gitmişken orasını bırakıp da Avrupa'da yeni fetihler yapmak caiz olmazdı. Zira fütuhat bir vecibedir farzı kifayedir bazı, ama işgal edilen darı İslam'ı kurtarmak farzı ayndır.. Birinci sebep budur İran seferlerinde. İkincisi de, işte yukarıda bahsettiğimiz Şia zındıklığıdır, bu taife ile savaş Ehli kitab küffar ile savaştan ehemmiyetli ve evveliyatlıdır denmiş aynı kitaplarımızda. Şia dailerinin ümmetin arasına sızıp cahil bazı kesimleri ifsad etmesi asla kabul edilemez ve sessiz kalınamaz. Yine akide ve feteve kitaplarımızda, Zındık Şiiler için *"Kestiği yenmez, kızı alınmaz"* diye fetvalar mevcuttur..

Nisbeten daha mütebedeyin daha doğrusu gulat düzeyde sapmamış olan bir şiilik ve kızılbaşlık için durum biraz daha ılımlı ve farklıdır.. Bu ayrıma da hep dikkat edilmiştir. Lakin takiyyeci rafiziler hep sair şiiler gibi görünerek fitne ve fesada devam ederek arasına sızdığı tüm şii ve alevi kesimleri devlet için hedef haline getirmişlerdir, yine de Ehli Sünnet devlet ve orduları bir takım temel farklara riayet etmeye çalışmış kurunun yanında yaş yanmasın kaidesine uymaya çalışmışlardır. Görüldüğü üzere, rafizi yani zındık şii ve kızılbaşlar, en büyük kötülüğü aralarına sızdıkları veya kisvelerine büründükleri sair şii ve kızılbaşlara yapmıştırlar böylece..

Aynı şekilde batını sufiler sair sufilerin kisvesine bürünerek fesadlarını yaymaları ile en büyük kötülüğü tarikatlere yapmıştırlar. Ve elbette ki bu türden takiyye ve sızmalar sebebiyle bizim hepsine şüphe ile bakmaktan hali olmamız düşünülemez. Onun için gerçek Hak meshepleri, Hak tarikatları, batıl olanlardan ayırmak gerekir. Sapla samanı birbirine karıştırmamak gerekir.

Ta ilk asırlarından beri çeşitli alt fırkalara ayrılan ve her devirde ve coğrafyada bazı farklı kisvelere bürünen Rafizilik esasen özde aynı bidat hurafat üzerine kurulu aynı akidedir. “Sebei-Hamdani-Büveyhi-Karmati-Fatımi-Batıni-Safevi-Republici..” vs, esasen değişen bazı tabelalar ama görülen o ki öz hep aynı.. “Republic of the sözde islamic iran” devleti bu günde bütün dünya şiilerini, en gulatı olan Nusayriler vs de dahil tamamını kardeş ve mücahid ilan edip Irak-Suriye-Yemen-Bahreyn-Pakistan ve İran’da topyekün bir savaş açmıştır Ümmet’e karşı!.. “Ali’ci(?) olsun da ister dürzi nuseyri ister ismaili ister baasçı olsun farketmez, hepsi de kardeşimdir” gibi bir mantıkta olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Yemen Zeydi şiilerinden Husiler denen bir taifeyi tamamen Caferi şii yapan ve silahlandıran İran Cezire’de birçok fesad ve savaşa ve Sünni katliamına imza atmaktadır. Ve her seferindeki gibi geri çekilip, sıyrılmasını bilmektedir. İnsanlar “terör” diye sürekli sünni cihadi ekollere tenkitler yağdırırken bütün şii toplumları silahlandırıp kışkırtan İran her seferinde arka planda sinsice sıyrılmakta aklanmaktadır.. Ve muasır Safeviler olan “The Republic Of The -Sözde- İslamic İran”; bir yandan Yahudi lobileri ile, bir yandan Asya’daki Kızıl blokla, Çin ve Kuzey Kore ve Venezuela, ve Rusya ile ve Hindular ile; bir yandan da el altından Abd ve Avrupa ile işbirliği yapmakta çeşitli siyasi-askeri anlaşmalarla bu kardeşliğini(?) pekiştirmekte, hatta Irak’la olan sekiz yıl savaşında İsrail’den silah almasıyla Yahudiler’le; vahdet ve zıfafi gerdek olan İran ve avanesi rafiziler, mesele Ehli Sünnet İslam Alemi olduğunda, Şarki Türkistan-Myanmar-Filipinler Moro-Bangladeş-Açe-Keşmir-Afganistan-Çeçenistan-Irak-Suriye-Filistin-Mısır-Libya-Yemen-Nijerya-Somali-Karabağ-Kırım-Dağıstan-Abhazya-Patani-Angola-Çad-Mali vs memalik-i İslam’daki tüm cihad beldelerindeki meşru cihad eden Ehli Sünnet direnişçilere “terörist” demekte ve her bir ülkede oraların işgalcisi küffar ile dost olmakta hatta Suriye ve Irak ve Yemen ve Lübnan örneğinde gördüğümüz üzere direk devrim muhafızlarını askerlerini ve sayısız silah ve mühimmatını yollayıp ümmete vurmaktadır..

3) Bir diğer sapkınlık da bazı “fıkhi-ahlaki” sapkınlıklar olarak ayrıca sınıflanabilir. Şia’nın en eli yüzü düzgünü diye pazarlanmak istenen Caferilik’de bile şu zikredeğimiz galiz ve sarih küfürler mevcutken diğerlerini konuşmaya bile gerek yok demektir. Verdiğimiz kaynaklarda, şianın kendi temel kaynaklarından nakillerle sabittir ki; Şiada Mut’a nikahı denen süreli anlaşmalı geçici nikah denen fuhuş caiz, hatta daha sevap, daha faziletlidir. Yine şiilerde kadınla ters ilişki de caizdir.. Burada daha fazla açmak istemediğimiz başka da sapkınlıklar vardır, bu kadarı kafi olsa gerek.. Fazlası için verdiğimiz kaynaklara bakılabilir.

Kısacası şianın ve uzantısı bir kısım inançların batılları ve ihanetleri hakkında bu kısa bilgiler bile başta bahsettiğimiz, “Ehli Sünnet ile Şia arasında temel bir fark veya tarihi bir husumet yoktur, yapaydır” iddiasını çürütür.

Onun için tertemiz İslam inancına mensup olan Kur’an’ı Kerimde öğülen Sevgili Peygamber (s.a.v)Efendimizin ehli beytinden olan 12 İmamın hepsi Ehl-i Sünnet velcemaat ehlinden Fırka-i Naciye’dendir.

Rabbim bizleri tertemiz İslam inancıyla yaşayan, Kur’an’a, Sünnete, ehl-i beyte, ashabı kirama, Allah dostlarına saygılı olan, sadıkların, peygamberlerin yolunda olanlardan eylesin.

Ebubekir TANRIKULU Hoca
Kadiriyyei Halisiyyei Hayriyyenin
Hadimül Fukarası

EHL-İ BEYT KİMDİR?

Aziz Kardeşlerim!

Peygamber (s.a.v)Efendimiz diyorki:“*Allâh’u Teâlâ’yı, sizi nîmetleriyle perverde kıldığı için sevin. Beni, Allâh’ı sevdiğiniz için sevin. Ehl-i Beyt’imi de beni sevdiğiniz için sevin!*”(Tirmizî, Menâkıb, 31/3789)

MUHABBET ve DOSTLUK

Muhabbet ve dostluk, hislerdeki ve hâllerdeki müştereklikten kaynaklanır. Müştereklik ne kadar çoksa, muhabbet de o nisbette artar.

Cenâb-ı Hak, cemâlî sıfatlarını kendilerinde müşâhede ettiği kullarını daha çok sever ve onları, husûsî yakınlık ve dostluğuna mazhar kılar.

Yâkub (a.s)’ın on iki evlâdı içinde Hz. Yûsuf’a gönlünün daha çok meyletmesi, onda kendi duygu, düşünce, istîdat ve husûsiyetlerini daha fazla görmüş olmasındandı. Yâni dostluk, sevenin sevilende kendi husûsiyetlerini görmesinden kaynaklanır.

Tıpkı bunun gibi Allâh Rasûlü (s.a.v) Efendimiz’in hâl ve vasıflarının en üst seviyede müşâhede edildiği mübârek zevât da, O’nun en yakınları olan muhterem âilesi, yâni “Ehl-i Beyt”idir.

Zîrâ Ehl-i Beyt, nebevî güzelliikleri, yâni Hz.Peygamber’in yüzündeki nûr-i melâhati, sözlerindeki fesâhati, hareketlerindeki letâfeti, beyânındaki fevkalâde belâğati müstesnâ bir yakınlık mazhariyetiyle müşâhede eden güzîde şahsiyetlerdir. Onlar, hâliyle hâllendikleri, ahlâkıyla ahlâklandıkları, terbiyesi altında yetiştikleri Rasûlullâh(s.a.v)’in en sevdikleri idi.

Bu yüzden o azîz şahsiyetler, Efendimiz(s.a.v)’ın sevgisine lâayık olabilmek, O’nun muhabbetinden hiçbir zaman mahrum kalmamak uğruna, ömürleri boyunca nice ağır bedelleri seve seve ödediler. O’nun geçtiği çile ve ıztırâp çemberinin bir benzerinden onlar da geçtiler.

Zîrâ insan en büyük bedeli, muhabbet duyduğu şeyler uğruna öder. Bu fânî âlemde ödenen en ağır bedel de, ilâhî muhabbetin bedelidir.

İşte ilâhî muhabbetinin bedelini, büyük bir îman vecdiyle ve zevkle ödeyebilen İslâm kahramanları içinde Ehl-i Beyt, müstesnâ bir zirve teşkil eder.

EHL-İ BEYT

Varlık Nûru Hz.Muhammed(s.a.v)’in mübârek ev halkı... Nebevî ahlâk, ilim, irfan ve fazîletlerle yoğrularak şahsiyet kazanmış şerefli neseb... Hazret-i Peygamber’e muhabbet ve bağılılıkta ihlâs ve takvâ âbidesi olan ümmetin efendileri, “Âl-i Muhammed” -sallâllâhu aleyhi ve sellem-...

Ehl-i Beyt, evveliyetle, Peygamber Efendimiz(s.a.v)’in âile fertlerini ifâde etmektedir. Bu mânâda Ehl-i Beyt; Rasûl-i Ekrem Efendimiz ve âilesi, Hz.Ali, Hz.Câfer, Hz.Akîl, Hz.Abbâs(r.a) ve âileleridir. Rasûlullâh(s.a.v)’e salât ü selâm getirmek, nasıl bütün mü’minler üzerine bir vecîbe ise, Ehl-i Beyt’e hürmet ve muhabbetle bağılı bulunmak da bütün mü’minlerin vazîfesidir.

Çünkü insanoğlunun bir kimseye duyduğu muhabbetin en tabîî neticesi, sevdiğiyle alâkalı olan herkes ve her şeyin bu muhabbete dâhil olmasıdır. Bunlar, şahıslar da olabilir, eşya da olabilir, davranışlar da olabilir, coğrafya da olabilir. Meselâ bir kimseyi çok seviyorsanız, o kimseye mahsus hâl ve hareketleri kimde görseniz, sevdiğiniz kişiyi hatırlarsınız. O hâl ve hareketlerin sahiplerini de, sırf sevdiğinizizi hatırlattığı için muhabbet dâireniz içine alırsınız. Bu netice, muhabbetin derecesine göre tecellî eder. Yüksek bir muhabbette sevilenin; oturması, kalkması, hatta giyim-kuşamına âit husûsiyetler bile gönülde tesir oluşturur. Nitekim Peygamber Efendimiz(s.a.v)’in mübârek sakal-ı şeriflerine ve hırkalarına tâzim ve muhabbet de bu hâlet-i rûhiyenin eseridir.

Bu sebepledir ki Allâh’a muhabbet, sevme fiilinde nihâî bir zirvedir. Bir sonraki zirve ise, yaratılışımıza vesile olması sebebiyle Rasûlullah (s.a.v)Efendimiz’e muhabbettir. Muhabbet-i Rasûlullâh ile yoğrulanlar, yukarıda ifade ettiğimiz gerçekler etrafında Ehl-i Beyt’i de sevmenin neşesi içinde, onların güzel hâllerine râm olurlar.

Zeyd bin Erkam (r.a)şöyle anlatır:“*Birgün Rasûlullâh (s.a.v),Mekke ile Medîne arasındaki Hum suyu başında ayağa kalkarak bize bir konuşma yaptı. Allâh’a hamd ü senâdan sonra bize nasîhatte bulundu. Sonra da şöyle buyurdu:*

«Ey insanlar! Ben de bir insanım. Yakında Rabbimin elçisi bana da gelecek ve ben O’nun dâvetine icâbet edip gideceğim. Size iki mühim şey bırakıyorum. Biri, insanı doğruya götüren bir rehber ve nûr olan Allâh’ın Kitâbı Kur’ân’dır. Ona yapışın ve sınıksız sarılın!..»

Efendimiz (s.a.v)Kur'ân-ı Kerîm'e bağlılık husûsunda bâzı tavsiyelerde bulunduktan sonra sözlerine şöyle devâm etti:

«Size bir de Ehl-i Beyt'imi bırakıyorum. Allâh'tan korkun da Ehl-i Beyt'ime hürmet gösterin! Allâh'tan korkun da Ehl-i Beyt'ime hürmet gösterin!»

Yanındakiler Zeyd(r.a)'a:“Hz. Peygamber(s.a.v)'in Ehl-i Beyt'i kimlerdir yâ Zeyd? Hanımları da Ehl-i Beyt'inden değil midir?” diye sorunca o:

“Hanımları da Ehl-i Beyt'indendir. Fakat O'nun asıl Ehl-i Beyt'i, kendisinden sonra da sadaka almaları harâm olan Ali, Akîl, Câfer ve Abbâs'ın âileleridir.” dedi.(Müslim, Fedâilü's-Sahâbe, 36)

SELMAN BİZDENDİR

Bir de mânen Ehl-i Beyt'ten olma durumu mevzubahistir. Nitekim Selmân-ı Fârisî(r.a)her hâli ile o kadar güzel bir İslâm şahsiyeti sergiliyordu ki, Ensâr da Muhâcirler de:

“Selman bizdendir.” diyerek onu paylaşamaz olmuşlardı. Peygamber Efendimiz(s.a.v):

“Selman bizdendir, Ehl-i Beyt'tendir!” buyurarak onu taltif etti. (İbn-i Hişâm, III, 241; Vâkıdî, II, 446-447; İbn-i Sa'd, IV, 83; Ahmed, II, 446-447; Heysemî, VI, 130)

Demek ki Ehl-i Beyt'ten olmanın en mühim şartı “takvâ”dır. Yâni zâhirî mânâda Ehl-i Beyt'e mensûb olmanın yanında bir de mânen ve rûhen Ehl-i Beyt'ten olmak vardır. Bu ise mü'min gönülleri için mertebelerin en şerefliisidir.

Bu meyanda ashâb içinde yüksek fazîlet ve takvâsıyla mâruf olan Muâz bin Cebel (r.a)ın hâli de güzel bir misaldir:

Rasûl-i Ekrem (s.a.v)Muâz (r.a)ı Yemen'e vâli olarak gönderirken, onu uğurlamak için Medîne'nin dışına kadar berâberinde gitmişti. Hz. Muâz(r.a) binek üzerindeydi, Efendimiz (s.a.v) ise yürüyordu. Ona bâzı tavsiyelerde bulunduktan sonra:“**Ey Muâz! Belki bu seneden sonra beni bir daha göremezsin! İhtimal ki şu mescidimle kabrime uğrarsın!**” buyurdu.

Bu sözleri duyan Muâz (r.a)ağlamaya başladı. Rasûlullâh(s.a.v):

“Ağlama ey Muâz!” buyurdu ve sonra yüzünü Medîne'ye çevirerek:

“İnsanlardan bana en yakın olanlar, kim ve nerede olursa olsun, Allâh'a karşı takvâ sâhibi olan müttakilerdir.” buyurdu. (Ahmed, V.235. Heysemi Mecmuatuz Zevaid, Beyrud.1988, IX-22)

Bu hususta diğeri bir misâl de Üsâme bin Zeyd(r.a)'tır. Nitekim birgün Ali ve Abbâs(r. anhum)Allâh Rasûlü'ne gelerek, ehlerinden en çok kimi sevdiğini sordular. Rasûlullâh (s.a.v):

“Kızım Fâtıma'ya.” buyurunca bu defa:“**Ama biz kadınların en sevgili olanını sormuyoruz yâ Rasûlallâh!**” dediler. Bunun üzerine de Efendimiz (s.a.v)şu karşılığı verdi:

“Ehlimin bana en sevgilisi, Allâh'ın ve benim nîmetime mazhar olan Üsâme bin Zeyd'dir...” (Tirmizî, Menâkıb, 40/3819)

İşte böylece; “Şüphesiz benim dostlarım müttakilerdir.” (Ebû Dâvûd, Fiten, 1/4242) buyuran Fahr-i Kâinât Efendimiz, kendisine yakınlığın en mühim şartının, Allâh katında da yegâne üstünlük sebebi olan “takvâ” olduğunu beyân etmiştir.

Hakîm et-Tirmizî, Allâh dostlarının da dâimâ zıkr-i ilâhî üzere bulundukları için mânen Ehl-i Beyt'ten sayıldıklarını, lâkin bunun sulbî bir yakınlık olmayıp, kalbî ve mânevî bir yakınlığı ifâde ettiğini bildirir. **“Zîrâ Rasûlullâh (s.a.v)Allâh'ın zikrini ikâme edip insanların kalbine yerleştirmek için gönderilmiştir.”** der. (Hakîm et-Tirmizî, Kitâbu Hatmi'l-Evliyâ, s. 345-346)

O hâlde; **“Kişi sevdiğiyle berâberdir.”** hadîs-i şerîfî muktezâsınca Efendimiz (s.a.v)a yakın olmak, O'nun dostluk halkasına ve Ehl-i Beyt'ine dâhil olmak için, en başta gönümüzün Allâh korkusu ve muhabbetiyle dolu olması, yâni kalbimizin Allâh ve Rasûlü'yle berâber olması icâb etmektedir. Bu hâlin en net alâmeti de, ibâdet ve davranışlarımızda kendini gösterir.

EHL-İ BEYT TERBİYESİ

Rasûlullâh (s.a.v)şefkatle üzerlerine titrediği âile efrâdının, insanlığa numûne olacak seviyede bir takvâ hayâtı yaşamalarını arzu ediyordu. Son derece aziz tuttuğu Ehl-i Beyt'ini, dünyada da âhirette de bu izzet içinde yaşatacak bir tevâzû, sadelik ve letâfet ile dâimâ ihlâs ve derin bir takvâya sevk ediyordu. “Asıl hayat, âhîret hayatıdır.” buyurarak, bazen mübah olan hususlarda bile, dünya meyli başlar endişesiyle onları başkalarından daha fazla zühd, riyâzat ve takvâya yönlendiriyordu.

Fahr-i Kâinât Efendimiz'in, kızı Fâtıma vâlidemize apayrı bir muhabbeti vardı. Hiçbir kız, babasını Fâtıma vâlidemizin Peygamber Efendimiz'i sevdiği kadar sevemez. Hiçbir baba da kızını, Peygamber Efendimiz'in, kızı Fâtıma'yı sevdiği kadar sevemez. Bu sebeple her âilede bir Fâtıma isminin bulunmasının, Efendimiz'e yakınlık bakımından bir bereket ve rahmet olacağı kanaatindeyiz.

Efendimiz (s.a.v):- **“Fâtıma benden bir parçadır. Onu üzen beni üzmüş, onu sevindiren beni sevindirmiş olur.”**(Müslim, Fezâilü's-Sahâbe, 93-96.) buyurup **onun cennet hanımlarının en fazîletlilerinden olduğunu müjdelerken,**(Ahmed, I, 293.) diğer taraftan da Hazret-i Fâtıma'ya Peygamber kızı olmasına güvenerek âhiret kurtuluşu hususunda gaflet göstermemesi gerektiğini de her fırsatta tenbih ediyordu:

“Ey Fâtıma! Kendini cehennemden kurtarmaya bak! Çünkü sizi Allâh'ın azâbından kurtarmaya benim gücüm yetmez. Ama aramızdaki akrabalık bağı sebebiyle (kıyamette de) sizinle alâkama kesmeyeceğim.” (Müslim, İmân, 348, 351)⁴

Âile efrâdı içinde en çok Hz.Fâtıma(r.anha)'yı sevmesine rağmen, onun dünya nimetlerini asgarî seviyede ve bir riyâzat hâli içinde kullanmasını isteyen Peygamber Efendimiz(s.a.v), fazla imkânların infak edilmesini arzu ediyordu. Gönüllerinde dünyâyâ karşı en ufak bir meyil doğmasına dahî mahal vermiyordu. Böylece sevgili kerîmesini dâimâ Allâh'a ve âhirete yönlendiriyordu.

Birgün Efendimiz (s.a.v)kızı Fâtıma'da bir gerdanlık gördü. O ince ve zarif hanım, babasının memnûniyetsizliğini kavramakta gecikmedi. Derhal gidip o gerdanlığı sattı ve kendisi de muhtaç olduğu hâlde müstağnî davranarak parasıyla bir köle alıp âzâd etti. Efendimiz (s.a.v)kızının bu şefkat ve merhametinden son derece memnun oldu. (Nesâî, Zînet, 39)

Hız.Fâtıma(r.anha), zayıf ve nahif bir hanımdı. Ev işleri ise hayli yorucuydu. Hz. Fâtıma(r.anha), ocağı yakar, yemek pişirmeye çalışırdı. Bâzen ateşi üflerken çıkan kıvılcımlar benek benek elbisesini yakardı. Evi süpürmekten üstü-başı toz-toprak içinde kalırdı. Un öğütmek için değirmen taşını çevirmekten ellerinin, su taşımaktan da sırtının yara içinde kaldığı zamanlar olurdu.

Bir ara Allâh Rasûlü(s.a.v)'ne savaş esirleri getirilmişti. Hz.Fâtıma(r.anha), onlar içinden kendisine bir yardımcı vermesini babasından talep etti. Lâkin Hz.Peygamber (s.a.v)dünyâdaki en sevgili varlığı olan kızı Fâtıma'yı yine ebedî saâdete yönlendirerek:

“Ey Fâtıma! Allâh'tan ittikâ et! Allâh'ın farzlarını (huşû ile) edâ et! Âilenin işlerini yap! Yatağına girince otuz üç kere sübhânallâh, otuz üç kere el-hamdü lillâh, otuz dört kere Allâhu ekber, de! Böylece hepsi yüz yapar. Bu senin için hizmetkârdan daha hayırlıdır.” buyurdu.

Hız. Fâtıma (r.anha)büyük bir teslimiyet ve rızâ hâli içinde:

“Allâh'tan ve Rasûlü'nden râzıyım!” dedi. Efendimiz (s.a.v), bu kadar aziz tuttuğu kızına bir hizmetkâr vermekten müstağnî kaldı. (Ebû Dâvûd, Harac, 19-20/2988)

Diğer bir rivâyette Efendimiz(s.a.v)'in şunları da söylediği nakledilmektedir:

“Vallâhi Ehl-i Suffe açlıktan müdelerine taş bağlar ve ben de onlar için harcayacak bir şey bulamazken, size hizmetkâr veremem. Esirlerin karşılığında alacağım fidyeleri Ashâb-ı Suffe için harcayacağım.” (Ahmed, I, 106)

İşte Efendimiz (s.a.v)evlâdını böylesine mütevâzı bir yaşantı içinde yetiştirmişti. Zîrâ o Fâtıma vâlidemiz ki, Ehl-i Beyt'e, altın silsilelere, yâni Şâh Geylânîlere, Bahâeddîn Nakşibendîlere, Ahmed er-Rufâîlere(k.s) ve daha nice evliyâ, asfiyâ, ebrâr ve mukarrabîne “ana” olacak ve ümmetin hanımlarına da nezih hayatıyla örnek teşkil edecekti.

Fahr-i Kâinât Efendimiz'in, âile efrâdına mânevî terbiye vermesi ve onları ebedî hayâta hazırlaması husûsundaki diğer bir misal de şöyledir:Ahzâb Sûresi'nden:**“Ey Peygamber'in hanımları! Siz kadınlardan herhangi biri gibi değilsiniz. Eğer (Allâh'tan) korkuyorsanız, (yabancı erkeklere karşı) çekici bir edâ ile konuşmayın; sonra kalbinde hastalık bulunan kimse ümîde kapılır. Güzel söz söyleyin! Hem vakarınızla evlerinizde durun da evvelki câhiliyet çıkışı gibi süslenip çıkmayın! Namaz kılın, zekât verin, Allâh ve Rasûlü'ne itaat edin. Ey Ehl-i Beyt! Allâh sizden, sâdece günâhı gidermek ve sizi tertemiz kılmak istiyor.”** (el-Ahzâb, 32-33) âyetleri nâzil olduğunda Allâh Rasûlü (s.a.v)-, altı ay boyunca sabah namazına giderken tedbir mâhiyetinde Hz. Fâtıma(r.anha)'nın kapısına uğramış ve:

“Namaz(a kalkın) ey Ehl-i Beyt! «Allâh sizden, sâdece günâhı gidermek ve sizi tertemiz kılmak istiyor.»” buyurmuştur. (Tirmizî, Tefsîr, 33/3206)

Yine ebedî hayâtın en mühim sermayelerinden biri olan teheccüd namazı için, yorgunluk sebebiyle kalkamamaları ihtimâline binâen, Peygamber Efendimiz(s.a.v) bâzı geceler Hz.Ali(r.a) ile Fâtıma(r.anha)’nın kapısını çalar, teheccüd vaktinin geldiğini hatırlatırdı.

Enes bin Mâlik (r.a)der ki: “Âile fertlerine karşı Rasûlullah(s.a.v)’den daha şefkatli kimse görmedim.”

Bu ifade aynı zamanda, âile halkını Peygamber Efendimiz(s.a.v)’den daha güzel yetiştiren kimse yoktur, demektir. İşte Efendimiz (s.a.v)Ehl-i Beyt’ine, peygamber âilesi olmaları sebebiyle takvâ hayâtını en titiz ve mükemmel ölçüler dâhilinde yaşatarak etraflarına da örnek olmalarını telkin ediyordu.

Bu sâyededir ki, Allâh’ın bizzat terbiye ettiği Efendimiz (s.a.v), nasıl bütün peygamberlerin efendisi oldu ise, Rasûlullâh’ın özel terbiyesine mazhar olan Ehl-i Beyt de diğer insanların seyyid ve seyyideleri olmuştur.

Allâh Rasûlü’nün mânevî terbiyesi altında yetişerek O’nun rûhânî hayatının tercümânı olan Ehl-i Beyt imâmı Hz.Ali(r.a)’ın, nebevî ahlâkı aksettiren sayısız fazîletlerinden biri şöyledir:

Bir gazâda Hz Ali(r.a), bir düşman neferini altına almış, onu öldürmek üzereydi. Ölümün pençesine kendisini kaptıran adam, âcizlik içinde iğrenç bir davranışa meylederek Hz.Ali(r.a)’nin nûrlu ve mübârek yüzüne tükürdü.

Ehl-i Beyt bahâdırı olan Allâh’ın arslanı Hz.Ali(r.a), o an nefsinin galebesinden endişe ederek birdenbire durdu ve elindeki kılıcı yere indirip düşmanını öldürmekten vazgeçti.

Bu hâle kâfir pek şaşırdı. Hayret ve merakla sordu: “**–Yâ Ali! Beni tam öldürecekken niye durdun? Niçin öldürmekten vazgeçtin? Ne oldu ki, şiddetli bir hiddetten târifsiz bir sükûna geçtin!.. Bir şimşek gibi çıkmakta iken bir anda fırtınasız, sâkin bir hava gibi duruluverdiniz...**”

H.z.Ali(r.a) şöyle dedi: “–Ben cihâdımı yalnız Allâh rızâsı için yaparım. Buna da aslâ nefsimi karıştırmam. Sen yüzüme tükürmekle beni kızdırmak ve hakâret etmek istedin. Ben o an hiddete kapılsaydım, seni nefsimde tâbî olmak gibi, bir mü’mine aslâ yakışmayan âdî bir sebeple öldürecektim. Halbuki ben, gururumu tatmin için değil, Allâh için gazâ etmekteyim.”

Neticede bu ulvî ahlâk karşısında o düşmanın gönlü dirildi. Hz.Ali(r.a)’nin bu fazîlet dolu hâminden hisse alarak îmâna geldi.

İşte Ehl-i Beyt terbiyesinin sayısız bereketlerinden biri... Zîrâ onlar, âlemlere rahmet olarak gönderilen Allâh Rasûlü’nün etrâfında muhabbetle kenetlenmiş ve O’nun hâliyle hâllenmiş gönül insanlarıydılar.

Tıpkı gül, karanfil ve nâdide çiçeklerle bezenmiş bir bahçe üzerinden esen sabah melteminin, gittiği yerlere o bahçenin ferahlığını yansıtan latîf râyihalar götürmesi gibi, Allâh Rasûlü’nün mânevî terbiyesi altında kemâle eren Ehl-i Beyt de O’nun rûhâniyetini kendisinden sonraki nesillere büyük bir ihlâs ve sadâkatle tevzî etmişlerdir. Bir mumla, sayısız mumların yakılması misâli, Allâh Rasûlü’nün nûrunu asırlar ve nesiller boyunca devâm ettiren feyz ve ruhâniyet kandilleri olmuşlardır. Öyle ki, o kandillerden biriyle aydınlanma bahtıyarlığına erenler, o nûrun ilk kaynağı olan Efendimiz (s.a.v)’a vuslatın hazzını tatmışlardır.

Nitekim Hz.Ali(r.a) ve Hz.Ebû Bekir(r.a)’tan gelen bütün tasavvuf silsilelerinin feyz merkezini de Ehl-i Beyt imâmı Câfer Sâdık Hazretleri teşkil eder. İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe Hazretleri de Câfer Sâdık Hazretleri’nin en mümtaz talebesi ve mânevî evlâdı idi. Câfer Sâdık Hazretleri’nin kendisi için nasıl bir feyz kaynağı olduğunu, onunla geçen zamanlarını kastederek:

“Son iki yılım olmasaydı Nûman helâk olmuştu.” sözleriyle ifâde etmiştir.

İşte Ehl-i Beyt, Rasûl-i Ekrem (s.a.v)Efendimiz’in hâlini, evsâfını, ahlâkını asırlara ve nesillere taşımakta müstesnâ bir zirvedir.

EHL-İ BEYT'E MUHABBET

Cenâb-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de: *"...Ey Ehl-i Beyt! Allâh sizden, sâdece günâhı gidermek ve sizi tertemiz kılmak istiyor."* (el-Ahzâb, 33) buyurarak Ehl-i Beyt'i tezkiye ve tebrie ettiğini bildiriyor. Yâni Ehl-i Beyt'i bizzat Cenâb-ı Hak tervîc ediyor.

Rasûlullâh (s.a.v)de âile efrâdını candan sever, ümmetinin de onları sevmesini arzu ederdi. Nitekim şöyle buyurmuştur: *"Allâh'ı Teâlâ'yı, sizi nîmetleriyle perverde kıldığı için sevin. Beni, Allâh'ı sevdiğiniz için sevin. Ehl-i Beyt'imi de beni sevdiğiniz için sevin!"* (Tirmizî, Menâkıb, 31/3789)

Allâh Rasûlû'nde fânî olan Hz.Ebû Bekir (r.a)Ehl-i Beyt'e hürmet ve muhabbetle de örnek bir şahsiyettir. O, buyuruyordu ki: *"Ehl-i Beyt'ine karşı edepli olmak sûretiyle de Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)ya- hürmet ediniz. Canım kudret elinde olan Allâh'a yemin ederim ki, Rasûlullâh (s.a.v)'in yakınları, kendi yakınlarımdan bana daha sevgilidir."*

Ehl-i Beyt sevgisi o kadar mühim bir vazifedir ki, Rabbimiz, namazlarda Tahiyat'tan sonra okuduğumuz sallî-bârik duâlarında "Â-i Muhammed" diyerek Ehl-i Beyt için de duâ etmemizi murâd etmiştir.

Namazlarda teşehhüdün hâtimesi kılınan ve "Â-i Muhammed" için yapılan duâ, şüphesiz ki onların makamlarının yüceliğini gösterir. Tâzîm ve hürmetin böylesi, başka bir "âile" için mevzubahis değildir.

Bâzı islam düşmanları, kasıtlı kişilerin ve gâfillerin ithamlarına karşı: "Eğer Â-i Muhammed'i sevmek râfızîlik ise ins ü cin şahid olsun ki ben râfızîyim." diyen İmâm Şafîî Hazretleri, yine bu husustaki duygularını şöyle ifâde buyurmuştur: *"Ey Rasûlullâh'ın Ehl-i Beyt'i! Sizi sevmek, Allâh'ın Kur'an'ında inzâl ettiği bir farzdır. Size en büyük medâr-ı iftihar olarak kâfidir ki, size salât etmeyen namazı kabul değildir."* (Muhammed Pârsâ, Faslı'l-Hitâb / Tevhîde Giriş, s. 522)

GÖKLERİ TİTRETEN CİNAYET (10 Muharrem, Kerbelâ)

Efendimiz(s.a.v)'in muhabbetle bağrına bastığı, şefkatle öpüp okşadığı, namazlarında bile mübârek sırtına aldığı aziz torunu Hz Hüseyin(r.a)'e karşı işlenen cinayet, İslâm tarihinin gördüğü en acı felâketlerden biridir. Bu cinayetin İslâm dünyasının bağrında açtığı yara hâlâ kanamaktadır. Bu vahşiyâne cinâyeti işleyenlerin her biri, Allâh'ın ayrı bir gadabına dûcâr olmuştur.

Hz.Hüseyin(r.a) Efendimiz'in hunharca katli, İslâm dünyasında o kadar nefretle karşılanmıştır ki, o devrin hükümdarı olan Yezid'in adı hakaret olarak kullanılagelmıştır. Çünkü o menfur cinayete, hangi mezhepten olursa olsun her müslümanın yüreği feryat hâlinedir. Buna göre aslında Sünniler ve Şiîler arasında herhangi bir husûmet sebebi yoktur. Varmış gibi gösterilmesi, kötü niyetli insanların tahriklerinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla bugün her iki taraf da birbirlerine hiçbir şekilde husûmetle bakmamalıdır. Bugün bilhassa; *"Mü'minler ancak kardeşler!.."* (el-Hucurât, 10)hükmü etrafında kenetlenmek şarttır.

Bu hususta ümmet-i Muhammed'in tevhîdini, birlik ve beraberliğini bozacak tarzda kuru çekişmelere prim vermek, tartışma ve çatışmalara girmek, en başta o azîz neslin mübârek rûhunu incitecek hareketlerdir. Bilhassa yersiz taassuplar, tarihten beri daima zarar verici olmuştur. Zîrâ en ufak bir sürtüşme bile, ümmet-i Muhammed'i bölmek isteyen İslâm düşmanlarının ekmeğine yağ sürmek demektir. Bu hususta sâhip olmamız gereken en güzel hâl, îman firâsetiyle uyanık davranıp, gereksiz yere gıybet ve münâkaşalardan uzak durmaktır.

Bunda muvaffak olmamız için Kur'an ve sünnet yanında sarsılmaz bir ortak noktamız daha vardır ki, o da Ehl-i Beyt muhabbetidir. Peygamber Efendimiz(s.a.v)'in de bizzat emrettiği bu muhabbet, her müslümanın gönül ufkudur.

Bu sebepledir ki ecdâdımız Osmanlı, Ehl-i Beyt'i daima el üstünde tutmuş, saygıda kusur göstermediği gibi, onlara hürmet ve muhabbetin nasıl olması gerektiğine dâir, ümmete örnek olacak davranış güzellikleri sergilemiştir. Ehl-i Beyt'e hizmeti kıymetli bir vazîfe saymış ve onların şeref ve izzetinin muhâfazası için Nakîbü'l-Eşraflık diye resmî bir müessese geliştirmiştir.

Bizler de o mübârek ecdâdın torunları olarak Efendimiz'e lâıyk olabilmek için, O'nun bizlere bıraktığı iki büyük emânet olan Kur'an ve Ehl-i Beyt'in muhabbetiyle kalblerimizi ihyâ etmeliyiz. Güzel ahlâk ve muâmelâtımızla O'nu örnek almalıyız. Bunun için de en başta Peygamber Efendimiz'in, O'nun âl ve ashâbının hâliyle kendi hâlimizi mîzân etmeliyiz.

Yâ Rabbî! Gönüllerimize Peygamber Efendimiz(s.a.v)'in, Ehl-i Beyt'inin, güzîde ashâbının ve onların izinden giden Hak dostlarının rûhâniyetlerinden hisseler ihsân eyle!Âmîn!..

Hz.ALİ (r.a)
D. M.600-602 H.Ö.20-22 V.M.661 H.40)

Kâbe'yi muazzamanın içinde dünyaya gelen, Resulullah (s.a.v) ın terbiyesiyle büyüyen, çocuk yaşta iman eden ilk Müslüman, hiç puta tapmamış, Efendimiz (s.a.v) ın kızı Hz.Fatma (r.a) nın eşi, Hz.Hasan ve Hz.Hüseyin (r.anhüma) nın babaları, ilmin kapısı, vahiy kâtibi, bileği bükülmeyen Allah'ın aslanı, velayet menbaı, Resulullah (s.a.v) ın savaşlarında en önde savaşan yiğit. Fitne döneminde harici Abdurahman ibn Mülcem'in şehit ettiği cennetle müjdelenen dördüncü kişi. Ashab-ı kiramın büyüklerinden. Peygamberimiz (s.a.v) Efendimiz'in damadı ve dördüncü halifesidir. Peygamberimizin (s.a.v) amcası Ebu Talib'in oğludur. Künyesi "Ebul Hüseyin"dir. Bir künyesi de Peygamberimizin (s.a.v) iltifat buyurarak söylediği "Ebu Türeb"dır. Hiç puta tapmadan müslüman olduğu için "Kerremallahü Vechehu", kahramanlığı ve çok cesur olmasından dolayı "Kerrar", "Esedallahül Galib" lakabları verilmiştir. Ayrıca takdiri ilâhiyeye gösterdiği tam rızadan dolayı da kendisine "Mürteza" denilmiştir.

Peygamber Efendimizin(s.a.v) ashâbı içinde ince manalara, latif işaretlere, tevhid, marifet ve iman konusunda veciz ibarelere sahipti. Nitekim kendisine:"Rabbini nasıl tanıdın? Diye soranlara şu karşılığı veriyordu."Onun kendisini tanıttığı şekilde, O hiçbir zaman sûrete benzemez, duygularla idrak olunamaz, insanlarla mukayese edilemez. Uzakta olana yakın, yakında olana uzaktır. Herşeyin üstündedir. Ancak bu, O'nun altında bir şey vardır anlamına gelmez. O her şeyin altındadır. Ancak bu da, O'nun üzerinde bir şey olduğu anlamına gelmez. O her şeyin önündedir ama O'nun önünde bir şey vardır demek değildir. O, eşyaya dâhildir, fakat herhangi bir şey gibi bir şeyin içinde onunla birlikte değil. Ben kendisi gibi hiçbir varlık bulunmayan Allah' tesbih ederim."

Hz.Ali (r.a) kendisine imanı soran birisine de:"*İman; sabır, yakîn, adl ve cihad temellerine dayanır.*" diye cevap vermiş ve arkasından *sabrı on makam üzere, yakîn, adl ve cihadı da onar makam üzere anlatmıştır.*"(El Luma sh.180)

Hz.Ali (k.v)Peygamber (s.a.v)in vahiy kâtiplerindendi. Peygamber (s.a.v.) in mektublarını yazardı. Hudeybiye anlaşmasını da o yazmıştı. Resulullah (s.a.v.) Ashab-ı Kiram (r.anhum) arasında iki defa kardeşlik akd edilmesini buyurdıkları halde, hiç birinde Hz.Ali(r.a.) ile bir başkası arasında akd buyurmayınca, Hz. Ali (r.a.) nin;"Beni unuttunuz mu?" sualınaPeygamberimiz (s.a.v);-"Sen, dünyada ve ahirette benim kardeşimsin." Buyurdu.

Tasavvufi makamlardan bahseden ilk kişi Hz.Ali (r.a) dır."**İnsanların ayıp ve kusurlarından nasıl kurtulabileceğini**"soran birisine de:"**Aklını başkan, sakınmayıvezir, nasihatıdizgin, sabrıkumandan, takvayıazık, Allah korkusunu yoldaş, ölümü ve belayı hatırlamayı arkadaş**" edinenlerin günah ve kusurlardan kurtulabileceğini söyler.

Hz.Ali(r.a),Hz.Ömer(r.a)e:"Dostumuz Allah Resulüne kavuşmak dilerse yamalı gömlek giy, nalinini onar, emelini küçült, karnını doyurmadan ye!" diye nasihat etmişti.

Hz.Ali(r.a) namaz vakti geldiğinde tirtir titrer, yüzünün rengi değişirdi."Ne oluyor sana ya emirel müminin" denildiğinde:"Allah'ın göklere, yere ve dağlara arzedip kabul etmedikleri ve insanın kabullendiği emanetin ifası vakti geldi. Korkum bu emaneti gereği gibi yerine getirememektir. Derdi.

Bir savaşta ayağına ok saplanmış, doktorlar onu ameliyat etmek isteyince, namaza durmuş, hiç gık bile demeden, ameliyat edilerek ok ayağından çıkarılmıştı.

Hz.Ali(r.a) şehit edildiği zaman oğlu Hz.Hasan(r.a) minbere çıkarak şunları söyler:"Emirel-müminin aramızda katlolundu. Dünyaya aid geriye sadece bir hizmetçi, satın almak için ayırdığı dört yüz dirhem bıraktı." Diyerek onun dünyaya aid hiçbir mal bırakmadığını ümmete ilan etmişti.(El Lüma sh.182)

Hz.Ali(r.a) diyor ki: "Hayır dört şeyde toplanmıştır.

1-Susmak,2-Konuşmak,3-Bakmak,4-Hareket.

Allah'ın adı geçmeyen bir konuşma boştur. Tefekkürü olmayan bir susma unutkanlık ve dalgınlıktır. İbretle olmayan bakış, gaflet. Allah'a kulluk için olmayan hareket kayıptır. Allah'u Zülcelâl; konuşması zikir, susması fikir, nazarı ibret, hareketi ibadet olan kimseye rahmet etsin. İnsanlar böylelerinin elinden ve dilinden selamettedir."

Ebu Nasr Serac(r.a),Dört büyük halifenin tasavvufi hayat içindeki yerlerini söylerken;Dünyayı bütünüyle terk ederek elinde avucunda bulunan her şeyi Allah yolunda infak ile fakr-ı tamı seçenlerin imamı Hz.Ebubekir(r.a) dır.Dünyanın yarısından geçip,yarısını aile efradı ve akrabalarının hukukunu yerine getirmek için ayıranların önderi Hz.Ömer(r.a) dir.

Dünyalık malı Allah için biriktiren veya Allah için biriktirmekten sarf-ı nazar eden,biriktirdiğini Allah için infak edip dağıtanların rehberi Hz.Osman (r.a) dır.Gönlünde bir dünya meyli duymayan,istemediği halde dünya kendisine doğru geldiğinde reddederek ondan kaçanların serveri Hz.Ali (r.a) dır.(El Lumash.182)

Allah Resulü ve hülafa-i râşidinin hayatında zühd, takva, sabır, tevekkül, cömertlik, feragat şeklinde yaşandığını gördüğümüz ruhani ve manevi hayatın diğer sahabilerce de benimsendiğini ve en güzel bir şekilde yaşandığını da görürüz.

Hz Ali (k.v) Resûl-i Ekrem'in (s.a.v) sevgili arkadaşı ve Zülfikâr kılıcının sahibidir. Kevser şerbetinin dağıtıcısıdır. Şehidlerin önde geleni ve Ashabın cevheridir. Hz. Fatıma (R.Anha) annemizin eşidir.

Hz.Ali (r.a) Doğum anı:

Fatime binti Esed(R.Anha), öksüz kalan Hz.Muhammed (s.a.v) Efendimizi şefkat ve muhabbetle bağrına basmış, bir gece rüyasında evinin nur ile dolduğunu Kâbe etrafındaki dağların Kâbe'ye secde edercesine eğilir gibi olduğunu görmüş ve bir aslanın doğduğunu müşahade etmişti. Nebiler Nebisi (s.a.v) Fatime'ye: "Ey anne! Yüzünde bir değişme görüyorum, halin nasıldır?", diye sordu. O da: "Oğlum biraz rahatsızım. Zira hamileyim.", diye yanıt verdi. Bu sefer Resûl Efendimiz (s.a.v): "Anne; doğacak çocuk erkek olursa bana bağışlar mısın?", diye sorunca Fatime: "Vallahi bu doğacak çocuğu sana nezreyledim", buyurdu. Âlemlerin Efendisi doğacak çocuğun salimen doğması için Cenab-ı Hakk'a dua etti. Nihayet 9 ay tamam olunca Fatime binti Esed Kâbeyi tavaf ederken sancısı tuttu. Beytullah'ın içinde Hz.Ali (r.a) yi dünyaya getirdi. **(hicretten 23 yıl önce miladi 21 Mart 598).**

İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri'nin alnının nuru ayan oldu. Resulullah(s.a.v) annesine: "Adını ne koymak istersiniz?" diye sorunca, herkes fikrini beyan eyledi. Nebiler Nebisi Efendimiz (s.a.v) şöyle buyurdu: "Benim niyetim bu çocuğun adını Ali koymaktır. Zira Allah-ü Teâlâ Hazretleri de buna Ali dedi." Bunun üzerine O'na Ali ismini koydular. Resulullah(s.a.v) Hz.Ali (r.a) yi yıkadı. Sağını yıkarken soluna, solunu yıkarken sağına dönderdi. Nebiler nebisinin gözleri yaşardı. Fatime binti Esed(r.anha) sordu: "Oğlum niye ağlıyorsun?"Resulullah (s.a.v): "Muhterem anneciğim! Bu çocuğu doğduğu gün ben gaslediyorum (yıkıyorum), o da beni ömrümün nihayetinde gasledecek (yıkayacak). Bu gözümün önüne geldi." dedi. Hz.Ali (r.a) günden güne gürbüzleşip büyüdü. Beş yaşından itibaren nebiler nebisi ile yaşamış Onun talim ve terbiyesinde yetişmiş, O yüce irfan hazinesinin feyzin den kana kana içmiştir.

Çocuklar arasında ilk defa Hz.Muhammed (s.a.v) in Peygamberliğini tasdik edip Müslüman olmuş. Güzel ahlâkın canlı timsali idi. "Allah'ın Arslanı" diye tanınmıştı. Şecaati, metaneti, cesareti eşsizdi. Hiçbir vakit haddi aşmazdı. Hayatının sonuna kadar Resulullah(s.a.v)ın yanından ayrılmamış, daima meclislerinde bulunmuş, onu can kulağı ile dinlemiştir. Nebiyyi Zîşan'ın (s.a.v) yüksek nazarına, muhabbetine mazhar olduğundan dolayı

kendisinde harikulade meziyetler tecelli edip durmuş, Resul-i Ekrem'in (s.a.v) ilmen ve ahlaken varisi olmuştur.

Peygamber (s.a.v)Efendimiz: Ali benden, ben de Ali'denim.” buyurmuştur. Cenab-ı Hak hilafeti Hz.Ali (r.a) ile tamamlamıştır. Bütün Sahabenin bahadırı ve âlimi Hz.Ali (r.a) olduğuna ulema ittifak etmişlerdir. Hz.Ali (r.a) ye ve ona benzeyenlere indiği rivayet edilen Ayet-i Kerimelerinde Cenab-ı Hak şöyle buyurmaktadır: **“Mallarını gece ve gündüz, gizli ve aşikâr hayra harcayan kimseler var ya, işte onların Rableri katında ecirleri (mükâfatları) vardır. Onlara hiçbir korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır.** İşle bu sevaptır ki, Allah’a (c.c) iman edip salih ameller işleyen kullarını (onunla) müjdeliyor.(Bu ayetin sebab-i nuzulu Hz Ali (r.a) ‘nin dört dirhemi varmış. Birini gece, birini gündüz, birini gizli, birini de aşikâre verdiğinden dolayı bu ayet-i kerime gönderilmiştir.)(Bakara Suresi,274)

Hz.Ali (k.v) Hazretleri’nin Tarikatı Telkin Alması

Resulullah (s.a.v)Efendimize Cebrail (a.s) gelerek üç kere Kelime-i Tevhidi (LAİLAHEİLLALLAH) telkin buyurdu. Hz. Peygamber’den tariklerin en efdalini ve en kolayını en önce temenni eden Hz.Ali (r.a) olmuştur. İmam-ı Ali (r.a) ye Cebrail (a.s)'ın telkin eylediği şekilde Peygamber (s.a.v) Efendimiz, aşikâre (cehri) Kelime-i Tevhidi (LAİLAHEİLLALLAH) telkin etti. Sonra Sahabe-i Kiram, (r.a) Efendilerimizin yanına gelip hepsine aynı veçhile Kelime-i Tevhidi telkin etliler.

Hz.Ali (r.a),Nebiler Nebisi’ne (s.a.v): *“Ya Resûlallah! Beni Allah'a (c.c) ve yolların en yakınına ve en kolayına ve Allah ‘u Zülcelalin yanında en efdali olanına delalet et.” dedi.*

Resûl-i ekrem Efendimiz de (s.a.v):“Benim ve benden önceki Peygamberlerin söylediklerimizin efdali "Lailaheillallah"dır. Ya Ali yanıma otur, dizini dizime getir. İki gözünü kapat ve benden üç kere dinle ve sonra sen üç kere söyle, ben dinleyeyim.” buyurdu. Sonra Peygamberimiz (s.a.v) gözlerini kapatıp yüksek sesle üç kere "Lailaheillallah" dedi. İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri dinledi. Sonra Hz.Ali (k.v) O’nun gibi söyledi. Resûlullah Efendimiz (s.a.v) dinledi. İşte zikir telkininde İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri’ne aşikâre, (Kadiri Saliklerinin silsilesinin birinci İmamına) zikri telkin etti.(Buhari, Müslim)

Görüldüğü gibi bizzatı Efendimiz (s.a.v) İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri’ne bu şekilde zikir telkin etmiştir. Yine Hz.Ali (r.a),Resulullah’a (s.a.v) sordu: *“Ya Resûlullah! Allah ‘u Zülcelale yolların hangisi en yakındır ve kullara en kolay ve Cenab-ı Hakk’ın yanında en efdali hangisidir?” Resulullah (s.a.v) Efendimiz cevaben buyurdu: “Ya Ali! Halvetlerde yani tenhalıklarda Allah-ü Teâlâ Hazretleri’nin zikrine devam etmeyi sana tavsiye ederim.”(Kitabul Kalaidül Cevahir Fi Menakibi Şeyhi Abdulkadir sh.17)*

İşte telkin hakkında varid olan hadisi serif ve rivayetler mezkûr şekilde cereyan etmiş olmakla beraber Emirülmü'min İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri zikir ve tarikat kapılarını açmış bulunuyor.

Peygamber (s.a.v) Efendimizin Hz.Ali (k.v) Hazretleri’ne Vasiyyeti

“Ey Allah ‘ın arslanı olan Ali! Şecaat ve kuvvetine sığınma, seni yoldan şaşırtmayacak bir akli kâmilin eteğine sarıl. Onun gölgesi altında yürümekle Peygamberlere varis ol, kıyamete kadar o akli kâmilin evsafını sana söylesem bitmez. Çünkü onun vasfı, namütenahi olan Allah'ın (c.c) vasfı demektir. Ey Ali! Akli Kâmilin gösterdiği yoldan sakın dışarı çıkma. Çünkü onun yolu Allah’u Zülcelale vuslat yoludur. Her kim ki, akli kâmilin gösterdiği yoldan sapar, kendince yaptığı taata itimat gösterirse, Allah’u Zülcelalin kahr ve gazabına kendini teslim etmiş olur.

Ey Ali! Sen kendine, kendi ilmine, kendi büyüklüğüne güvenmeyip, koca Ulül-Azim Musa’nın (a.s), Hızır’a (a.s) tabi olduğu gibi, Akı-ı Kâmile himmet ve itaatla ondan istifadeye çalış. Ey Ali! Zatını zatı hakda, sıfatını sıfatı hakda, efalini efali hakda fani kılmak üzere akli kâmile sarıl. Ona mubayaa eden kimse, Allah ‘u Zülcelale biyat etmiş olur.(Tasavvufi Ahlak M.Z. Kotku c.2 sh.299-300)

PeygamberEfendimiz (s.a.v) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurur:“**Ben ilmin şehriyim, Ali kapısı ve kapıcısıdır.**”(Taberani, El Mucmeul Kebir İbn Abbas’(r.a)Keşfül Hafa Sh.1203)

Tasavvufun yayılma suretine ve on iki tarikatın açılma sebebine gelince Sufiyye Efendilerimiz (Allah (c.c) Hazretleri sırlarını takdis etsin) beyan ve izah etmek üzere buyuruyorlar ki, Resulullah (s.a.v)Efendimiz talim ve telkin hususunda Cenab-Hakk’a vaki olan arzı niyazı üzerine emri Sübhani şöyle varid oldu: “Habib-i Zîşanın cariyarından her birinin tecelli ve istidatlarına (mizaçları yaratılış kabiliyetleri) göre talim ve telkini zikrediniz ki feyziyab olalar” ve hakikatte cariyarın her birine başka bir surette telkin buyurularak ikmali seyri Sülûk eylemişlerdir. Diğer sahabe-i Kiram (Allah onlardan razı olsun) aynı veçhile tekмили süluk edip Kemal bulmuşlardır. On iki İmam’a gelince, bunlardan dördü Hz.Ebubekir Sıddık (r.a) ın yolundan ve sekizi de İmam-ı Hüseyin (r.a)Şehidi Kerbela’nın, tarikatinden Seyri Sülûk görmüşlerse de her birisi tecelliyatı Sübhaniyyeye mazhar olup saliklerine ol veçhile talim ve telkin buyurduklarından on iki tarik zuhura gelmiştir. Binaenaleyh bunlardan başka olanlar bunlardan ayrılıp bunların kolları, şubeleri meydana gelmiştir. Fakat ta Hz. Pir Gavsul Azam Abdulkadir Geylani (k.s) Efendimiz’e gelinceye kadar ekser tarikler on iki İmam’ın tariklerinden ziyade Nebiler Nebisi’nin (s.a.v) tarikleriyle Seyrû Sülûk edegelmişlerdir.

Resulullah (s.a.v) mümine hatunların şefaatçisi cennet gençlerinin efendilerinin nur annesi Fatimatüzzehra (r.anha) Hazretleri’ni Hz.Ali (r.a) Hazretleri’ne nikahladığı zaman Fatimatüzzehra (r.anha) Hazretleri babası nebiler nebisine buyurdu ki: “Beni hiçbir nesnesi olmayan fakir bir kimseye nikahladın.” Resulullah (s.a.v)buyuruyorlar ki: “Ya Fatıma! Sen erine razı olmazmısın? Şunu iyi bil ki, Allah-ü Tebareke ve Teâlâ Hazretleri yer ehlinden ancak iki kimseyi ihtiyar etti. Birisi senin babandır, birisi de senin erindir.” Zira Hz.Ali (k.v) silsilenin Nebiler Nebisi’nden (s.a.v) sonra Birinci İmamı ve velisidir.

Fil hakika İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri’nin faziletleri hakkında birçok hadis vardır. İlmin kapısı ve kapıcısı çeşitli gazvelere katıldı ve nice zaferler elde etti. Resulullah(s.a.v)ın irtihaline kadar hiç yanından ayrılmadı.

İmam-ı Ali (k.v) Hz.leri’nin Şehadeti

(Hicretin 40. yılında 20 Ramazan Miladi:24 Ocak 661)

Hız.Ali (r.a)yi şehit eden İbn-i Mülcem hediye yolu ile Hız.Ali (r.a)ye kılıcı sundu, Hız.Ali (r.a) kabul etmedi. İbni Mülcem: “Niye kabul etmedin?” diye sorduğunda Hız.Ali (r.a): “Ey İbn-i Mülcem! Senden bu kılıcı almak nasıl mümkün olur ki? Senin muradın bu kılıçla hâsıl olacak ve beni bu kılıçla öldüreceksin.” diye yanıt verdiğinde İbn-i Mülcem: “Haşaki size karşı nasıl yaparım?” deyip titremeye başladı. “Ey Emirel müminin! Elimi kessinler ki benden sana, zarar gelmesin”. Hız.Ali (r.a) cevap verdi: “Suç işlemeyen evvel kısas yapılmaz.”

Nihayet Kuttame’nin büyük vaadlerine kapılan İbn-i Mülcem, “Bu galiba bir kader işidir” Hız.Ali (r.a) Hazretleri’ni öldürmeyi kabul edip fırsat kollamaya başlar. İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri namaz kılariken kendinden geçiyor, onun için İbn-i Mülcem namazda iken fırsat kolluyordu. Nihayet Hız. Ali (r.a) mescide geldi ve namazla meşgul oldu. İbn-i Mülcem fırsat bulup birinci secdeden baş kaldırmadan mübarek başına zehirli kılıcıyla vurdu. Hız. Ali (r.a) bu darbeyi alınca “Kâbe’nin sahibi hakkı için gamdan kurtuldum” dedi. Bahtsız İbn-i Mülcem firar etti. Nihayet yakaladılar. Hız.Ali (r.a)ona: “Sebep ne idi, evlatlarımı yetim bırakıp keder erıştirdin?” diye sordu. İbn-i Mülcem: “Ya Emir! Allah’ın takdir ettiğı şey olur.” dedi. Hız.Ali (r.a): “Bu adamı hapsedin. Ben hayatta bulundukça eziyet etmeyin. Eğer kurtulursam mesele yok. Şayet kurtulamazsam o bana bir defa vurdu, sizde ona bir defa vurun ve ey ciğer köşelerim beni doğuya çevirin” dedi. “Ey sadık güneş! Şimdiye kadar üstüme doğmadın ve beni gafil bulmadın, her zaman seni ben karşıladım” dedi.

Vasiyetini yazıp Ümmü Gülsüm’e (r.anhaya): “Kızım kapıyı kapat!” dedi. Ümmü Gülsüm odanın kapısını kapadı. Kerimesi Ümmü Gülsüm (R.Anha) perde arkasından

ağlamaya başladı. İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri: “Kızım sükût et eğer benim gördüklerimi göreceksin ağlamazsın” dedi. “Ya Emirel Mü'minin ne görüyorsun?” diye sordum. Buyurdu ki: “İşte bunlar melekler ile nebiler cemaati. İşte bu da Muhammed (s.a.v) Efendimiz. Ya Ali müjde sana, teveccüh etmekle bulunduğun hal, şu içinde bulunduğun halden daha hayırlıdır diye buyuruyor.

Haz.Hasan (r.a) ve Hz.Hüseyin (r.a) dışarıda ağlıyorlardı. Bu sırada odadan (Lailaheillallah) sözünü duydular. Odaya girince gördüler ki, babaları beka âlemine gitmiş. Vasiyetinde “Beni tabuta koyup garibeyn diye anılan yere götürün. Orada zümrüt renkli taş vardır benim gömüleceğim yer bu taşın altıdır” dedi ve oraya defnettiler. Küfe’de şehit edildiği caminin yanında namazı kılınarak defnedilmiştir. İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri Hicri 40 (M.661) senesinde Küfe’de şehid edildi. Allah’ u Zülcelâl bizleri O’nun yolundan ayırmasın ve bizleri O’nun sevgisiyle gönlümüzü şeref yap kılın. (ÂMİN)

Haz.Ali (r.a) nin Menkıbeleri

Bir gün Resûlullah (s.a.v) Efendimiz onları abası ile örttü, sonra şöyle buyurdu: **“Yarabbi! Bunlar benim Âlim ve Ehli Beytimdir. Bunlara bereket ihsan eyle, bunları benim örttüğüm gibi sen kendilerini rahmetinle mağfiretinle setreyle. Hakikat ben bunları çok seviyorum, sende sev, sevenleri de sev, sevmeyenleri de sevme.”** buyurdu. Resûlullah (s.a.v) Efendimiz’in siyah aba ile örttükleri şunlardır: Hz. Ali (r.a), Hz. Fatımâtüzzehra (r.anha), oğulları Hz. Hasan (r.a), Hz. Hüseyin (r.a). (İbn Sa’d, VI, 360, 362.)

Haz.Ali (r.a) Sıffin harbine giderken yolda susayan askeri için su bulamayınca birçoklarının kaldıramadığı bir taşı tek başına kaldırdı, altında leziz bir su çıktı, içtiler. O taşı yine yerine koydu. Bu hadisenin geçtiği yerde kilise vardı. Rahip hadiseyi oradan gördü. Hz.Ali (r.a) nin yanına geldi: **“Sen Peygamber misin?” diye sordu. “Hayır, ben son Peygamber Muhammed bin Abdullah’ın (s.a.v) halifesiyim.”** buyurdu. Rahip: “Elini ver ki, müslüman olayım.” dedi. Hz.Ali (r.a) elini uzattı. Rahip Kelime-i Şehadet getirerek müslüman oldu. Hz.Ali (r.a) rahibe: “Sen bu yaşa kadar kendi dinini yaşamışsın ne sebeple bizim dinimize girdin?” diye sordu. Rahib: “Ey Emirül-mü'minin! Biz kitaplarımızdan okuduk. Bu taşı Peygamber veya (peygamber varisi) kaldıracaktır. Senin bu taşı kaldırdığını görünce arzuma kavuştum. Yıllarca beklediğim şeyi buldum.” dedi. Hz.Ali (r.a) bu sözü işitince ağladı. Gözlerinin yaşından sakalı ıslandı. Sonra: “Allah-ü Teâlâ (c.c) ya hamd olsun ki, beni unutulmuşlardan değil, kitabında zikredilenlerden eyledi.”Dedi.

Cenab-ı Hak İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri için güneşi iki kere batarken geri çevirmiştir. Birisi Resûlullah’ın (s.a.v) Efendimiz’in zamanında,. Resulullah(s.a.v)in evinde Hz.Ali (r.a) olduğu halde, Cebail (a.s) vahy getirdi. Resûl-i Ekrem(s.a.v) vahyin ağırlığından mübarek başını Hz.Ali (r.a)’nin dizine koydu. Güneş batıncaya kadar kaldıramadı ve namazını oturduğu yerde ima ile kıldı. Resûl-i Ekrem’i (s.a.v) rahatsız etmemek için yerinden kalkmadı. Peygamber Efendimiz (s.a.v) vahyin ağırlığından kurtulunca: “Ya Ali! İkinci namazını kıldın mı?” diye sordular. Hz.Ali (r.a): “İma ile kıldım.” dedi. Habibullah güneşe geriye dönerek dağın üzerinde durması için emir verdiler. Güneş geriye dönerek dağın üzerinde durdu. Hz.Ali (r.a) namazını kıldı, güneş tekrar yerine gitti. (Kadı İyaz’ın nakline göre et-Tahavî reddu şems hadisini Muşkilu’l-Hadis’in de nakletmiştir. İbn Hacer, et-Tahâvî’nin, el-Hakim’in, et-Taberânî (360/971) el-Kebîr’inde, el-Beyhakî Delail’inde Esmâ binti Umeys’ten rivayet ettikleri)

İkincisi Resûlullah (s.a.v) Efendimizden sonra Hz.Ali (r.a) Babile giderken Fırat nehrinden geçmek icabetti. İkinci vakti idi. Beraberindekilerin bir kısmı ile kendileri ikinci namazını kıldılar. Bir kısmı da hayvanlarını sudan geçirmeye uğraştı, güneş battı. Bunlar ikinci namazını kılamadılar. Hz.Ali (r.a) de dua buyurdu. Cenab-ı Hak (c.c) güneşi geriye getirdi. Namazını kılmayanlar selam verinceye kadar güneş kaldı. Sonra korkunç bir ses çıkararak battı.

Kâbe-i Muazzama, Mekke fethinde putlardan temizleniyordu. Peygamberi(s.a.v)Efendimiz: **“Ya Ali! Üzerime çık.”** Hz.Ali (r.a): **“Ya Resûlullah! Sizin omuzunuza nasıl çıkayım? Siz benim omuzuma çıkın.”** dedi. Nebiler Nebisi (s.a.v): **“Ya Ali sen buna dayanamazsın. Çık omuzuma.”** buyurunca Hz.Ali (r.a) Âlemlerin fahri ebedisinin sırtına çıkıyor. Putların bulunduğu noktaya çıkıyor. O demde Hz. Ali (r.a) öyle bir yere çıkmıştır ki, bütün ufukları kucaklayabileceğini sanıyor ve her nereye baksa on sekiz bin âlemin efendisini görüyor, meleklerin seslerini zikir ve tespihlerini duyuyor ve kalan putları oradan temizleyerek Nebiler Nebisi’nin (s.a.v) sırtından iniyor.

Resulullah (s.a.v) hasta yatıyorlar. Hz.Ali (r.a) ziyarete geliyorlar. Resul’ü Ekrem Efendimiz’e (s.a.v): **“Ya Resûlullah! Rüyamda gördüm, giymiş olduğum zırh üzerimden çıkardılar.”** buyuruyor. Peygamber(s.a.v) Efendimiz de: **“Ya Ali, o zırh bendim, bütün hilekârlıktan o (zırh) seni korurdu. Vakit ki, ben gideyim ve sen yalnız başına belalara uğrarsın. Ey Ali! Sakın gönül darlığı çekip sızlanmayasın ve sabırdan başka bir yola girmeyesin.”** buyurdu. Bu esnada Fatımatüzzehra r.anha) validemiz de ağlamaya başladı. **“Ya Resûlullah! Rüyamda elimde bir mushaf yaprağı tutuyordum. Ansızın elimden kayboldu.”** Peygamber (s.a.v) buyurdu ki: **“Ey Fatıma (r.anha)! O yaprak bendim. Gözünün önünden kaybolsam gerektir.”** dedi. O esnada Hz.Hasan (r.a) ve Hz.Hüseyin (r.a) Efendilerimiz de oradalardı. **“Ey büyük dedemiz! Rüyamızda havada giden bir tahtırevanın altında başı açık yürüdüğümüzü gördük.”**Resulullah(s.a.v) buyurdu ki: **“Ey ciğer köşelerim! O taht benim naşımdır ki, siz saçlarınızı açıp onun altında yürüyeceksiniz.”** Bu esnada Ehlibeyt (r.a) ve Sahabe (r.a)gözyaşlarına hakim olamadılar..

Bir gün Peygamber (s.a.v) Efendimiz İmam-ı Aliyyel Mürteza’nın (k.v) pak alnını öpmüştü. Abdulluttalib oğlu Hz. Abbas (r.a) sordu: **“Ya Resûlullah! Bu adamı seviyormusun?”** Peygamber (s.a.v): **“Ey Abbas!”** dedi. **“Bu şahıs benim mahbubumdur. Bunun sevgisinden gaflete düşmek benim için mümkün değildir. Devamında da buyurur ki: “Her kim beni severse Ali’yi (r.a) de sever ve her kim Ali’yi (r.a) sevmezse beni de sevmez.”(İbn. Asakir Tarihi Dimeşk, c.2 sh.93)**

Bir gün Hz. Ali (r.a) Hazretleri’ne biri geldi. **“Bana bilinmeyen şeyleri öğret, bellet.”** dedi. Buna cevap olarak Hz. Ali (r.a) de sordu: **“İlmin başını ne yaptın?”** Adam sordu: **“İlmin başı nedir?”**Hz.Ali (r.a) sordu: **“Rabbini bildin mi?”** Bu soruya adam: **“Evet.”** dedi. Hz. Ali (r.a) Hazretleri tekrar sordu: **“Bu babda ne gibi işler yaptın?”** Buna karşılık adam: **“Allah (c.c)ın dilediğini.”** dedi. Bundan sonra Hz. Ali (r.a) şöyle dedi: **“Kalk git artık, bu halini kuvvetlendir. Sonra bana gel o zaman sana bilinmeyen şeyleri belletirim.”** dedi.

Hz.Ali (r.a) irfan sahibi için şöyle buyurdu: **“İrfan sahibi bu dünyadan göçünce onu kıyamet günü ne Sıddıklar ne de Şehidler görebilir. Cennet sahibi cennette bulamaz.”** Bunun üzerine orda bulunanlar: **“O halde nerede bulunur?”** diye sordular. Hz. Ali (r.a) de şu ayeti kerimeyi okudu: **“Rıza gösterilen bir yerde... Kudretine nihayet olmayan bir Melik’in (her şeye hâkim bulunan Allah’u Teâlâ’nın) huzurunda... (Kamer Suresi,55)** şöyle devam etti: **“Onlar mezardan kalkınca Cebrail’i (a.s), Mikail’i (a.s), cenneti, sevabı, eşlerini ve yavrularını sormazlar. Şöyle derler; ‘Nerede sevdiğim? Hani iyiliğimi kendisi ile bulduğum zat?’ derler.**

Hz.Ali (k.v) Hazretleri namaz kıldığı zaman baygınlık hali sorulunca şöyle anlatırdı: **“Yerin ve göğün kabul etmediği emaneti yerine getirmek kolay değildir. Nitekim bu hususta buyurulmuştur: “Eğer biz bu Kur’an’ı dağın üzerine indirseydik, muhakkak o dağı Allah korkusundan baş eğmiş parçalanmış görürdün.”(Haşr Suresi,21)**

Hz.Ali (r.a) Efendimiz hayatının sonuna kadar Nebiler Nebisi’nin (s.a.v) şeriatından hiç ayrılmamıştır. Hulafai Raşidinin dördüncüsüdür.

Kerametler sarayının eşsiz sultanı İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri elinde avucunda ne varsa son meteliğine kadar harcardı. Nur asrında bir gündü. İmam-ı Ali (K.V) Hz.leri bütün

kadınların efendisi, derinlik ve incelik misali Fatımatüzzehra'ya (r.anha): “Ya Fatıma!” dedi. “Evimizde yiyecek bir şey var mı?” Fatıma (r.anha) annemiz: “Hayır Ya Ali!” buyurdu.

Allah ‘u Zülcelâl eğer onlar isteseydi, uhud dağına altın yaratıp emirlerine sunardı ama onlar şu üç günlük dünyada midelerine taş sarıp günlerce yiyecek birşeyler bulamadıkları halde sonsuzluk âleminin saadeti için şu dünya cilvelerine aldanmamışlardır.

Bir gün Ashab-ı Kiram, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz’den ***Hız.Ali (K.V) Hazretleri’ni çok sevmelerinin sebebini sordular.*** Peygamber (s.a.v) Efendimiz: “***Varın, Ali’yi (r.a) çağırın.***” buyurdular. Ashabı kiramdan birisi, Hız.Ali (r.a)yi çağırmaya gitti. Habibi Ekrem (s.a.v) İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri gelince: “***Ya Ali (K.V) ! Sen birine iyilik etsen o sana kötülük yapsa sen ne yaparsın?***” buyurdular. Hız.Ali (r.a)de: “***İyilik yaparım, Ya Resulallah.***” dedi. Resulü Ekrem (s.a.v) aynı soruyu yedi kere sordu. Hız.Ali (r.a) her seferinde yine: “***İyilik yaparım, ya Resulallah*** dedi ve ilave ederek: “***O kimse bana hep kötülükte bulunsun, ben hep yine ona iyilik yaparım.***” dedi. Bunun üzerine Ashabı Kiram: “***Ya Resûlullah! Ali’yi çok sevmeniz sebebini anladık. Bu sevgiye lâıyk olduğunu gördük.***” dediler. (Ramuzul Hadis, sh.593,6194)

Hız.Ali (r.a) Hazretleri Hicrette Mekke-i Mükerrremde Nebiler Nebisi (s.a.v) Efendimiz’in yatağında canı pahasına yatmış, bilahare Medine’ye ayakları şişmiş parçalanmış olarak vasıl olmuştur. Resulullah (s.a.v) meşakkate katlanmış olan narin, nazik ayaklarını okşamış, kendisine afiyeti için dua buyurmuştu. Hatta İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri’nin bu fedakârlığı üzerine şu ayeti kerime nazil olmuştur: “***İnsanlardan öyleleri vardır ki, Allah’ın (c.c) rızası için nefisini feda eder.***” (Bakara Suresi,204)

Resulullah (s.a.v) O’nun için buyurdu ki: “***Ya Ali! Seni ancak mü’min olan sever, sana ancak münaıık olan buğz eder.***” (Süneni Nesei c.8 sh.17.A.b.Hanbel Müsned c.1 sh.95)

Hız.Ali (k.v) Hazretleri’nin Hikmetli Sözleri

Hız.Ali (k.v)derki: “***Kişi dili altında saklıdır. Konuşturunuz, kıymetinden neler kaybettiğini anlarsınız. Dünya bir cıfedir, leştir. Ondan birşey isteyen köpeklerle dolaşmaya dayanıklı olmalı. Allah-ü Teâlâ (c.c) ya yemin ederim ki, beni yalnız mümin sever ve bana yalnız münaıık buğz eder. İnsanın yaşlanıp ölmesi, küçükken ölüp hesapsız cennete girmesinden daha hayırlıdır.***”

“Tembellik insanı vaktinden evvel yıpratır.”

“Allah-ü Teâlâ’yı (c.c) insanların en çok bilenı Kelime-i Tevhide ve onun şanına en fazla tazim eden ve hürmet gösterenlerdir.

“Kul ümidini yalnız Rabbine bağlamalı ve yalnız günahları kendini korkutmalıdır. İnsanlar arasında, Allah (c.c) Hazretleri’ni en iyi bilen, onu çok sevendir. Tam tazim edendir.”

“Sizin için korktuğum şeylerin en başında, nefsinin hevasına uymak ve uzun emelli olmak gelir. Birincisi Hak yoldan alıkoyar, ikincisi ise Ahireti unutturur. Takva hataya devamı bırakmak, aldanmamaktır, ilimsiz yapılan ibadette, anlayış vermeyen ilimde, tefekküre götürmeyen Kur'an-ı kerim okumakta hayır yoktur.”

“Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum. Kendinize Allah (c.c) yolunda kardeşler ediniz. Çünkü onlar dünya için de, ahiret için de lâzımdır.”

“Bir kul, Allah (c.c) ın yolunda yeni bir kardeş edindimi, Cenab-ı Hak’da cennette onun için bir derece ihdas eder. Ahir zamanda bir mümin halk arasında adını unutturmadıkça rahat edemeyecektir.”

“Sizin hayırlınız günahına gerçekten çok tevbe edenlerdir. Her fenalıktan uzak kalmanın yolu, dili tutmaktır.”

“Hayra niyet edince acele et ki, nefsin seni yenip te caydırmasın. Dünya hayatı kimseye baki değildir. Şiddeti de nimeti de geçicidir.”

“İki şey akıllı ve tedbiri bozar. Biri acele etmek, biri de olmayacak şeyi istemek. Akıl gibi mal, iyi huy gibi dost, edeb gibi miras, ilim gibi şeref olmaz. Danışmadan (İstişare etmeden) doğruya ulaşamaz.”

“Öksüzü ağlatmak zulümdür.

“Allah (c.c)’ın zikredildiği yere, Kur’an okunulduğu zaman, ilâhi tecelli iner. Ama bu tecelli görünmez. O, görünmekten yana münezzehtir. Tek olan Allah (c.c) a yöneliniz. O’nun zikriyle olunuz. İnsanlara inen bela ve hidayet için mutlaka Allah (c.c) ın kitabında bir işaret vardır. Bunu anlamak için daima Kur’an okuyunuz ve Allah’u Zülcelali çok zikrediniz. Allah (c.c)’ı anmak (zikretmek) ruhun gıdasıdır. O’nu övmek ruhun içkisidir. O’ndan utanmak, ruhun örtüsüdür. Tad arayanlar O’nun zikrinden daha tatlı bir şey bulamazlar. Şunu iyi bil ki, sevgiliyi anmak, (zikretmek) başkalarını unutmak sayılır. Bir kimsenin işi Allah’ın (c.c) zikri olunca başkalarını unuttur. Allah’u Zülcelalin hikmetli işlerini düşünerek hoş olmaya bakar. Allah (c.c) ın cemal sıfatının güzelliği önünde varlığı söner ve O’nun iyilik denizinde yok olur.

“Hz.Ali (r.a) Hakkında Bazı Hadis-i Şerifler

Peygamber (s.a.v) Efendimiz Hz.Ali (r.a) Hazretleri’ne buyururlar ki: “Ey Ali! Ben Peygamberliğimle sana meydan okuyorum. Çünkü benden sonra Peygamberlik yoktur. Sen de İnsanlara karşı yedi şeyle meydan okursun. Kimse sana söyleyecek bir söz bulamaz. Sen onların hepsinden evvel iman ettin. Allah’ın (c.c) ahdini en güzel yerine getiren sensin. Allah (c.c) ın emrini en güzel ayakta tutan içlerinde yine sensin. İçlerinde eşitlik kaidelerine en güzel uyan yine sensin. Halka karşı en adil olan da sensin. Hüküm verme kabiliyetine hepsinden fazla sen sahipsin. Allah (c.c) Hazretleri’nin katında sen en büyük meziyetlere sahipsin.”(*Fasul Hitab*)

“Ali’yi (r.a) sevmek, günahları ateşin odunu yiyip erittiği gibi yer bitirir.”(*Ramuzul Hadis No:3406*)

“İçinizde en hayırlısı Ali (r.a), gençleriniz arasında en hayırlıları Hasan (r.a) ile Hüseyin (r.a), kadınlarınızın da en hayırlısı Fatıma’dır. (r.anha).”(*Ramuzul Hadis No:3520*)

“Ey Ali! Ben senin hakkında Allah’tan (c.c) beş şey diledim. Dördünü verdi birini vermedi. Ümmetimin (benden sonra) senin emrin altında birleşmelerini diledim, vermedi. Senin hakkında verdikleri: Yer yarıklığında (insanlar dirileceği zaman) ilk dirilecek olan ben ve sen olacağız. Elinde Liva’ül-hamd bulunmuş bir halde evvelkileri ve sonrakileri geçip, önümde yürüyeceksin. Benden sonra mü’minlerin velisi sen olacaksın. Rabbim senin hakkında bunu bana ihsan etti.”(*Ramuzul Hadis No:3666*)

“Ya Ali! Allah’ın (c.c) sayesinde, bir kimseyi hidayet etmesi, senin için güneşin üstüne her doğup battığı şeyden daha hayırlıdır.”(*Buhari cihad,143*)(*Ramuzul Hadis No:4274*)

“Ey Ali! Musa’ya (a.s) göre Harun (a.s) ne ise sende bana göre O’sun. Buna razı değil misin? Ne var ki, benden sonra Peygamber gelmeyecektir.”(*Ramuzul Hadis No:6197*)

“Ey Ali! İstihare eden eli boş dönmez. İstişare eden de pişman olmaz. Ey Ali! Gecenin sonuna dikkat et. (onu ihya et.) Çünkü yeryüzü gündüzden çok gece durulur. Ey Ali! Allah’ın (c.c) ismi ile sabah erken kalk. Çünkü ümmetimin erken kalkmasında (bereketler) ihsan eder.”(*Ramuzul Hadis No:6198*)

“Allah’ım! O’na yardım et, O’nun sebebiyle de yardım et. O’nu esirge ve O’nun sebebiyle de esirge. O’na yardım et, O’nun sebebiyle (halka) yardım et. O’nu seveni sev, O’na düşman olana düşman ol Allah’ım .”(*Ramusul Hadis No:2183*)

“Ya Ali! Seni seven beni sevmiştir, senden nefret eden benden nefret etmiştir.”(*Ramusul Hadis No:4844*)

“Ben kimin efendisi isem, Ali (r.a) de onların efendisidir.”(*Taberani, Cabir b, Abdillah(r.a)den*)

“Ben ilmin şehriyim Ali de (r.a) kapısıdır, ilmi isteyen kapısına müracaat etsin.”(*Tirmizi, Keşfül Hafa,1203*)

“Ben hikmet hanesiyim, Ali (r.a) anahtarıdır. Ali (r.a) hepinizin âlimidir, efdâlidir. En doğru hükmedeniniz Ali’dir.”(*Buhari, Müslim, Ebi Davut, Tirmizi*)

HZ.HASAN (r.a)

Hasan bin Ali bin Ebu Talib ya da Hasan el-Müctebâ, (d. 624 – ö. 669)

Doğumu ve Aile Hayatı:

Rasûlullah (s.a.v)'ın erkek çocukları küçük yaşlarda iken vefat etmişler, kız çocukları ise büyümüş, evlenmiş ve çocuk sahibi olmuşlardır. Hz. Peygamber(s.a.v)'in torunları olan bu çocukların bazıları onunla birlikte güzel günler geçirerek onun eğitim ve terbiyesinden nasiplenmişlerdir. Kaynaklarımızda bu torunlarından, özellikle Hz. Peygamber(s.a.v)'in irtihalinden sonraki süreçte, etkili olup önemli gelişmelerde etkin rol üstlenen Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin(r.anhüma)'nın haricindekiler hakkında fazla bilgi bulunmamaktadır. Hadis ve tarih kaynaklarında Rasûlullah (s.a.v) ile torunları arasındaki ilişkiler hakkında bilgi veren rivayetlerin hemen hemen hepsi Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin(r.anhüma) ile ilgilidir.

Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin(r.anhüma)'nın dünyaya geldiği ev Hz. Ali(r.a) ve Hz. Fatıma(r.anha)'nın evidir. Bilindiği gibi Hz. Ali(r.a), Rasûlullah (s.a.v)'ın amcası Ebû Tâlib'in oğlu,kuzeni ve damadıdır, Ancak küçük yaşlardan itibaren Rasûlullah (s.a.v)'ın yanında ve onun evinde yetişmiş, âdeta onun ailesinden biri gibi olmuştur. İlk müslümanlardan olan Hz. Ali(r.a), Mekke dönemi İslam tebliğinde de önemli bir yere sahiptir. Mekke'den Medine'ye göç edişte, Peygamber Efendimiz(s.a.v)'in yatağına yatıp kendi canını hiçe sayan,Peygamber (s.a.v)Efendimiz'e bırakılan emanetleri sahiplerine ulaştıran kişidir.Annesi Hz.Fatıma(r.anha)ise Peygamberimiz Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)'nın soyunu devam ettiren tek evladı olup en küçük ve en sevdiği kızıdır. Onun Hz. Ali(r.a) ile evlenmesinden sonraki yaşamına dair birçok bilgi kaynaklarda yer almaktadır. Hz. Fatıma(r.anha), Bedir Harbi'nden sonra Hicret'in ikinci yılında Hz. Ali(r.a) ile evlenmiş ve bu evliliklerinden Hasan, Hüseyin, Muhassin, Ümmü Gülsüm ve Zeynep isimlerinde çocukları dünyaya gelmiştir. (*İbn Sa'd, Kitâbü't-Tabakâti'l-Kebîr, X, 27.*) Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in haricinde Muhassin, doğumunun hemen akabinde vefat etmiş ancak büyüyen kızları çeşitli evlilikler geçirmişlerdir. (*İbn Kesîr, el-Bidâye, I, 1020.*)

Hz. Hasan(r.a), Hicret'in üçüncü yılında Hz. Hüseyin(r.a) ise dördüncü yılında dünyaya gelmişlerdir. (*İbnü'l-Esîr, Üsdü'l-Ğâbe, II, 10,18.*) Aralarında sadece bir yaş bulunan Hz. Hasan ve Hz.Hüseyin(r.anhüma) birlikte büyümüşler, günleri hep birlikte, bir arada geçmiştir. Bu nedenle özellikle çocukluk yıllarında Hz. Peygamber(s.a.v)'le geçen günleri hakkında bilgi veren rivayetlerin birçoğunda her ikisinin de ismi geçmektedir. Hz. Hasan(r.a)'a ismini bizzat Peygamber(s.a.v)Efendimiz vermiştir. Hz. Ali(r.a)'nın Harb ismini sevmesi nedeniyle dünyaya gelen oğluna Harb ismini vermek istediği, ancak Rasûlullah (s.a.v)'ın onu kucağına alarak onun ismini Hasan koyduğu bildirilmektedir. Bu bilginin devamında aynı konuşmaların Hz. Hüseyin ve Muhassin'in doğumlarında da meydana geldiği, Rasûlullah (s.a.v)'ın onlar için de Harb ismine rıza göstermeyip “Hüseyin” ve “Muhassin” isimlerini verdiği, daha sonra da: “Onları Harun'un evlatları Şibr, Şübeyr ve Müşebbir gibi isimlendirdiği” ifade edilmiştir. (*İbn İshâk, es-Siyer ve'l-Meğâzî, s. 247.*)

Hasan, Hüseyin ve Muhassin isimlerinin cahiliye döneminde bilinmediği ve ilk olarak Peygamber(s.a.v)Efendimiz tarafından torunlarına verildiği kaynaklarda yer almaktadır. İmran b. Süleyman: “Hasan ve Hüseyin cennet ehlinin isimlerindendir. Bu isimler cahiliyede yoktur.” demektedir. (*İbn Sa'd, Kitâbü't-Tabakâti'l-Kebîr, VI, 357.*)

Hz. Peygamber(s.a.v)'in, torunları Hasan ve Hüseyin(r.anhüma)'nın doğumundan sonra kulaklarına ezan okuduğu ve her biri için de akika kurbanı kestirdiği nakledilmektedir. Her ikisinin de doğumlarının yedinci günlerinde sünnet edildiği ve Rasûlullah (s.a.v)'ın Hz.Fatıma(r.anha)'ya onların saçlarının kesilip ağırlığınca gümüş tasadduk etmeyi emrettiği, Hz. Fatıma(r.anha)annemizde öyle yaptığı belirtilmiştir. (*Tirmizî, Edâhî, 17; Ebû Dâvud, Edâhî, 21; İbn Hanbel, Müsned,VI, 390-392.*)

Haz. Hasan(r.a), beyaz ve güzel yüzlü olup, yüzü Resulullah (s.a.v)a çok benzeyen yedi kişiden birisidir. Resulullah (s.a.v)efendimize ondan daha çok benzeyen kimse yoktu.

Haz. Ali(r.a)-Haz.Fatıma(r.anha) ailesi Haz. Peygamber(s.a.v) nezdinde farklı ve önemli bir konumda olmuştur. O, onların her türlü ihtiyaçlarıyla ilgilenirken onları eğitmekten de geri kalmamıştır. Rasûlullah (s.a.v)'ın bu aileye gösterdiği hassasiyet gerek o günlerde ashabın, gerekse tarih boyunca bütün müslümanların onlara sevgi ve saygı temeline dayalı ilgilerine sebep olmuştur.

Peygamber(s.a.v)Efendimizin Hasan ve Hüseyin(r.anhüma)yı sevmesi ve insanların da onları sevmelerini istemesi ile onlar için yaptığı dua birçok rivayete konu olmuştur. Ebu Hureyre(r.a)'den nakledilen bir bilgede, Haz. Peygamber(s.a.v) Haz. Hasan(r.a)'ı aramak için Ebu Hureyre'nin elinden tutarak Benî Kaynuka çarşısına gitmiş, dolaşmış bakmış onu bulamamış, sonra oradan ayrılarak mescide gelmiş ve Haz. Hasan'ı kendisine bulmalarını istemiştir. Haz. Hasan(r.a)gelince hemen onu odasına götürmüş, onun elini sakalına dokundurmuş, sonra yüzünü ona iyice yaklaştırarak "Allah'ım ben onu seviyorum, sen de onu ve onu seveni sev." demiştir. Yine onun "Kim Hasan ve Hüseyin'i severse beni sever, kim de onlara buğz ederse bana buğz eder." dediği nakledilmiştir. (*İbn Sa'd, VI, 360, 362.*)

Bir defasında Rasûlullah(s.a.v) mescitte onların birini sağ, diğerini sol dizine oturtmuş, bir ona bir diğerine sevgi gösteriyor idi. Sahabeden birisi "Ya Rasûlullah (s.a.v), onları seviyorsun herhalde?" deyince "Kim onları severse beni sever, kim onlara buğz ederse bana buğz eder." buyurmuştur. "Ehl-i Beyt'inden en sevimli olanlar kimlerdir?" diye sorulunca PeygamberEfendimiz(s.a.v): "Hasan ve Hüseyin'dir." diye cevap vermiştir. Haz. Fatıma(r.anha)'ya onları çağırmasını söylemiş, onlar gelince de kucaklamış ve öpmüştür. Hasan veya Hüseyin'in ağladığını duyduğu anda hemen onların yanına koşan Haz. Peygamber(s.a.v), etrafındaki insanlara da, onların sesini duyunca elinde olmadan kalktığını söylemiştir. (*İbn Kesîr, el-Bidâye, I, 1208; Zehebî, Târîhu'l-İslam, (41-60), 36,37.*)

Resulullah (s.a.v), Haz. Hasan ve Haz. Hüseyin(r.anhüma)'e olan sevgisini onların "Cennet ehli gençlerin efendileri" olduğunu müjdeleyerek vurgulamıştır. Onları bulduğu her fırsatta kucağına alıp öpmüştür. Ebu Seleme b. Abdurrahman(r.a), Rasûlullah (s.a.v)'ın dilini çıkarıp Hasan'la oynadığını ifade etmektedir. Ebu Hureyre(r.a) ise Rasûlullah (s.a.v)'ın onu ağzından zaman zaman da karnından öptüğünü bildirmiştir. Bu nedenle o, Hasan'a rast geldiğinde "Bana müsaade et, Rasûlullah'ın seni öptüğü gibi öpeceğim." der, yeleğini kaldırır ve karnından öperdi. (*İbn Sa'd, VI, 359-361.*)

Yine bir gün Rasûlullah (s.a.v)'ın Hasan'ı öptüğünü gören Akra b. Hâbis ona: "Benim on çocuğum var ama daha hiç birini öpmedim." deyince Peygamber(s.a.v)Efendimiz: "Merhamet etmeyene merhamet edilmez." buyurmuştur. Başka bir rivayette ise "Allah senden rahmet duygusunu almışsa ben ne yapayım." demiştir. (*İbn Sa'd, VI, 362.*)

Haz. Peygamber(s.a.v)'ın namaz kılarken gerek Haz. Hasan(r.a)'ın gerekse Haz. Hüseyin(r.a)'ın onunla oynamaları rivayetlere konu olmuştur. Ebu Bekre'den nakledildiğine göre Haz. Hasan, Rasûlullah (s.a.v) namaz kılarken onun üzerine çıkmış, o ayağa kalktığında onu düşmemesi için tutmuş, tekrar ikinci defa eğildiğinde ise onu bırakmıştır. Diğer bazı rivayetlerde ise Haz. Peygamber(s.a.v) namaz kılarken Hasan onun altından girip, üstüne çıktığı ve Resulullah(s.a.v)'ın ona bir şey yapmadığı bildirilmektedir. Namaz dışında ise Rasûlullah (s.a.v)'ın onları sırtına alarak dizlerinin üzerinde dolaştırdığını görüyoruz. Onları bu durumda gören birisi: "Çocuk ne güzel bir bineğin üzerindesin." deyince Rasûlullah (s.a.v) da: "O da ne güzel bir binici." diye cevap vermiştir. Haz. Peygamber(s.a.v) halkın arasında iken dahi onları omuzlarına almış ve gezdirmiştir. Ebu Hureyre (r.a.) onun bir omzunda Haz. Hasan(r.a), diğer omzunda Haz. Hüseyin(r.a), bir ona bir diğerine oyun yaparak yanlarına geldiğini ve "Kim onları severse beni sever, kim de onlara buğzederse bana buğzeder." dediğini nakletmiştir. (*İbn Sa'd, VI, 360; İbn Hacer, el-İsâbe, I, 329.*)

Bir defasında Resulullah (s.a.v) mescitte Müslümanlara hitap ederken geri taraftan Hz. Hasan(r.a) ve Hz. Hüseyin(r.a)'ın düşe kalka geldiklerini görmüştür. Sözüünü keserek hemen minberden inmiş ve onları kucağına alarak evine götürmüş, tekrar gelerek: "Allah mallarınız ve evlatlarınız sizin için birer fitnedir." (*EnfalSuresi, 28.*) derken ne kadar doğru söylemiştir. Onların düşe kalka geldiğini gördüm ve daha fazla sabredemedim" demiştir. (*İbn Sa'd, VI, 361.*)

Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin(r.anhüma) zaman zaman Peygamber(s.a.v)'in huzurunda güreş yapmışlardır. Ebu Hureyre(r.a)'den nakledilen bir rivayette onların Hz. Peygamber(s.a.v)'in huzurunda güreşirlerken Rasûlullah (s.a.v): "Haydi Hasan!" diye heyecana ortak olunca Hz. Fatıma(r.anha): "Niçin 'Haydi Hasan' diyorsun?" diye sormuş. O da: "Cebrail de 'Haydi Hüseyin' diye sesleniyor da onun için." buyurmuştur. (*İbnü'l-Esir, Üsdü'l-Gâbe, II, 20.*)

Onların isminin geçtiği yerlerde yine çok zikredilen diğer bir olay Hz. Peygamber(s.a.v)'in onlardan birinin ağzına aldığı sadaka hurmayı onun ağzından çıkarması olayıdır. Ehl-i Beyt'e ait bir özelliği belirleyen bu durum, sonraki dönemlerde fikhî hükümlere delil olmuştur. Konu ile ilgili nakledilen bir rivayete göre "Hz. Peygamber(s.a.v)'e hurma dolu bir sepet getirilmişti. Hasan ile Hüseyin bu hurma ile oynuyorlardı. Onlardan biri bir hurma tanesini alarak ağzına götürdü. Rasûlullah (s.a.v) bunu görünce onun ağzından hurmayı çıkarmış ve: "Sen Âli Muhammed'in sadaka yemediğini bilmiyor musun?" demiştir." (*Buhârî, Zekat, 58.*)

Bazı rivayetler, onların Hz. Peygamber(s.a.v)'e olan benzerliklerinden bahsetmektedirler. Tirmizî'de nakledilen rivayet Hz. Hasan(r.a)'ın baş ve göğüs arası, Hz. Hüseyin(r.a)'ın de göğüsten aşağısının, Hz. Peygamber(s.a.v)'e çok benzediğini ifade etmektedir. (*Tirmizî, Menâkıb, 31.*)

Bir defasında Hz. Hüseyin(r.a) arkadaşları ile oynarken Hz. Peygamber(s.a.v) ona rast gelmiş, onu yanına çağırmış ancak o gelmemiştir. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.v) onu yakalamak istediye de o, bir o tarafa bir bu tarafa kaçmış, Rasûlullah (s.a.v) gülerek onun peşinden koşmuş onu yakalamış, sevmiş öpmüş ve: "Hüseyin benden ben de Hüseyin'denim. Hüseyin'i çok seviyorum, o benim torunumdur." demiştir. (*İbn Mâce, Mukaddime, 11.*) Mübahele Ayeti'nde;"Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım ve sonra beddua edip yalvaralım da Allah'ın lanetini yalancılara üzerine okuyalım." (*Âl-i İmrân Suresi,61.*) ayeti gelince Muhammed, Ali, Fatma, ve Hüseyin'le birlikte onu da yanına çağırmış ve şu şekilde dua etmiştir; "Ey Allah'ım! Bunlar benim Ehlimdir."

Âlemlerin efendisi olan sevgili Peygamberimizin terbiyesiyle yetişip, büyüyen Hz. Hasan(r.a), mükemmel bir tahsil ve terbiye gördü. Peygamberimiz(s.a.v), Hz.Hasan(r.a)'ı çok sever, ona şefkatle muamele ederdi.

Ebu Eyyûb-el-Ensârî(r.a), Hasan ile Hüseyin'(r.anhüma)in, Resulullahın huzurunda oynadıkları sırada huzurlarına girince dedi ki: - Ya Resulallah! Sen bunları çok mu seviyorsun?

Peygamber Efendimiz(s.a.v) de buyurdu ki:" Nasıl sevmem. Bunlar benim dünyada öpüp, kokladığım iki reyhanımdır."

Ebu Hureyre(r.a)'nin naklettiğine göre, birgün Resulullah(s.a.v) Efendimiz Hz. Hasan'(r.a)'ı kucağına oturtmuştu. O da mübarek sakallarıyla oynuyordu. Resulullah(s.a.v) Efendimiz üç defa buyurdu ki: - Ben bunu çok seviyorum. Sen de sev! Onu sevenleri de sev!

Hz. Hasan(r.a) henüz akıl ve balığ olmadan Resulullah'a biat eden çocuklardandı. Sekiz yaşına geldiği zaman, 632'de, önce dedesi, sonra da annesi Fatıma-tüz-Zehra vefat edince, yetim kaldı. Bundan sonra da babası Hz. Ali'nin terbiyesinde büyüdü.

Hz. Hasan hakkında sevgili Peygamberimiz; "Hasan ile Hüseyin, cennet gençlerinin büyüğüdür. Babaları onlardan efdaldır" buyurdu.

Haz. Hasan oniki imamın ikincisidir. Birincisi Haz. Ali'dir. Vilâyet yolunda bütün velilere feyz ve ihsanlar, bu oniki imam vasıtasıyla gelir.

Onbeş erkek ve sekiz kız evladı olan Haz. Hasan'ın soyundan gelenlere Şerif denir. Resulullah efendimizin soyu, Haz. Hasan ve kardeşi Haz. Hüseyin'in çocukları ile devam etmiştir.

Haz. Peygamber(s.a.v)'in Haz. Hasan(r.a) için sarf ettiği “Şu benim oğlum Seyyid'dir. Umulur ki Allah onunla iki Müslüman grubu barıştıracaktır.” (Buhârî, Fiten, 20; Sulh, 9.) ifadesi birçok kaynak tarafından nakledilen bir bilgi özelliğine sahiptir. İbn Abdilber konu ile ilgili: “Haz. Peygamber(s.a.v)'in Hasan(r.a)'a seyyid dediğini nakleden rivayet tevatür derecesindedir. Sahabeden bir grup bunu nakletmişlerdir. Ebu Bekre bununla ilgili olarak Rasûlullah (s.a.v)'ın başka hiç kimseye “Seyyid” ismini vermediğini belirtmektedir.” demektedir. (İbn Abdilberr, el-İstiâb, I, 369.)

Resulullah'a benziyor

Birgün Haz. Ebu Bekir(r.a), ikinci namazını kıldıktan sonra, yolda oynayan Haz. Hasan(r.a)'ın yanına gitti. Onu omuzlarına aldı. Haz. Ali(r.a)'ye buyurdu ki: “- Ya Ali! Sana değil de, tamamen Resulullah efendimize benziyor.” Bunun üzerine, Haz. Ali tebessüm etti.

Haz. Hasan (r.a): Hilm, yani yumuşaklık, rıza, sabır ve kerem, yani cömertlik sahibiydi. İki defa her şeyini Allah rızası için dağıttı. Bir kişinin, münacatında; “Ya Rabbî! Bana on bin altın ihsan eyle!” dediğini işitince, aceleyle evine gitti ve adamın münacatında istediğini gönderdi. Bol sadaka verirdi. Alış-verişlerinde pazarlık eder, ucuz almaya çalışırdı. Kendisine dediler ki: “ Bir günde binlerce dirhem sadaka veriyorsun da bir şey satın alırken niçin uzun uzun pazarlık edip yoruluyorsun?”- Verdiklerimi Allah rızası için veriyorum. Ne kadar versem yine azdır. Fakat alış-verişte aldanmak, aklın ve malın noksan olmasıdır.” Aldığı bir hediyeye değerinden fazla karşılık verirdi. Yirmibeş kere yaya olarak hacca gitti. Birgün Abdullah bin Zübeyr(r.a) ile yola çıkmıştı. Bir hurmalıkta dinlendiler. Abdullah bin Zübeyr (r.a) dedi ki: “- Ağaçta hurma olsaydı, iyi olurdu.” Haz. Hasan(r.a), sessizce duâ etti. Bir ağaç hemen yeşerip hurma ile doldu. Orada bulunanlar; “Bu sihirdir” dediler. Haz. Hasan(r.a) buyurdu ki: “- Hayır, sihir değil, Resulullahın torununun kabul olan duâsı ile cenab-ı Hak yaratmıştır.”

Haz. Hasan(r.a), kızına ve yeğenlerine nasihat eder; “İlme çalışınız! Ezber zorunuza gidiyorsa, yazınız ve evlerinize götürünüz” buyururdu.

Aslında ben bilmiyordum

Haz. Hasan ve Hüseyin (r.anhuma) birgün çölde gidiyorlardı. Bir ihtiyarın abdest aldığını gördüler. Abdesti doğru almıyor, şartlarına uymuyordu. Yaşlı olduğu için, “Böyle abdest sahih olmaz” demeye sıkıldılar. Yanına giderek dediler ki: “- Mübarek efendim! Birbirimizden daha iyi abdest aldığımızı söylüyoruz. Birer abdest alalım. Hangimizin haklı olduğunu bize bildirir misiniz?”

Önce Haz. Hasan(r.a), sonra Haz. Hüseyin(r.a) güzel bir abdest aldılar. Aldıkları abdest tamamen birbirinin aynıydı. İhtiyar, dikkatle baktı ve sonra dedi ki:

“- Evlatlarım! Aldığınız abdestin birbirinden hiçbir farkı yok. Aslında ben abdest almasını bilmiyordum. Abdest almasını şimdi sizden öğrendim.” Siz kimin çocuğusunuz? Deyince. Haz. Ali(r.a), Haz. Fatma(r.anha)'nın Resulullah(s.a.v)'ın torunlarıyız. Dediler. İhtiyarda, belli. Resulullah(s.a.v)'ın torunlarına bu yakıştırdı. Diyerek memnuniyetini arzetmişti.

Halifeliği ve Muaviye'yle Çatışma

Söz konusu ifade, çok daha sonraları Haz. Hasan(r.a) ile Haz. Muaviye(r.a) taraftarlarının karşı karşıya gelip çarpışma için hazırlık yaparlarken, Haz. Hasan(r.a)'ın bir barış anlaşması yaparak hilafeti Muaviye'ye devretmesi, böylece iki Müslüman grubu barıştırarak can ve kan kaybını önlemesi olayıyla çok daha önemli ve meşhur hale gelmiştir. Bu nedenle Haz. Peygamber(s.a.v)'in bir mucizesi olarak kabul edilmiş ve Haz. Hasan(r.a)'ın faziletiyle ilgili

olarak en çok zikredilen rivayet olmuştur. Hz. Hasan(r.a) daha küçük yaştayken, Resulullah (s.a.v)Efendimizin; “Bu oğlum seyyiddir. Ümit ederim ki, Allahü teâlâ onun vasıtasıyla iki tarafın arasını bulur” (*Suyûtî, Târihu'l-Hulefâ, 214.*)

Yahudi asıllı Abdullah bin Sebe taraftarları fitne çıkarıp, Hz. Osman(r.a)'ın evini sardıkları zaman, onun yardımına koştu. Babasının şehit olmasından sonra, altı ay halifelik yaptı.

VEFATI

Şehit olması ve Son Yılları

Hz.Hasan(r.a), Hz.Muaviye(r.a) hilafetinin onuncu M.669 yılında, karısı; Eş'as bin Kays kızı Cude', Kıskançlık ve siyasi entrikalarla, yüz bin dirhem karşılığı, babası Eşas'ın da kendisini yönlendirmesiyle, zehirlemiştir. Kırk gün ağır bir şekilde hasta yatmış, kendisine verilen kuvvetli zehir karşısında ciğerleri parçalanmış ve hicretten elli yıl sonra sefer ayı'nda, şehit olmuştur. Son nefesinde şehadet getirerek ruhunu Allah'a teslim etmiştir.

Defnedilmesi

Hz.Hasan(r.a), kardeşi ve vasisi Hz.Hüseyin(r.a) tarafından gasledilip kefenlenmiş Medine-i münevveredeki Cennetül Bakî kabristanlığına defnedilmiştir. Cenaze namazını Said bin As(r.a) kıldırmıştır.

Peygamber(s.a.v) ile torunları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin(r.anhüma) arasındaki ilişki, temeli sevgiye dayalı dede ile torun arasındaki bir ilişkidir. Hz. Peygamber(s.a.v) onlara olan sevgisini her zaman izhar etmiş, öpmüş, okşamış, kucağına almış ve omzuna bindirmiştir. Bunların yanında onları terbiye açısından da ikaz ve uyarılar yeri geldiğinde devreye konmuştur. Bütün bu davranışlar insan olarak fitrî bir durumu göstermesinin yanında, Rasûlullah (s.a.v)'ın etrafına vermek istediği mesajlar açısından da önemlidir. Aşab ve dolayısıyla Müslümanlar; sevgi, merhamet, fedakârlık ve çocuklarına karşı muamelenin nasıllığını onda görmüşlerdir. İslam Tarihi'nin devam eden sürecinde hilafet çevresinde cereyan eden hadiselerde Hz. Ali(r.a) ile oğulları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin(r.anhüma) taraf olmuşlar, bu da istenmeyen görüntülerin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Hz. Ali(r.a), Haricîlerden İbn. Mülcem tarafından bir suikastla şehit edilirken, Hz. Hasan(r.a) Müslümanların kanlarının dökülmemesi için hilafetten feragat ederek Hz.Muaviye(r.a)'ye biat etmiştir. Hz.Muaviye(r.a)'nin vefatından sonra onun oğlu Yezid'e biat etmeyen Hz. Hüseyin(r.a) ise, Kerbela'da yakınlarıyla birlikte şehit edilmiştir. Onların karşı karşıya kaldığı bu üzüntü verici durumlar o gün olduğu gibi günümüze kadar devam eden süreçteki bütün Müslümanların gönüllerini dağlamış, onlara olan sevgi, saygı ve bağlılığı bir kat daha artırmıştır.

HZ.HÜSEYİN (r.a)

Hüseyin bin Ali bin Ebu Talib (M.626 – 10 Ekim 680),

İslam peygamberi Muhammed(s.a.v)'in torunudur. Dördüncü halife ve birinci imam olan Hz.Ali(r.a)'nin oğludur. Annesi, Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)'in kızı Hz.Fatıma(r.anha)'dır. Hz.Hüseyin(r.a.), Fatıma'nın Hz.Hasan(r.a)'dan sonraki ikinci çocuğudur. Hz.Hüseyin(r.a), annesini henüz sekiz yaşındayken kaybetmiştir. Hicretin dördüncü yılı Şaban ayının üçüncü veya beşinci günü Medine'de gözlerini dünyaya açtı. Künyesi Ebu Abdullah'tır; lakapları ise Raşid, Tayyib, Vefî, Zekî, Mübarek, Sibî, Seyyid. ve Seyyid'üş- Şüheda'dır. İmam Hüseyin (a.s) yaklaşık yedi yıl Resulullah (s.a.a)'ın, otuz yıl Emir'ul- Muminin Ali'nin, on yıl da İmam Hasan'ın hayatları zamanında yaşamıştır. Hicretin 50. yılında İmam Hasan (r.a)'ın mazlumca şehit edilmesinden sonra hak yolunun takipçilerinin önderliğini üstlenmiştir. (*Misbah'ul- Muteheccid, s.758.İrşad-ı Mufid, c.2, s.27.Keşf'ul- Gümme, c.2, s.216.Tarih-i Ehl'ul- Beyt, s.76.Kafî, c.1,s.461-462.*)

Doğumu ve Ailesi

Hicret'in dördüncü yılında Şaban ayının üçüncü gününde (M. 8 Ocak 626) dünyaya gelmiştir. Çok az olmakla beraber Hicret'in üçüncü yılında doğduğunu iddia eden bir kısım tarihçiler de vardır. (*Usul-u Kafi*, 1/463; *el-İsabe adlı kitabın dipnotu olarak basılan el-İstiab*, 1/377)

Ümm-i Hâris hazretleri anlatır: Birgün Resulullahın huzuruna varıp, bir rüya gördüğümü ve çok korktuğumu arzettiğim zaman, buyurdular ki: - Ne gördün?- Sizin vücudunuzdan bir parça kestiler, benim yanıma eklediler.- İyi görmüşsün, Fatıma'nın bir oğlu olacak ve senin yanında kalacaktır.

Beraber mescidden çıktılar

Bir müddet sonra, Hz. Hüseyin(r.a) dünyaya geldi. Resulullah(s.a.v) her sabah namazını kıldıktan sonra, mübarek yüzünü ashab-ı kirama çevirirlerdi. Üzüntülü kimseler yüzünü görseler, mesrur olurlardı. O gün sabah namazından sonra, yüzlerini döndürmeden, Hz. Ali'(r.a)yi çağırdılar. Beraber mescidden çıktılar. Ashab-ı kiram nereye, niçin gittiklerini anlayamadılar. Tekrar dönerler diye oturdular. İkisi Hz. Fatıma' (r.anha)nın evine gittiler.

Peygamberimiz(s.a.v) Hz. Ali'(r.a)ye, kapıda durup, kimseyi içeri sokmamasını emretmişlerdi. Hz. Hüseyin(r.a) doğmuş, melekler tebrik etmek için gelmişlerdi. Hz. Ebu Bekir(r.a) duramayıp, Hz. Ali'(r.a)nın evine gitti. Sonra Hz. Ömer(r.a), sonra Hz. Osman(r.a) ve bütün eshab-ı kiram Hz. Ali(r.a)'nin evine gittiler.

Hz. Ebu Bekir(r.a), Hz. Ali'(r.a)den, Resulullahın(s.a.v) nerede olduğunu sordu. Oda içerde olduklarını bildirince, Hz. Ebu Bekir(r.a) buyurdu ki: - İzin verirken, ben de gireyim.- Allahın Resulü meşguldür.- Benim içeri girmememi sana emretti mi?- Hayır, yalnız dörtüzyirmidörtbin melek geldi.

Hz. Ebu Bekir(r.a) hayret edip, durdu. Bir müddet sonra, Resulullah(s.a.v) dışarı çıkıp, herkesin içeri girmesini emrettiler. Eshab-ı kiram içeri girdiler. Hz. Ali(r.a)'nin meleklerin sayısındaki sözü söylendi. Efendimiz(s.a.v) Hz. Ali'(r.a)ye sordular: - Meleklerin sayısını nasıl bildin?- Melekler grup grup geliyorlardı. Herbiri bir dil ile konuşurlardı ve sayılarını bildirirlerdi. Bunun üzerine Resulullah(s.a.v):"Allah aklını ziyade etsin ya Ali!"

Hâkim Nişaburî şöyle rivayet etmiştir:"Ümm-ül Fazl(R.anha) Resulullah'ın (s.a.v) yanına gelerek "Ey Allah'ın Resulü, dün kötü bir rüya gördüm." dedi. Peygamber(s.a.v) ne gördüğünü sorunca, Ümm-ül Fazl "Çok kötü bir rüya gördüm. Sanki senin bedeninden bir parça kesilip benim eteğime bırakılıyordu." diye anlattığında, Resulullah (s.a.v) "Çok iyi bir rüya görmüşsün. İnşaallah kızım Fatıma yakında bir erkek çocuğu dünyaya getirecek ve o çocuk da senin eteğinde büyüyecek (sen onun dadısı olacaksın)." dedi. Böyle de oldu. Hz. Fatıma(r.anha), Hz.Hüseyin(r.a)'i dünyaya getirdi ve onun dadılık iftiharını bana verdiler. Bir gün Hz.Hüseyin(r.a)'i Resulullah'ın (s.a.v) yanına götürdüm ve onun kucağına verdim. Aniden Hz. Peygamber(s.a.v)'in yüzünü diğer tarafa çevirerek ağladığını gördüm. "Ya Resulallah, annem-babam sana feda olsun; size ne oldu? (Niçin ağlıyorsunuz?)" diye sorduğumda şöyle buyurdu:"Cebrâil(a.s) şimdi yanıma gelerek, ümmetimin bu çocuğumu öldüreceğini bana haber verdi. Cebrâil'e "Bu çocuğumu mu (öldürecekler)?" diye sorduğumda, "Evet" dedi. Daha sonra Hüseyin'in öldürüleceği yerden kan renginde bir avuç toprak bana getirdi."

Hz.Fatıma(r.anha) doğum yapınca, Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)'e haber verildi ve Peygamber Efendimiz (s.a.v)bebeği göğsüne basarak sağ kulağına ezan ve sol kulağına kamet okudu. Hz.Ali(r.a)'ye, 'oğluma ne ad verdin' diye sorduğunda, Hz.Ali'(r.a)nın, 'senden önce ona isim verecek değilim' cevabıyla şöyle dedi; 'Onun adını Hüseyin koy'. Hüseyin, Arapça'da güzel, yakışıklı manasına gelmektedir.

Esma bint-i Ümeys(r.anha) şöyle naklediyor:"Ben Hz.Fatıma (r.anha)nın oğulları Hz.Hasan ve Hüseyin(r.anhüma)'in ebesiydim.Hz. Hüseyin (r.a) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.v) yanıma gelerek "Ey Esma, çocuğumu bana getir." diye buyurdu. Ben

Hüseyin'i beyaz bir kundağa sararak Resulullah'a (s.a.v) verdim. Resul-i Ekrem (s.a.v) sağ kulağına ezan, sol kulağına ikamet okuduktan sonra, Hüseyin'i bana verdi ve ağlamaya başladı. Ya Resulullah': "Anam, babam sana feda olsun! Ağlamanızın sebebi nedir?" diye sorduğumda, âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber(s.a.v) "Bu çocuğuma (ağlıyorum)" diye cevap verdi. "Bu çocuk dünyaya daha yeni geldi" dediğimde bana "Ey Esmâ, bu yavrumu zalim ve azgın bir grup öldürecektir. Allah-u Teâlâ benim şefaati onlara nasip etmesin." diye cevap verdi. Daha sonra "Ey Esmâ, bunu kızım Fatıma'ya söyleme, çünkü o daha yeni doğum yapmıştır (ve bu haberi duymaya hazırlıklı değildir.)" buyurdu."

Doğumun yedinci gününde, Peygamber (s.a.v) Efendimiz akike kurbanı olarak bir koç kesti, bebeğin saçları ağırlığınca gümüşü sadaka olarak dağıttı ve bebeğin sünnet edilmesini emretti. (*Uyun-u Ahbari'r Rıza*, 2/25; *İ'lamu'l-Vera*, 1/427)

Annesi, İslam peygamberi Hz.Muhammed Mustafa (s.a.v)'in soyunu devam ettiren tek kızı olan, babasının annesi (ümmü ebîha) Fatıma'dır. Fatma, İslam peygamberince çeşitli defalar övülmüşse de bunlardan en meşhuru, onu dünyadaki ve ahiretteki tüm kadınların en üstünü diye nitelendiren hadistir. (*Ahmed bin Hanbel, Müsned; Hafız Ebubekir Şirazi, Nüzul'ul-Kur'an fî Ali. Hatip, Tarih-i Bağdat*)

Çocukluğu

Göğsünden aşağısının dedesine çok benzediği rivayet edilir. Ağabeyi Hasan gibi ilk iki halife döneminde cereyan eden önemli olaylara fiilen katılmayan Hüseyin, Hz. Osman zamanında Said bin Âs'ın Kûfe'den Horasan'a yaptığı sefere (651) iştirak etmiş, babasının halifeliği sırasında da, Kûfe'ye giderek onun bütün seferlerinde bulunmuştur. Babasının şehâdetinden sonra da yine vasiyetine uyarak ağabeyine itaat etmiş, ağabeyi Hz. Hasan, Muaviye ile anlaşmaya karar verdiği zaman ona karşı çıkmak istemişse de itirazının reddedilmesi üzerine vazgeçip Medine'ye gitmiştir. Burada kaldığı süre içinde, kendini ibadete vererek zühd ve takvaya dayalı bir hayat sürdürmüştür. Hz. Peygamber'in, ağabeyi Hasan'la beraber "dünyanın iki çiçeği", ahirette de "cennet gençlerinin efendisi" olarak belirttiği Hz. Hüseyin şehit oluncaya kadar geçirdiği hayatında iman, kulluk ve takvaya dayalı bir hayat yaşamış, bazı evlilikler gerçekleştirmiş, soyundan birçok büyük müctehit, alim ve veli gelmiştir (*İlyas Üzümlü, TDV İslâm Ansiklopedisi, "Hüseyin" (Literatür), XVIII, 521-524./ 2. Bu rivayetler için bk. Meclisî, Bihârü'l-envâr, X, 103.*)

Hüseyin(r.a), ağabeyi Hz.Hasan(r.a) ile, İslam peygamberinin yanında büyüyordu. Bir çok hadis Peygamber (s.a.v)Efendimizin, Hz.Hasan ve Hz.Hüseyin(r.anhüma)'le oynadığını ve onlarla vakit geçirdiğini göstermektedir. İslam peygamberinin onları sırtına bindirerek eğlendirdiği ve şöyle hitap ettiği bilinir; "Bineğiniz ne güzel binek, siz ne güzel binicisiniz." (*Bihar'ul Envar C.43, S.254*)

Yine Efendimiz(s.a.v):"Şu iki oğlum benim dünyadaki güllerimdirler." (*Buhari C.2, S.188; Tirmizi C.5, S.615*) buyurur.

Birgün Hz. Hüseyin, Resulullah(s.a.v) Efendimizin yanında idi. Annesine gitmek istiyordu. Hava yağmurlu idi. Efendimiz(s.a.v) duâ buyurdu. Hz. Hüseyin(r.a) eve gidinceye kadar, yağmur ara verdi.

Birgün Resulullah(s.a.v) Efendimiz, Hz. Hüseyin(r.a)'i sağ dizine, oğlu İbrahim(r.a)'i sol dizine aldı. Cebrail aleyhisselam gelip dedi ki: " Hak teâlâ, bu ikisinden birini alacaktır. Sen birini seç!"

Resulullah(s.a.v) Efendimiz buyurdu ki: "Eğer Hüseyin vefat ederse, benim canım yandığı gibi, Ali'nin ve Fatıma'nın da canları yanar. Eğer İbrahim giderse, en çok ben üzülürüm. Benim üzüntümü, onların üzüntüsüne tercih ediyorum."Üç gün sonra oğulları İbrahim vefat etti.

Resulullah(s.a.v) Efendimiz, Hz. Hüseyin(r.a) yanına her gelişinde, onu öper ve buyururdu ki:"- Selamet ve saadet o kimseye ki, oğlum İbrahim'i ona feda ettim."

Hız. Hüseyin(r.a)'in ilk çocukluğu Resulullah(s.a.v) Efendimizin derin sevgi ve şefkati içinde geçti. Ancak bu hâl, çok sürmedi. Zira Peygamber efendimiz vefat ettiler. Hız. Hüseyin(r.a), bundan sonra ilmini ve edebini babasının yanında tamamladı.

İbni Mesud(r.a) nakleder ki: Hız.Hasan ve Hüseyin(r.anhüma) bir gün, İslam peygamberi namaz kılarken yanına gittiler ve secde halindeyken peygamberin sırtına çıktılar, peygamber secdeden kalkarken onları usulca sırtından indirdi ancak bir daha ki secdede çocuklar yine peygamberin sırtına çıktılar. Nihayet peygamberin namazı bittiğinde, birini sağ birini sol dizine oturatarak etrafında bulunanlara şöyle dedi; "Beni seven, şu ikisini sevsin." Peygamber (s.a.v)'in Hız.Hüseyin(r.a) hakkında sarfettiği "Hasan ve Hüseyin cennet gençlerinin efendileridir." Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim. Allah, Hüseyin'i seveni sevsin. Hüseyin torunlardan bir torundur.(Müstedrek, Hakim, 3/166 . İbn Mace, 1/56; Tirmizi, 5/614; Bihar'ul Envar 43/265 . Tirmizi 5/658; Bihar'ul Envar 43/261; Ahmed 4/172)

Cennet gençlerinin efendisi

Resulullah(s.a.v) Efendimiz Hız. Hüseyin(r.a) doğduğu zaman, kulağına, (O, cennet gençlerinin efendisi, seyyididir) diye seslenmişlerdi.

Hız. Üsâme bin Zeyd(r.a), bir gece Peygamber aleyhisselâmı gördüğünü ve Onun, (Bunlar benim oğullarımdır, kızımın oğullarıdır. Allahım ben onları seviyorum, sen de onları sev ve onları sevenleri de sev) buyurduğunu rivayet etmektedir.

Bir defasında da, (Hüseyin benden, ben Hüseyin'denim, Allahü teâlâ Hüseyin'i seveni sever) buyurmuştu.

Allahü teâlâ Kur'an-ı kerimde, ehl-i beyte, mealen buyuruyor ki: "Allahü teâlâ, sizlerden ricisi, yani her kusur ve kirleri gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemek irade ediyor." Bu ayet-i kerime gelince, eshab-ı kiram sordular.

- Ya Resulallah! Ehl-i beyt kimlerdir?

Benim ehl-i beytim

O esnada, Hız. Ali(r.a) geldi. Mübarek hırkasının altına aldılar. Fatıma-tüz-Zehra da geldi. Onu da yanına aldılar. İmam-ı Hasan geldi. Onu da bir yanına, sonra gelen İmam-ı Hüseyin'i de öbür tarafına alarak buyurdular ki: - İşte bunlar, benim ehl-i beytimdir.

Bu ayet-i kerime ve ilgili hadis-i şerifler, Resulullahın iki mübarek torununu sevmenin şart olduğunu belirtmektedir.

Hız. Hüseyin buyurdu ki: Birgün dedemin huzuruna varmıştım. Übey bin Kâb da orada idi. Bana, "Merhaba, ey Ebu Abdullah, ey göklerin ve yerin süsü" diye hitap ettiler. Übey bin Kâb hazretleri dedi ki: - Ya Resulallah! Gökler ve yer için, senden başka süs var mıdır?

Resulullah bunun üzerine buyurdular ki: - Beni insanlara Peygamber olarak gönderen Allahü teâlânın hakkı için, Hüseyin bin Ali, yeryüzünün merkezinin süsüdür. Ondan ziyade süs, göklerin tabakalarıdır.

Mübahele Olayı

Hicretin 9.-10. yıllarında henüz Hız.Hüseyin(r.a), altı yaşlarındayken, İslam peygamberi Hız.Muhammed Mustafa (s.a.v) ile Necran Nasranîleri(Hristiyan) arasında yapılan tartışmalarda Peygamber (s.a.v) Efendimiz, Nasranîleri, Nasranîlerin güvenilir kitaplarını kaynak göstererek yenilgiye uğrattı. Bu kitaplarda, "kendisinin geleceğine dair" alametleri âlimlere bildirdi. Resulullah(s.a.v)'in delilleri o kadar güçlüydü ki, Nasrani bilginlerinin Hız.Muhammed(s.a.v)'in söylediklerinin ve yolunun "hak" olduğunu söylemekten başka çareleri kalmamıştı, ancak kabul etmediler. Bunun üzerine Allah: "Sana gelen bunca ilimden sonra, yine de bu hususta seninle çekişip tartışmalara girişirlerse de ki: Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, nefsimizi (kendimizi) ve nefsinizi (kendinizi) çağıralım; sonra karşılıklı lanetleşelim de Allah'ın lanetini yalan söylemekte olanların üstüne kılalım." (Âl-i İmrân Suresi,61.) ayetini nazil etti ve mübahele (karşılıklı beddua) edilmesini emretti. Nasranîler kabul ettiler. Kararlaştırılan yerde Nasranîlerin hepsi yetmişten fazla kendi

âlimlerinin eşliğinde beklerlerken, Muhammed ise sadece yanında dört kişi almış idi; yanında getirilmesi gereken oğulları için Hz.Hasan ve Hüseyin'(r.anhüma)i, kadını için Hz.Fatıma Zehra(r.anha)'yı ve nefsi için de Hz.Ali(r.a)'yi getirdi. Necran Hristiyanları, Hz.Muhammed(s.a.v)'in bu kararlılığı sonucunda lanetleşmekten vazgeçti. (*Zemahşerî, Tefsir-i Keşşaf, Al-i İmran Sûresi, 61. ayet. Fahr-i Razî, Tefsir-i Kebir, Al-i İmran Sûresi, 61. ayet (Mübahale Ayeti)*).

Âl-i Abâ Olayı

Bir diğer adı "Âl-i Kisa" da olan bu hadis, İslam peygamberi Hz.Muhammed(s.a.v)'in sırtında abası olduğu halde, abanın altına, Hz.Fatıma'(r.anha)yı, Hz.Ali'(r.a)'yi, Hz.Hasan'(r.a)'ı ve Hz.Hüseyin(r.a)'i alması ve Ahzab Suresi'nin "Ey Ehli Beyt! Allah sizden günahı gidermek ve sizi tertemiz kılmak istiyor." mealindeki 33. ayetini okuyup, bu şahıslar için dua etmesini anlatır.

Etrafını aydınlatırdı

Hız. Hüseyin'in yüzü, karanlık gecede etrafını aydınlatırdı. Yaya olarak yirmibeş defa hacca gitti. Beraberindekiler bineklere binse de, kendisi binmezdi. Çok cömert idi. Buyurdular ki: - Cömert, efendi olur; cimri, hor olur. Bu âlemde bir mümin kardeşinin iyiliğini, kendinden önce düşünen, öbür âlemde daha iyisini bulur.

Ashab-ı kiramdan Hız. Dıhye(r.a), devamlı ticaret için sefere gider gelirdi. Çok güzel yüzlü idi. Cebrail aleyhisselam çok defa Resulullahın huzuruna Dıhye şeklinde gelirdi. Birgün Cebrail aleyhisselam Fahr-i âlem hazretlerinin huzurunda bulunuyordu.

Dıhye, dedemizin yanında

O zaman henüz küçük olan Hız. Hasan ve Hız. Hüseyin'(r.anhüma)den biri, Cebrail aleyhisselamı gördü. Hemen kardeşinin yanına koşarak dedi ki: - Dıhye, dedemizin yanında oturuyor, haydi gidelim.Koşup mescide girdiler.

Cebrail aleyhisselamın dizlerine oturdular. Ellerini Cebrail aleyhisselamın koynuna soktular. Resulullah efendimiz, torunlarının bu hareketini görünce hicâb edip, mâni olmak istedi. Cebrail aleyhisselam, Resulullahın mahcup olduğunu görünce, dedi ki: - Ya Resulallah! Niçin sıkılıyorsunuz? Fatıma teheccüd namazını kılarken, Hak teâlâ beni gönderir, bunların beşiklerini sallardım. Böylece Hız. Fatıma rahatça namazını kılardı. Bazan da bunların anneleri namazdan sonra uyurken, bunlar ağlardı. Hak teâlâ yine beni gönderir, anneleri uyanmasın diye, beşiklerini sallardım, ağlamazlardı. Çocukların bu hareketini bana karşı edepsizlik saymayın. Bunların yanıma gelip, ellerini koynuma sokmalarında bir mahzur yoktur.

Resulullah efendimiz buyurdu ki: - Ey kardeşim Cebrail! Şimdi bir şey yapmadılar. Daha ileri giderler endişesiyle mâni oldum. Çünkü, eshabımdan Dıhye isminde birisi vardır. Çok kere sefere çıkar. Her dönüşünde bunlara hediye getirir. Sizi Dıhye zannedip, ellerini koynunuza soktular.

Bunun üzerine Cebrail (a.s)“Ya Rabbi! Beni Habibinin yanında utandırma” diye duâ etti. Oturduğu yerden ellerini cennete uzattı. Bir yeşil salkım üzüm, bir kırmızı nar eline geldi. Hız. Hasan(r.a) üzümü, Hız. Hüseyin(r.a) de narı aldı. Bunları yerlerken, bir dilenci gelip dedi ki: Ey ehl-i beyt! O üzüm ve nardan bana da verir misiniz?

Resulullah(s.a.v)'ın yüksek yaratılışlı torunları, dilenciye vermek istediklerinde, Cebrail (a.s)mâni olarak dedi ki: - Ya Resulallah! O dilenci şeytandır. Cennet meyveleri ona haram iken, hile ile ondan yemek istedi.

Önemli olaylar

Ağabeyi Hız.Hasan(r.a) gibi ilk iki halife döneminde cereyan eden önemli olaylara fiilen katılmayan Hız.Hüseyin(r.a), Hız. Osman(r.a) zamanında Said bin Âs'ın Kûfe'den Horasan'a yaptığı sefere (651) iştirak etmiş, babasının halifeliliği sırasında da, Kûfe'ye giderek onun bütün seferlerinde bulunmuştur. Babasının şehâdetinden sonra da yine vasiyetine uyarak

ağabeyine itaat etmiş, ağabeyi Hz. Hasan, Muaviye ile anlaşmaya karar verdiği zaman ona karşı çıkmak istemişse de itirazının reddedilmesi üzerine vazgeçip Medine'ye gitmiştir. Burada kaldığı süre içinde, kendini ibadete vererek zühd ve takvaya dayalı bir hayat sürdürmüştür. Hz. Peygamber'in, ağabeyi Hasan'la beraber "dünyanın iki çiçeği", ahirette de "cennet gençlerinin efendisi" olarak belirttiği Hz. Hüseyin şehit oluncaya kadar geçirdiği hayatında iman, kulluk ve takvaya dayalı bir hayat yaşamış, bazı evlilikler gerçekleştirmiş, soyundan birçok büyük müctehit, alim ve veli gelmiştir (*İlyas Üzüm, TDV İslâm Ansiklopedisi, "Hüseyin" (Literatür), XVIII, 521-524./ 2. Bu rivayetler için bk. Meclisî, Bihârü'l-envâr, X, 103./Öemli olaylar*

İlk üç halife dönemi

İlk üç halife döneminde, Hz.Ali(r.a)'nin kendinden önceki üç halifeye biat ettiği ve aralarında herhangi bir hoşnutsuzluğun olmadığı görüşü vardır. Örneğin Hz.Ebubekir'(r.a)'in, Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)'e sadakati sebebiyle 'sıddık' sıfatını aldığı, Hz.Ömer(r.a)'ın de bizzat Hz.Ali(r.a)'nin kızıyla evlendiği ve bunu bir iftihar vesilesi saydığı vakaadır.

Üçüncü halife Hz.Osman bin Affan(r.a)'ın bir suikast sonucu şehit edilmesiyle, halk Hz.Ali bin Ebu Talib(r.a)'e teveccüh etti ve onu halife seçtiler (m. 656, h. 35). Hz.Ali(r.a)'nin halifelğe geçişinden bir süre sonra biatlerinden dönenler oldu ve bu durum İslam tarihinde ilk iç savaşı, ilk Fitne olaylarını, arkasından Sıffin Savaşı, Cemel Savaşı, ve Nehrevan Savaşının yaşanmasına ve binlerce sahabenin, Müslümanın şehit olmasına neden olmuştur.

Hz.Hüseyin(r.a), tüm bu savaşlarda babası Hz.Ali(r.a)'nin safında yer aldı ve babası izin verdikçe savaş meydanına da indi. Hz.Ali,(r.a) İslam peygamberi Hz.Muhammed(s.a.v)'in neslinin kesilmesinden korktuğu için Hz.Hüseyin ve ağabeyi Hz.Hasan(r.anhüma)'ın savaş meydanına inmesine pek izin vermiyordu. Bu kaos ortamında, babası da selefi gibi Abdurrahman ibn Mülcem tarafından bir suikaste uğradı ve üç gün sonra şehit oldu.(m. 661, h. 40).

Hz.Hüseyin (r.a) Çocukları:

Büyük bir âlim ve mühaddis olan şeyh Mufid şöyle diyor: "İmam Hüseyin (r.a)'ın altı çocuğu vardı:

- 1) Annesi Şehrbanu olan İmam Zeynel Abidin (Seccad) (r.a).
- 2)Annesi Leyla olan Ali Ekber (r.a).
- 3)Kerbela vakasından önce vefat eden Cafer(r.a).
- 4) Annesi Rubab olan ve İmam Hüseyin (r.a) 'ın kucağında boğazından oklanarak şahadete erişen Abdullah Ali Asgar(r.a).
- 5)Annesi Rubab olan Sekine.(r.anha)
- 6)Annesi Ümmü İshak olan Fatime(r.anha)

VEFATI

Hicretin 61. Yılı Aşura günü Kerbela'da 57 yaşında bedeninde 320 kılıç, mızrak ve ok yarası olduğu halde,şehit edilmiş,Onun yakalanmasını,kendisine biat etmesini,aksi takdirde öldürülmesini emreden Emevi sultanı Yezid'dir.. biat etmediği takdirde hazretin başının kendisine gönderilmesini emretmişti. Bu emri yerine getiren Kufe valisi İbn-i Ziyad'dır. Çünkü o bu cinayete zemin hazırlamış ve İmam'ın aleyhine ordu toplamıştır. Ondan sonra da İmam'ın katili İbn-i Sa'd'dır. Çünkü Kerbela vakasından sonra onu, İmam Hüseyin (a.s)'ın katili olarak çağırıyorlardı. Onlardan sonra da İmam ın katili Şimr'dir. Çünkü o da büyük musibetin faili olmuştur.

Kerbela: Peygamber çiçeğinin koparıldığı yer İslâm tarihi kaynaklarının verdiği bilgilere göre, Hz. Ali(r.a)'nin şehâdetinden sonra Kûfe halkı Hz. Hasan(r.a)'a biat etmiş, onun şehit edilmesini haber alan Şam valisi,Hız.Muaviye(r.a), Abdullah bin Âmir komutasında bir ordu hazırlayıp yola çıkarmış, durumu öğrenen Hz. Hasan(r.a) ordusuyla birlikte harekete geçmiş; fakat adamlarının isteksiz olduğunu görünce kan akıtmanın uygun olmayacağını

düşünerek Hz.Muaviye(r.a) ile anlaşma imzalayıp sulh akdetmiş, Hz.Muaviye(r.a) devlet başkanı olarak icraatlarını yürütmüştür.

Emevi Devleti'ni kurucusu Hz.Muaviye(r.a), 19 yıllık hilafet görevinden sonra vefatına yakın, fiske ve fücürü ile tanınan oğlu Yezid için biat almış, Yezid babasının ölümünün ardından hilafet makamına oturmuştur. Durumu öğrenen Hz. Hüseyin(r.a) buna şiddetle karşı çıkarak Mekke'ye gelmiş, orada Kûfelilerden kendisini Kûfe'ye çağıran bir mektup almıştır. Bunun üzerine Müslim bin Akil'i Kûfe'ye göndermiş, Müslim, Kûfe'de büyük bir ilgiyle karşılanmış ve Hz. Hüseyin(r.a) adına binlerce kişiden biat almıştır. Kûfe'de olup bitenleri haber alan ve siyasi hâkimiyeti için bunun büyük bir tehlike olduğunu düşünen Yezid, derhal harekete geçip duruma el koyması için Ubeydullah bin Ziyad'ı vali olarak tayin etmiştir. Ubeydullah önce Müslim'i yakalatıp öldürmüştü, ardından da Hüseyin adına Müslim'e biat edenleri ağır bir şekilde cezalandırıp dağıtmıştır.

Hz.Hüseyin (r.a), Irak'a doğru hareket ettiğinde bir vasiyetname yazarak kardeşi Muhammed-i Hanefiyye(r.a)'ye verdi. Bu vasiyetnamede, Allah'ın birliğine, Hz. Peygamber (s.a.v)'in peygamberliğine ve ahiretin hak olduğuna ikrar ettikten sonra şöyle diyordu:“Ben bencillik, zulüm ve yeryüzünde bozgunculuk yapmak için kıyam etmedim; ben ceddimin ümmetini ıslah etmek, babam Ali bin Ebu Talib'in yolunda gitmek ve iyiliği emredip kötülükten sakındırmak için kıyam ettim.”

Kûfe'deki gelişmelerden ve Müslim'in öldürüldüğünden haberi olmayan Hz. Hüseyin(r.a), bazı tecrübeli zevatın “Kûfelilere güvenilemeyeceğini” söylemesine aldırış etmeksizin hazırlıklara girişmiş ve çok geçmeden aile yakınlarını da yanına alarak yola çıkmıştır. Yolda Müslim'in öldürüldüğünü öğrenen Hüseyin, geriye dönmeyip sefere devam etmiştir. Bu arada İbn Ziyad, Ömer bin Sa'd komutasında bir birlik hazırlatmış, bu birlik Kerbelâ'da Hz. Hüseyin(r.a) ve adamlarını kuşatmış, Fırat'tan su almalarını engellemiştir. Kendisini çağıranların sözlerinden döndüklerini gören Hz. Hüseyin, Medine'ye dönmek, yahut serhatlarda İslâmî fetihlere katılmak gibi alternatifler ileri sürmüşse de Ömer b. Sa'd, vali İbn Ziyad'dan aldığı emirler çerçevesinde Yezid'e biat etmedikçe dönüşüne izin verilmeyeceğini söylemiştir. Sonunda Hz. Hüseyin 23 atlı, 40 piyade olmak üzere 73 kişiden oluşan sembolik kuvvetiyle, Ömer bin Sa'd'ın binlerce askerden oluşan ordusuna mukabele etmeye çalışmış, nihayet 10 Muharrem 61 (10 Ekim 680)'de yapılan savaşta Hz. Hüseyin(r.a) ve adamları hunharca şehit edilmiş, Hz. Hüseyin'in mübarek oğlu Zeynelabidin küçük olduğu için öldürülmemiş, kadınlar ve İmamın mübarek başı ile Şam'a gönderilmiş, Mübarek başı, Mısır'da Karafe kabristanında medfundur olay tarihi, kanlı Kerbelâ vak'ası olarak geçmiştir.

Kerbela şehitlerinin naşı, hicri 61. Yılın Muharrem ayının 13. günü defnedildi. Şöyle ki, “Alkame” nehirinin yakınındaki bir köyde yaşayan “Beni Esed” kabilesi, gelip Kerbela şehitlerinin mübarek bedenlerini defnederken İmam Hüseyin (r.a) ve başları bedenlerinde olmayan diğer şehitlerin bedenlerini tanımıyorlar, bu yüzden ne yapacaklarını bilmeyerek şaşırıp kalıyorlar, bu esnada aniden bir atlı onların yanına gelerek; “Niçin buraya gelmişsiniz?” diye soruyor. Onlar da cevaben: “Bu cesetleri defnetmek için gelmişiz, fakat onların kim olduğunu tanımıyoruz.” diyorlar. İmam Seccad (r.a)'ın kendisi olan o atlı, bütün şehitleri tek-tek tanıtıyor ve onları defnediyorlar. İmam Seccad (r.a) 'ın kendisi de babasının pare-pare olmuş bedenini bir hasrın içerisine koyarak onu defnediyor.

Hz. Hüseyin(r.a)'ın Kerbelâ'da şehit edilmesi Emevileri görünüşte bir rakipten kurtarmış; fakat Müslümanların kalplerinde kapanmaz yaralar açmış ve başta Tevvâbün hareketi olmak üzere birçok tarihi olay yaşanmış, çok geçmeden Muhtar es-Sakafî, Kûfe'de bir hareket başlatarak Kerbelâ'nın intikamını almış (m.686), bulabildiği ölçüde Kerbelâ kıyımına iştirak eden herkesi en ağır şekilde cezalandırıp kılıçtan geçirmiştir.

Kerbela'nın tezahürleri ve matem

Hız. Hüseyin(r.a)'in siyasi ihtiraslar uğruna acımasızca şehit edilmesi bütün Müslümanların bağrında derin üzüntüler meydana getirmiş, genel Müslüman çoğunluk çocuklarına Hüseyin ismini koyarak, camilere ismini yazarak, namazlarda ve cuma günü hutbelerde dua ederek acısına ortak olmuş ve ona olan muhabbetlerini somutlaştırmıştır. Şu kadar var ki Hız. Peygamber(s.a.v)'in, ölünün ardından yaka paça yırtarak veya bedene eziyet ederek ağlamayı yasaklayan hadisleri sebebiyle hüznün ve gamlarını içlerinde tutmuş, onun Allah katındaki derecesini düşünerek şefaatinı talep etmişlerdir.

Bilahare müstakil bir fırka olarak doğup gelişen Şia ise bu olayı daima canlı tutmuş, hüznün ve gamlarını daha açık bir şekilde dışa vurmuş, giderek bu dışa vurum mersiyele eşliğinde “sine dövme”, “vücudu zincirleme” hatta “kama ile baş yarma” gibi noktalara varmıştır. Daha sonra Büveyhiler döneminde kendisi de bir Şii hükümdar olan Muizzuddevle, 963 yılında Muharrem ayının ilk on gününü genel matem ilan etmiş, bu tarihten itibaren Şii dünyada matem ritüelleri daha esaslı biçimde yapıla gelmiştir. Ehi Sünnet vel cemaat çizgisinden saparak ifrata kaçmış Allah'ın ve Resulünün yasaklamasına rağmen bugün bile şii aleviler muharrem kutlamalarında bu hareketlerini sürdürmektedirler. (*Meclisî, Bihârü'l-envâr, X, 103.*)

Bu çerçevede Şia muharrem matemlerine özel bir önem vermiş, çok sayıda mersiye (ağıt) kaleme alınmış, “deste” adı verilen ekip oluşturmak âdet haline gelmiş, olay çok yönlü bir karakter kazanmıştır.

Diğer taraftan XV. yüzyılın ikinci yarısından sonra Şii dünyadan birtakım anlayışlarla birlikte Kerbelâ matemini alan Alevîler de bunu kendi otantik yapılarına adapte ederek “muharrem erkânı” tanzim etmiştir. Bölgelere göre bazı farklılıklar bulunmakla birlikte, muharrem ayında matem orucu tutmayı, mümkün mertebe eğlenceden kaçınmayı esas edinmişlerdir. Büyük ozanlarının yazdığı ağıtları okuyarak, hüznlerini dile getiren kitle, erkannamelerde kaydedildiği üzere bugünlere mahsus “matem duası, matem gülbankı, matem tercümanı ve salavatları”nı okuyarak bu erkânı yerine getirmeye çalışmışlardır (*Muharrem erkânı bk. Bedri Noyan, Bektaşilik Alevîlik Nedir, Ankara 1987, s. 129-156.*)

Sünni Alevîler, Şii'lerde görüldüğü şekilde sine döverek yahut zincir vurarak bedenlerine eziyet etme gibi fiillerden uzak durmaktadırlar.

Sonuç itibarıyla, Hız. Hüseyin(r.a), Peygamber torunu ve Ehl-i Beyt üyesi olarak bütün Müslümanların kalbinde taht kurmuş, onun dramatik biçimde şehâdeti tarifsiz bir üzüntü vesilesi olmuştur. (*Nehc'ül Belağa , Hız.Ali(r.a), Abdülbaki Gölpınarlı.Tarih Boyunca İslam Mezhepleri ve Şiilik (1979), Abdülbaki Gölpınarlı .Hüseyin Bir Uyarı Bir Sembol (1984-Beyan yay.) Mevlana Ebülkelam, Zakir Han, İkbâl, Seyyid Ebu'l-A'la el-Mevdudi*)

Peygamberimizin zevcelerinden Hız.Aişe(r.anha) şöyle rivayet etmiştir:“Resulullah'a vahiy gelmekte olduğu bir sırada, Hüseyin ibn-i Ali içeri girdi ve sıçrayarak kendisini Resulullah(s.a.v)'ın omuzuna attı. Cebrâil(a.s) “Ey Muhammed, bunu seviyor musun?” dedi. Resulullah (s.a.v) “Nasıl sevmem, o benim çocuğumdur” dediğinde, Cebrâil(a.s) “Senden sonra ümmetin onu öldürecektir.” dedi. Sonra Cebrâil elini uzatarak beyaz bir toprak getirdi ve “Oğlun bu yerde şehid edilecektir. Bu yerin ismi ise Taff (Kerbela)'dır.” dedi.

Cebrâil(a.s) gittikten sonra Resulullah(s.a.v), toprak elinde olduğu halde ağlıyordu. Sonra “Ey Aişe, Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in Taff denilen yerde şehid edileceğini bildirdi. Benden sonra ümmetim saptırılacaktır.” dedi.

Sonra ağlayarak ashabının yanına gitti. Onların arasında Ebu Bekir, Ömer, Ali, Hüzeyfe, Ammar ve Ebuzer (r.anhüma)'de vardı. Onlar aceleyle Resulullah'ın yanına gelerek “Ya Resulallah, niçin ağlıyorsunuz?” dediler. Resulullah(s.a.v) “Cebrâil bana oğlum Hüseyin'in benden sonra Taff denilen yerde şehid edileceğini haber verdi ve bu toprağı getirerek mezarının orada olacağını bildirdi.” dedi.”

Ümm-ü Seleme(r.anha): “Resulullah (s.a.v) bana “Ey Ümm-ü Seleme, bu toprak kan rengini aldığı anda bil ki Hüseyin, o toprak üzerinde şehit olmuştur.” diye buyurdu.” (*Yakubi-tarih* c.2.s.245-246. *ibn-i esir-el kamil* c.4.s.46.)

Ravi diyor ki: “Ümm-ü Seleme o toprağı bir cam kâsenin içine koyarak onu her gün koklar ve şöyle derdi: “Ey toprak, senin kan rengini alacağın gün çok büyük bir gündür.”

Yine Harezmî rivayet etmiştir ki: “Hz. Hüseyin’in (r.a) doğumunun II. yıldönümünde Resulullah (s.a.v) yolculuğa çıkmıştı. Bir süre sonra aniden durarak ağlar bir gözle İstirca (İnna lillah-i ve inna ileyh-i raciun) ayetini okudu. Sebebini soranlara “Cebrâil bana Fırat nehrinin kenarında bulunan Kerbela adlı yerde oğlum Hüseyin’in öldürüleceğini haber verdi.” diye buyurdu. “O’nu kim öldürecektir?” sorusuna cevaben ise Hz. Muhammed (s.a.v) şöyle buyurdu: “Yezid denen bir şahıs (onu öldürecektir). Orada bedeninin defnedilip, başının da armağan götürüldüğünü görür gibiyim. Allah’a andolsun ki Allah, oğlum Hüseyin’in başını görüp de sevineni nifaka duçar eder ve kalbiyle dilini ihtilafa düşürür.”

Resulullah (s.a.v) bu yolculuğundan döndükten hemen sonra, üzgün bir halde camiye giderek, içlerinde Hz.Hasan ve Hz.Hüseyin(r.anhüma)’in de bulunduğu bir topluluğa hitaben, sağ elini Hz. Hüseyin’in başına koyup, başını gökyüzüne doğru çevirerek şunları söyledi: “Allah’ım, ben senin kulun ve peygamberin Muhammed’im ve bu iki çocuk da benim temiz itretimden ve neslimin seçilmişlerindendirler. Ey Rabb’im, Cebrâil bana oğlum Hüseyin’in yardımcısız kalıp öldürüleceğinden haber verdi. Onun ölümünü benim için mübarek kıl, onu şehitlerin efendisi karar ver.”

Ebu’l Müeyyid Harezmî devamında şunları naklediyor: “Camide bulunan halk, bu sözleri duyunca ağlamaya başladı. Bunu gören Resulullah (s.a.v) onlara “Ağlıyorsunuz da, yardımcısı olmuyorsunuz!” diye buyurdu ve şöyle dua etti: “Allah’ım, sen kendin onun velisi ve yardımcısı ol.”

Hz. Ali (r.a): “Resulullah (s.a.v) bir gün bizleri görmek için eve gelmişti. Hazırladığımız yemeği, Ümm-ü Eymen’in bize gönderdiği bir kâse sütü ve bir kap hurmayı da yemek için ortaya bıraktık. Resulullah (s.a.v) yedi, biz de yedik. Daha sonra Resulullah (s.a.v) abdest alıp ellerini başına, yüzüne ve sakalına sürdükten sonra Kible’ye doğru oturdu ve istediği duaları etti. Sonra (yağmur gibi) gözyaşı dökerek kendisini üç defa yere vurdu. Biz yaptığı bu işin sebebini sormaktan çekiniyorduk.

Bu esnada Hüseyin, Resulullah(s.a.v)’ın omzuna çıktı ve Resulullah tekrar ağlamaya başladı. Hüseyin durumu böyle görünce, “Anam, babam sana feda olsun (ya Resulallah), ağlamanızın sebebi nedir? Şimdiye kadar hiç görmediğim bir davranış görüyorum sizde.” diye sordu.

Resulullah (s.a.v) ise şöyle buyurdu: “Evladım, bu gün sizleri ziyaret etmekle o kadar sevindim ki, şimdiye kadar öylesine sevinmemiştim. Ama Cebrâil(a.s) yanıma gelerek sizlerin ölümünüzü ve ölüm yerlerinizin değişik yerler olduğunu bana haber verdi. İşte bu haber beni çok üzdü. Allah’tan sizin için hayır ve iyilik diliyorum.” (*Zehair-ul Ukba*, s.119, *Maktel-ul İmam-is Sibt-iş Şehid-i Harezmî*, c.1, s.87-88-158. *Müstedrek-us Sahihayn*, c.3, s.176, 4- *Nezm-ud Dürer*, s.215. *Müsned-i Ahmed ibn-i Hanbel*, c.6, s.294, *Savaik-ul Muhrika*, s.115, *Hasais-ul Kubra*, c.2, s.125, *Mecmau-z Zevaid*, c.9, s.187. *Mu’cem-ul Kebir-i Taberanî*, Hz. İmam Hüseyin’in Hayatı Fash, *A’lam-un Nübüvve*, s.83. *Kenz-ül Ümmal*, c.6, s.223, *Füsul-ül Mühimme*, s.154, *Delail-ün Nübüvve Ebi Nuaym*, c.3, s.202, *Zehair-ul Ukba*, s.147-246 ve 247. *El Kifayet-u li Hafiz-il Kenci*, s.279, *Sirat-us Seviyy*, s.94-95, *Mecmau-z Zevaid*, c.9, s.118-119. *Kenz-ul Ümmal*, c.6, s.223, *El Fusul-ül Mühimme*, s.154, 12- *Hasais-ul Kubra*, c.2, s.125, 13- *El İsabe*, c.1, s.68, *Yenabiu’l Mevedde*, c.3, s.8 ve 52, *El Bidayet-u ne’n Nihaye*, c.8, s.217.)

Yeryüzünde bir benzeri görülmemiş bu vahim hadise karşısında Hasan-ı Basri (r.a) şöyle diyor: “Bu gözler ibret ve dehşete nasıl ağlasın, Ehl-i Beyte nasıl yanmasın, Peygamber (s.a.v) Efendimiz daha Hz.Hüseyin (r.a) Çocukken bile bu olayı bilip ağlıyordu. 72 kişiyi işkenceyle öldürdüler.” (*İslam Tarihi ve Kerbela Faci,ası* sh.210 *M.Asum Köksal*)

İMAM-I ZEYNEL ABİDİN (r.a)
(D.H. 46. M. 666)V.H. 94 M. 713)Medine

Tabiin'in büyüklerinden ve Oniki İmam'ın dördüncüsü. Hicret-i Nebeviyye'nin 46. ve (M. 666) senesi, Şaban-ı Şerif'in onbeşinci perşembe günü Medine-i Münvvere'de doğmuştur. İsmi Ali bin Hüseyin b. Ali b. Ebi Talib'dir (r.a). Lakabları "Zeynel Abidin". Babası Hz.Hüseyin (r.a), annesi ise İran'ın fethinden sonra Müslüman olup, Hz.Hüseyin(r.a)'le evlenen son Sasani İmparatoruIII. Yezdigirt'in kızı olan Sasani-Pers prensesi Şehr-i Bânû Gazele'dir. - Her gece bin rekat namaz kılmaya devam ettiğinden ismi şerifleri "Zeynel Abidin" namıyla iştihar etmiştir. Hz.Hüseyin (r.a) Hazretleri'nin oğlu olup bütün zürriyeti bundan vücuda gelmiştir. Diğer.öğullarının nesli kesiktir. Zikir ve tarikat usulünü babası Hüseyin (r.a) den alıp Zahir ve Batın ilimlerinde rabbani bir âlim olmuştur. Her hususta mahir olduğundan kendisi hakkında tabiunun büyüklerinden olan İmam-ı Zahidi (Allah ona Rahmet etsin) "O'ndan daha fakih görmedim." demiştir. Birçok duaları, "Cami Sahife-i Kamile" adında bir eseri vardır. Bidayeti hallerindeki münacatı âlimler ve sofiler arasında meşhurdur. Fazlı ve kemali bahir çok kerametleri vardır. İmamlığı yani tasavvufta insanlara feyz vermesi doğru yola kavuşturması otuzdört sene sürmüştür. Hadis Fıkıh ve Tasavvuf ilminde âlimdir. Ashab-ı Kiram'dan çoğunu görmüştür. Şeriatı Ahmediyye ve Tarikatı Muhammediyye üze İlâ-i Kelimetullah eylemiştir.Zeynelabidin ve soyundan devam edegelen Ehl-i Beyt mensupları, Sünnet-i Seniyye'nin en önemli takipçileri ve devam ettiricileri oldular. En sağlam ve selametli yol, Kur'an-ı Kerim'in her asra göre tayin ettiği ölçü, en önemli rehber hep bu mübarek silsilenin gayret ve himayeleriyle devam etti

Kerbela'da Hz. Hüseyin (r.a) şehit edilir edilmez ehli beyt çadırları Yezidin ordusu tarafından ateşe verilip eşyaları yağma edildikten sonra kadın ve kızlar çıplak develere bindirilip Şama götürülmek üzere yola çıkarıldılar. Hz.Hüseyin (r.a) in mübarek başı Şama getirildikten sonra defnedilmiştir.(Defin konusunda Şam, Mısır ve Medine'de, olduğu, bilahare İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hz.leri, babasının o mübarek kesik başını kerbelaya gönderip orada bedeninin yanına gömdürdüğü konusunda farklı kaynaklarda farklı rivayetler vardır.)Cenab-ı Hak şefaathlerini nasip etsin. Müslümanları hertürlü fitneden muhafaza eylesin. Âmin.

Bir çok kimseler halledemedikleri meseleleri halledebilmek için İmâm'a gelirler, çeşitli sorular sorarlardı. İmâm Zeynel Âbidin(r.a), bunların hiçbirini tatmin olmamış bir halde geri göndermezdi. Sorularına mutlaka tatmin edici cevaplar verir, onları aydınlatırdı.

İmâm Zeynel Âbidin(r.a) "Edeb"e fevkalâde riâyet ederlerdi; yemeklerini yetimlerle yoksullarla yerler, çocuklara kendi elleriyle lokma sunarlar, yoksullara bir şey vermeden, onları doyurmadan yemek yemezlerdi. Halk, kendilerine büyük bir saygı gösterirdi; düşmanları, "Ehl-i Beyt'e" muhalif olanlar bile, karşılarında saygı göstermek zorunda kalırlardı.

İmâm Zeynel Âbidin(r.a) yalnız dostlarına değil, düşmanlarına da vakti gelince iyilik yapmaktan çekinmezdi. Emevi hükümdarları ve bunların Vâlileri, kendisine zaman zaman çok kötülükler yapmış oldukları halde, birinden bile şikâyet etmiş değildir.

İmâm Zeynel Âbidin(r.a)'in ibâdetinde bulundukları Mescid-i Nebî, âdeta bir medrese hâlini almıştı. Hicaz'daki bilginler, kendilerine mürâcaatla bilgilerini ilerletiyorlar, hac mevsimlerinde uzak illerden gelenler de kendilerinden faydalanıyorlardı.

Zeynel Âbidin Hazretleri madde ilimlerinde ve özellikle tasavvufta nazar dediğimiz özel canlandırma metoduna sahip bir hikmet taşırdı ve bu yüzden de Zeynel Âbidin Hazretleri çoğu zaman peçe takardı. Yani yüzüne bakılması çok zor bir insandı ve aynı zamanda da hiç bir amaca yönelik olmasa dahi onun gözlerine bakmak çok büyük bir olaydı. Tesadüfen dahi bir insanın onun gözlerine bakıp, kendi içi dünyasındaki, yanlışlıklarla beraber doğrular da yıkılabilirdi. Zeynel Âbidin Hazretleri Kâbe'de saatlerce Kâbe'ye dalıp sekiz saat nazar ettiği,

hatta geceleri bulunduğu hânenin damından, nazarına Kâbe'yi alıp sekiz saat nazar ettiği bilinmektedir. Bu nasıl bir ceryan alışveriştir, tahmin bile edemiyoruz. Onun için, Zeynel Âbidin Hazretlerinin bir sözü vardır. Biraz yalnız yaşamayı severdi. Bilhassa Mekke-Medine'ye geldikten sonra, Horasan'da ve Türk illerinde, genç yaşında pek çok talebe yetiştirdi. Mekke ve Medine'ye geldikten sonra yalnız yaşamayı severdi. O zamanda bu siyasilerin pek işine geliyordu.

İmâm Zeynel Âbidin(r.a)'in tedvin edilmiş eserlerinden biri "E's-Sahifet'ül-Kâmile"dir. "Sahife-i Seccâdiyye" de denilen bu kitapta, ellidört duâ mevcuttur..İmâm Zeynel Âbidin(r.a)'in bir de "Risâlet'ül-Hukuk"u vardır. Bu risâlede; İslâmi hukuk esaslarının insanî vecheleri, bütün incelikleriyle izâh edilmektedir.

VEFATI

İmam-i Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri öteki Kerbela esirleri gibi bir müddet Şam'da kaldıktan sonra 58 yaşında Medine'de, Ümeyye oğullarından Abdülmelik oğlu Velid'in saltanatı zamanında, Hişâm bin Abdülmelik'in iğvasıyla zehirleterek,Hicri 94 (M. 713) senesi Muharrem ayının 18 cumartesi günü şehâdet mertebesine ermişlerdir. Medine-i Münevverede Cennet-i Bakia'da Hz.Abbas(r.a)', amcasıHz.Hasan (r.a)'nın yanına defnedildi. Cenab-ı Hak şefaatlerini, feyiz ve bereketlerini üzerimizden eksik etmesin. Allah'ı Zülcelâl cennetteki derecelerini âli eylesin. Âmin.

Oğlu ve torunlarının çoğu Emevi ve Abbasiler tarafından zehirlenmek veya öldürülmek suretiyle şehit edilmişlerdir.(Zikir Makamları s.40)

İmâmlığı, yani tasavvuf'ta insanlara feyz vermesi, doğru yola kavuşturması otuzdört sene sürmüştür. Hadis, fıkıh ve tasavvuf ilminde âlimdir. Ashab-ı Kiram'dan çoğunu görmüştür.Hz. Abdullah ibn-i Abbas, Hz. Ebû Hüreyre(r.anhüma), Hz. Âişe (r.anha), babası Hz. Hüseyin, amcası Hz.Hasan(r.anhüm), Hz. Seleme (r.anha) ve diğerlerinden hadis-i şerifler işitip rivayet etmiştir. Rivayet ettiği bazı hadis-i şerifler, Küttüb-i Sitte adı verilen altı hadis kitabında yazılıdır. Zeynel Âbidin (r.a.) den kendi oğulları, Muhammed Bâkır, Zeyd bin Ali, Abdullah bin Ali, Ömer bin Âmr, Ebû Seleme bin Abdurrahman, Tavus bin Keysan, Yahya bin Said, Eb'uz-Zinad (r.anhüm) ve diğerleri hadis-i şerif rivayet etmişlerdir

BAZI MENKİBELERİ

İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri her abdest aldığı anda yüzü sararır, vücudu titrerdi. Sebebini sorduklarında: "Kimin huzuruna çıkacağımı biliyor musunuz?" buyururdu. Bu sözleri dedesi Hz.Ai(r.a) de söylerdi.

Büyük İslam Âlimi İmam-ı Esmair.a) diyor ki: "Bir gece Mekke'de Beytullahı ziyaret edeyim dedim. Tavaf ederken bir genci gördüm. 'Ey Rabb-i Rahim'im. Bütün kapılar kapanmıştır. Sadece senin rahmet kapın açıktır. Ben aciz günahkârı ancak sen bağışlarsın. Mukaddes evin hürmetine beni rahmetine mazhar kıl.' diyordu. Yaklaştım, gözlerinden billur gibi yaşlar akıtan genç kendinden geçti, yanına sokulup baktım. Bir de ne göreyim, İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri değil mi? Onu şevkle kucakladım, onun içli duası beni ağılattı. Baygınlıktan ayılınca gözlerini açtı: 'Beni Halik'ımın zikrinden kim alıkoydu?' diye sordu. 'A benim aziz efendim! Sen Peygamber evladından olduğun halde bu ağlaman ve inlemen nedir?' dedim. Başını kaldırdı: 'Ey Esmâ! Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **"Onların beklediği sadece bir sayhadır (sur'a ilk üfürülüdür) ki, onlar çekişip dururlarken kendilerini yakalayır... O zaman bir vasiyet söz bile yapamazlar, ailelerine de (çarşı ve sokaklardan) dönemezler... Bir de ikinci defa Sur'a üfürülmüştür. Ne baksınlar, kabirlerden Rablerine doğru akın ediyorlar. Başka değil, sade bir tek sayha (sur'a son bir üfürülüştür) olmuş. Derhal hepsi toplanmış, hesap için huzurumuza gelmişlerdir."**(Yasin

Suresi,49,50,51,53) Evet o gönüller aydınlatan Peygamber (s.a.v) evlatları böyleydi, başı kesilmiş mum gibi sabahlara kadar gözyaşı döküyorlardı.”

Bir gece teheccüt namazı kılıyordu. Şeytan ejderha şekline girip, kendisini meşgul etmek istedi fakat o hiç aldırış etmedi. Ayak parmağını ısırdı. Namazdan sonra ejderhanın şeytan olduğunu anlayınca ona vurup: “Defol ey mel'un” dedi. İbadetlerini tamamlamak için kalktığında gaybdan üç kere: “Sen Zeynel Abidin’sin. (yani ibadet edenlerin süsüsün).” dendi.

Birisi aleyhine konuşmuştu. Bu kendisine söylenince onun yanına gitti. Onunla biraz sohbet ettikten sonra buyurdu ki: “Hakkımda bazı şeyler söylediğini duydum. Dediklerin doğruysa Allah-ü Teala (c.c) Hazretleri’nden mağfiret dilerim. Beni affetsin, dediklerin iftira ise, Allah (c.c) Hazretleri seni affetsin. Selamı Rahmeti, bereketi de üzerine olsun.”

İmam-ı Zühri (r.a): “Ondan daha üstün fıkıh âlimi görmedim” demiştir. Tasavvuf (tarikât) ilmindeki yüksek derecesi ve halleri de methedilmiştir. Her gün ve her gecede bin rekât namaz kıldığı ve buna ölünceye kadar devam ettiği nakledilmiştir.

İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri’nin bir devesi vardı. Yolda hiç kamçı vurmadan gider ve üzerindeki hiç incitmezdi. İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) vefat edince devesi kabri üzerine gelip göğsünü yere koyup inledi. Hiç kimse bu deveyi mezar başından kaldıramadı. Oğlu Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri orada bekleyen halka buyurdu ki: “Kalkması için fazla uğraşmayın. Bu deve burada ölecek.” Üç gün sonra deve orada öldü. (*İslam Ansk.c.2 sh.85-86*)

Bir gün İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri’ni elleri kelepçeli, ayaklarında kayış bağlı olduğu halde Medine’den Bağdat’a götürüyorlardı. Zühri (r.a) O’nu bu halde görünce çok ağladı ve dedi ki: “Keşke şimdi sizin yerinizde benim ellerim kelepçeli olsaydı.” İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri O’na dedi ki: “Ya Zühri! Bu bize hiç zor gelmez. İstedğim zaman el ve ayaklarımı açabilirim.” dedi ve çok hafif bir silkinme ile elindeki kelepçeyi ve ayağındaki kayışı açtı. Kısa bir zaman sonra eline kelepçeyi ayağına kayışı geçirerek buyurdu ki: “Bunlar kulların cezasıdır ve kolaydır. İstedğimiz zaman açabiliriz. Esas zor olan Allah-ü Teala (c.c) Hazretleri’nin azabıdır.”

Rivayet edilir ki, bir zaman İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri hastalanmıştı. Bir gurup insan ziyaretine gelmişlerdi. Onlara buyurdu ki: “Buraya niçin geldiniz?” Onlar da: “Seni sevdiğimiz için buraya geldik.” dediler. “Bizi neden seversiniz?” deyince oradakiler de: “Siz Resulullah (s.a.v) Efendimiz’in torunu olduğunuzdan, Allah ve Resulü için seviyoruz.” dediler. Buyurdu ki: “Kim Allah ve Resulü için bizi severse, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri de kıyamet günü onu arşın gölgesi altında gölgelendirecektir. O gün o gölgeden başka gölge yoktur. Bu sevgililerin mükâfatını Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri cennette onlara verecektir. Lakin bizi dünyalık için kim severse Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri de onlara hesapsız rızık verecektir.”

Bir gün İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri'nin misafirleri vardı. Kölesi sofrayı getirirken sofraya kölenin elinden kaydı, merdivenin altında oynayan küçük çocuğun üzerine düştü. Bu küçük oğlu vefat etti. Köle bu durum karşısında çok korkup titremeye başladı. İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri onun bu hali karşısında buyurdu ki: “Sen hiç korkma, seni affettim. Ve Allah (c.c) Hazretleri’nin rızası için seni azad ettim.” Bundan sonra da çocuğunun teşhiz ve tekvin işlerini kendi elleriyle yaparak cenazeyi kaldırdı.

BAZI HİKMETLİ SÖZLERİ

İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri buyurdu ki: “Kibir sahipleri benim çok garibime gidiyor. Kendilerinin bir damladan meydana geldikleri, sonra da cife(cife çürümüş ve kokmuş leş demektir) olacaklarını bildikleri halde ve yine de kibirlenirler, bunlar neyine güvenirler? *“Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri’nin bütün yaratıklarını gözleri ile müşahade ettikleri halde öyle kimseler vardır ki, Allah-ü Teâlâ ‘nin varlığı ile birliği hakkında şüpheye düşerler. Yoktan nasıl var olduklarını, nasıl var edildiklerini gözleri ile gören pek çok insan var ki, ölümden sonraki dirilmeyi inkâr ederler.”* (Bakara Suresi,28.259.260.A’li İmran Suresi,30-36) Bunlar

gelip geçici olan dünyaya emek verip ebedi olan ahireti unutulur, ben bunların bu hallerine çok şaşarım.”

Oğlu İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri’ne: “Ey oğlum! Şu üç çeşit kimselerle arkadaşlık etme ve onlara güvenme. Fasık olan kimselerle arkadaşlık etme, zira fasık kimse seni bir lokma ekmek için terk eder. Cimri ile arkadaşlık etme, cimri senin çok muhtaç olduğun şeylerini elinden almak ister. Bir de sıla-i rahmi terkedenlerle arkadaşlık yapma. Zira onlar Kur'an-ı Kerim'de üç yerde Ayet-i Kerime ile lanetlenmişlerdir.”

Buyurdu ki: **“Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri, günahlarına pişman olup tövbe edenleri sever.”** (Nisa Suresi,110.Nur suresi,31.Bakara Suresi,222)

“Hakiki cömert, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretlerin’e itaat eden, kulların haklarını gözetken, yaptığı iyiliği Allah (c.c) Hazretleri için yapıp, karşılığında teşekkür beklemeyendir.” (

“İnsanlar zaruret diyerek yiyecek kazanma peşinde koşarlar. Hâlbuki esas zaruret günahlardan kaçınmaktır. Fakat çokları bundan kaçınmayıp, yiyecek peşinde koşarlar.”

İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri ibadet edenleri şöyle sınıflandırdı: “Kimi insanlar Allah-ü Teâlâ’dan korktukları için O’na ibadet ederler. Bazı insanlar da Allah-ü Teâlâ’nın rahmetini ve cennetini isledikleri için O’na ibadet ederler. Bu ibadet tüccar ibadetidir. İnsanların diğer bir kısmı ise Allah-ü Teâlâ’nın gazabından korkarak sadece Cenabı Hak ibadete lâyık olduğu ve şükrünü ifa etmek için ibadet ederler. İşte ram manada mutteki olanların ibadetidir.” buyurmuştur.

Sabit b. Ebi Hamza Es-Simali İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri’nden rivayetle şöyle buyurduğunu nakletmiştir: “Kıyamet günü Ehli Fazilet kalksın diye çağrılır. İnsanlar arasında bir gurup kalkar. Onlara ‘hadi cennete giriniz’ denilir. Onlar cennete giderlerken meleklerle karşılaşır. Melekler: ‘Nereye gidiyorsunuz?’ Onlar: ‘Cennete.’ derler. Melekler: ‘Hesaptan önce mi cennete giriyorsunuz?’ diye sorarla. Onlar da: ‘Evet!’ cevabını verirler. Melekler: ‘Sizler kimlersiniz?’ diye sorduklarında: ‘Biz fazilet ehliyiz.’ Melekler: ‘Sizin faziletiniz nedir?’ diye sorarlar. Onlar da: ‘Dünyada bize hakarek edildiğinde biz tahammül ederdik. Bize zulmedildiğinde sabrederdik ve bize kötülük yapıldığında affederdik.’ derler. Bunun üzerine melekler: ‘Hadi cennete giriniz. Salih amel işleyenlerin mükâfatı ne güzeldir. Hadi girin cenete.’ derler.” (Envarul Aşkın,sh.504)

İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri’ne bir gün birisi gelip: “Sizi filan şahıs evine davet ediyor. Mümkünse beraber gidelim.” dedi. Sonra o kimsenin evine gittiler ve ev sahibine: “Biz hiç kimseden dünyalık yardım beklemedik, verileni de almadık. Allah-ü Teâlâ bizim rızkımızı göndermektedir. Siz yardımınızı fakirlere veriniz. Allah-ü Teâlâ bizi ve sizi affetsin.” buyurdu.

İmâm-ı Zeynel Âbidîn’in bir devesi vardı. Yolda kamçı vurmadan gider ve üzerindeki hiç incitmezdi. Zeynel Âbidîn vefât edince devesi kabri üzerine gelip göğsünü yere koyup inledi. Hiç kimse bu deveyi mezar başından kaldıramadı. Oğlu Muhammed Bâkır(r.a)Hazretleri orada bekleyen halka buyurdu ki: “Kalkması için fazla uğraşmayın. Bu deve burada ölecek!” Üç gün sonra deve orada öldü.

Birgün Zeynel Âbidîn(r.a) hazretlerinin elleri kelepçeli, ayaklarında kayış bağlı olduğu halde Medine’den Bağdat’a götürüyorlardı. Hz. Zührî, onu bu halde görünce çok ağladı. Ve dedi. ki; “Keşke şimdi sizin yerinizde benim ellerim kelepçeli olsaydı.” Zeynel Âbidîn (r.a.) de ona dedi ki: “Yâ Zührî bu bize hiç zor gelmez, istediğim zaman el ve ayaklarımı açabilirim.” Ve çok hafif bir silkinme ile elindeki kelepçeyi ve ayağındaki kayışı açtı. Kısa bir zaman sonra eline kelepçeyi ayağına kayışı tekrar geçirerek buyurdu ki; “Bunlar kulların cezasıdır ve kolaydır, istediğimiz zaman açabiliriz. Esas zor olan Allah’ü teâlânın azabıdır.

Minhal bin Amr anlatır “Hacca gitmiştim. Zeynel Âbidîn’e rastladım. Halka zulmüyle meşhûr Huzeyme bin Kabil’i sordu. “Ben Kûfe’de iken hayatta idi” dedim. Ellerini kaldırıp:

“Yâ Rabbi Huzeyme’ye demirin ve ateşin hararetini göster” diye duâ etti. Kûfe’ye geri dönerken yolda eski bir dostum olan Muhtar bin Ebû Ubeyd’i gördüm. Huzeyme’yi sordum. Ellerin kesildiğini ve cesedinin yakıldığını söyledi. Bunu duyunca “SübhaneAllah!” dedim. Muhtar sebebini sual etti. Ben de Zeynel Âbidîn’in duasını anlattım. Hemen iki rekât namaz kıldım. Huzeyme’nin zulmünden halkın kurtulduğu için şükür ettim.

Birgün oğulları, hizmetçileri ve birkaç kişi ile sahraya çıkmışlardı. Sabah kahvaltısı hazırlandı. Bir ceylan gelip yanlarında durdu. Zeynel Âbidin ona: “Ben Ali bin Hüseyin bin Ali bin Ebû Tâlib, annem de, Resûlullah’ın kızı Fâtıma’dır. Gel bizimle biraz yemek ye!” buyurdu. Ceylan gelip beraber yediler. Sonra ceylan bir tarafa gitti. Hizmetçilerinden biri, yine çağırın, gelsin dedi. “Dokunmayacağınıza söz verirsiniz, çağırayım” buyurdu. Hepsini, dokunmayacaklarına söz verdiler. “Ben Ali bin Hüseyin bin Ali bin Ebû Tâlib’im, annem de, Resûlullah’ın (s.a.v.) kızı Fâtıma’dır. Soframıza gel, biraz daha yiyelim” buyurdu. Ceylan tekrar geldi. Yemeğe başladı. Sofradakilerden biri, elini ceylanın sırtına koydu. Ceylan ürküp gitti.

Zeynel Âbidîn(r.a) yine bir gün arkadaşları ile sahrada oturuyordu. Bir ceylan yanına geldi. Ayaklarını yere vurarak bir takım sesler çıkarttı. Etrafindakiler ceylanın ne dediğini sordular. Zeynel Âbidîn(r.a) buyurdu ki: “Dün bir Kureyşli, bu ceylanın yavrusunu tutmuş, “Yavruma dünden beri süt vermedim” diyor.” Bunun üzerine ceylanın yavrusunu tutan Kureyşli’yi çağırdılar. Kureyşli’ye buyurdu ki “Bu ceylanın yavrusunu tutmuşsun. Dünden beri süt vermemiş, o yavruyu getir sütünü versin!” Kureyşli adam ceylanın yavrusunu getirdi. Ceylan, yavrusuna süt verdi. Zeynel Âbidîn(r.a) Kureyşli’ye, yavruyu annesine bağışlamasını söyledi. O da râzı oldu. Ceylan, yavrusu ile beraber sesler çıkararak gitti. Oradakiler ceylanın ne söylediğini sordular. Zeynel Âbidîn(r.a) de buyurdu ki: “Allahü teâlâ size hayır ve iyilikler versin” diye duâ ediyor.

Vefat edecekleri gece oğlu İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hz.leri’nden abdest almak için su istedi. Suyu getirdiklerinde buyurdu ki: “Bu su içinde hayvan ölmüş, bununla abdest alınmaz.” Oğlu tekrar su getirdi. Abdest aldı ve “Artık ölümüm yakındır” buyurup vasiyetini bildirdi. O gece **Osman b. Hayyam tarafından zehirletildiğinden şehit oldu.** (İslam Ansk.c.2 sh.87)**Hicri 94 (M. 713)**

İMAM-I MUHAMMED BAKIR(r.a) **(D.H. 57 (M. 676)V. H.113 (M. 731)**

Ehli Beyt’ten. On İki İmam’ın beşincisi, Hz.Hüseyin (r.a) Hazretleri’nin torunu ve İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri’nin oğludur.Tabiinin büyüklerindendir. Hicri 57 (M. 676) senesinde, Receb ayının ilk Cuma günü Medine-i Münevvere’de dünyaya gelmiştir. İsmi şerifleri: “Muhammed” Künyeleri: “Ebu Cafer”. Lakabları: “Bakır”. Annesi İmam-ı Hasan (r.a) Hazretleri’nin kızı Fatime’dır. Zikir ve Tarikat usulünü babası İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri’nden almıştır. İmamette hem anne hem de baba tarafından İslam dininin son peygamberi Hz.Muhammed(s.a.v)’le akrabalık ilişkisi bulunan ilk imamdır Zamanında, bütün dünyadaki evliyanın feyz kaynağı olup, evliyalık yolunda olanlara feyz, bunun vasıtası ile verildi. İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri, Medine’nin büyük fıkıh âlimlerindendir. Ashab-ı Kiram’dan Cabir (r.a) Hazretleri ve Hz. Enes(r.a) Hazretleri ile görüşüp onlardan ve ayrıca tabiinden olan büyük zatlardan hadis-i şerifler rivayet etti. İmamlığı on dokuz sene sürdü. Bütün ilimlere vakıf olduğu için kendisine, ilimde ve fazilette üstün manasına gelen “Bakır” denilmiştir. (Zikir Makamları, sh.41)

Ebû İskah es-Sebil, Atâ bin Ebi Rebah, Âmir bin Dinar, İbn-i Şihabez-Zühri, Reb’i bin Heysem, Haccac bin Ertad, Mekhul eş-Şami, İmâm-i Evzâi, İmâm-i A’meş, Kâsım bin el-Fadl ve İbn-i Cüreyc, İmâm-i Buhari ile İmâm-i Müslim (r.anhüm) ve başka âlimler de kendisinden hadis-i şerif rivayet ettiler.

Haz. Ebû Bekir ve Hazret-i Ömer (r.anhüm) ü çok severdi. Zamanında ba'zı kimselerin bunlara düşmanlıkta bulunduklarını ve bunu da Ehl-i beyte olan sevgilerinden yaptıklarını iddia ettiklerini duyunca çok üzüldü.

Buyurdu ki;-"Ben Haz. Ebû Bekir (r.a.) le, Haz. Ömer (r.a.) e düşmanlık eden kimselerden uzağım. Onlar da benden uzaktırlar.

"Ebu Nasır (r.a.) anlatıyor: Haz. İmam'dan (r.a.) sordum: 'Siz hakikaten Resûlüllah (s.a.v) Efendimiz'in zürriyetinden misiniz?' Buyurdu ki: 'Evet.' Tekrar sordum: 'Siz de Resûlüllah (s.a.v) Efendimiz'in ilimlerine varis misiniz?' Buyurdular ki: 'Evet.' Dedim ki: 'Öyle ise ölüyü diri ve körü görücü ve alacayı şifaya kavuşturmaya kadir misiniz?' Dedi ki: 'Hakk'ın (c.c) izniyle kadirim.' Sonra elini gözlerimin üzerine koyup: 'Ya Şafi'!' dedi. O anda gözlerim açılıp yeri ve göğü gördüm. Bir elini gözlerime mesedince gözlerim eski haline geldi ve buyurdu ki: 'Ey Eba Nasr! Eğer kıyamet gününde hesapsız cennete girip Allah'ı Zülcelalin cemalini müşahade etmek dilerse, âmâ olarak kal ve eğer sual ve cevap vermek dilerse yine gözünü açayım.' Dedim ki: 'Öyle ise âmâ kalırım.' Müteakiben buyurdular ki: ***'Biz Ehl-i Beyt'i Rahmeten lil âlemin'den ve Şecere-i Nübüvvet'teniz. İlim ve hikmet menbaı, ilim ve irfan madeni olduğumuzdan halkın belâsını çekeriz. Çünkü halkı Hakk'a davet ederiz. Fakat onlar kelimamızı anlamazlar. Hallerine terk etsek maksuda nail olamazlar. Onun için halkın belâsını çekeriz.'***

Babasının vefatından sonra imamet görevini üstlendi ve yaklaşık on dokuz yıl sürdürdü. Bütün ilimlere olan vukufiyetinden dolayı, 'ilim ve fazilette üstün' anlamına gelen "bâkirü'l-ilm" unvanıyla anılmaya başlandı. Maddi ve manevi ilimlerde yükselmek isteyenler kendisinden büyük bir feyz aldılar. Bu unvan ve lakabının dışında "Şâkir (şükreden)", "Emîn (güvenilir)", "Hâdi (doğru yolu gösteren)", "Şebîh (benzeyen, benzeyici)" lakaplarıyla da anılmıştır. Şebîh lakabı Peygamber Efendimize olan benzerliğinden ötürü verilmiştir.

Şeyh Mufid, İmam Bakır (r.a)'ın yedi çocuğu olduğunu zikretmiştir; onların isimleri şöyledir: Sadık ,Abdullah, İbrahim, Ubeydullah, Ali, Zeynep ve Ümm-ü Seleme.(r.anhüm).(*İrşad*, c. 2, s. 176.) Ali b. Bakır (r.a)'ın mezarı da Kaşan'ın "Erdehal" ilçesinde "Meşhed-i Sultan Ali" (r.a) ismiyle meşhurdur.(*Avalim'ul-Ulum*, c. 21, s. 337-340. *Muntehe'l- A'mal*, c. 2, s. 80).

VEFATI

Nihayet İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri, Ümmet-i Muhammedi irşad edip, Hicri 113 (M. 731) senesinde halife Hişam tarafından zehirlenilerek, şehiden vefat etmiştir. Mübarek vücutları Cennet-i Baki'de İmam-ı Hasan (r.a) Hazretleri'nin yanına defnolunmuştur. ***Muhammed Bakır (r.a):"Ey Rabbim! Ölümü, kabri ve sana hesap vereceğimi düşündükçe nasıl olur da senden dünyalık isteyebilirim? Can alıcı meleğin geleceğini ve canımı alacağını bildiğim halde dünya lezzetinden nasıl tad alabilirim? Rahmetinden ümit ediyor ve istiyorum. Ölümümü ve hesabımı kolay ve rahat eyle ve sonra azabı olmayan rahat bir ebedî hayat ihsan eyle Ya Rabbel âlemin!"*** derdi.

Oğlu İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri şöyle anlatıyor: "Babam bana vasiyyet edip dedi ki: 'Vefat ettiğim zaman beni sen yıka. Çünkü İmamı İmamdan başkası yıkayamaz. Kardeşim Abdullah da İmamlık davasında bulunacaktır. Ona karışma, çünkü ömrü kısa olacaktır. Namaz kılariken üzerimde bulunan gömleği bana kefen yap ve beni babamın yanına defnet. Kabrime de senden başkası girmesin' buyurdu. Ben: 'Aman efendim, bizi korkutmayın. Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri gecinden versin, sıhhatiniz yerindedir' dedim. Haz. İmam buyurdu ki: 'Bir saat evvel, babam İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri'nin sesini işittim. Bana: 'Ey evladım Muhammed Bakır (r.a)! Vasiyyetlerini çabuk yap, çünkü senin de bize kavuşmana çok az zaman kaldı' buyurdu. Bundan bir saat kadar sonra da babam vefat

etti. Babam vefat edince ben yıkadım. Nihayet kardeşim Abdullah da İmamlık davasında bulundu fakat babamın bildirdiği gibi ömrü kısa sürdü.”

BAZI MENKİBELERİ

Hız. İmam (r.a) Medine’de bir grup insanlarla oturmuştu. Mübarek başını önüne eğdi. Bir müddet sonra kaldırdı ve: “Bir kişi, bir sene sonra Medine’ye gelecek, üç gün boyunca dört bin asker bulunan ordusu ile çok kimseleri öldürecek. Bundan büyük zarar göreceksiniz. Bundan sakınınız.” buyurdu. Buna bazıları inandı, bazıları da inanmadılar. Bir sene sonra kendisine inananları alarak Medine’nin dışına çıktılar. Nafi b. Erzak ordusu ile geldi. İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri’nin haber verdiği zararları yaptı. Artık Medineliler “Bundan sonra İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri’nin her sözüne inanırız. Her sözü doğrudur. Çünkü o, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz’in evladındandır” dediler. İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri, İmam-ı Azam Ebu Hanife (r.a) Hazretleri’ne bakıp: “İslâmiyet’i bozanlar çoğaldığı zaman, sen onu canlandıracaksın. Sen korkanların kurtarıcısı, şaşırانların sığınağı olacaksın. Sapıkları doğru yola çevireceksin. Allah-ü Teâlâ (c.c) Hz.leri yardımcın olacak.” buyurdu.

İlmiyle amel eden âlimlerin önemine değinerek; ilmiyle insanlığa faydalı olan bir âlim, bin abidden daha üstündür. Böyle bir âlimin vefatına, şeytan; bu yetmiş abidin vefatından daha fazla sevinir. Bunun dışında bazı önemli tespit ve tavsiyelerde bulunmuştur. “Bir kimsenin seni ne kadar çok sevdiğini anlamak istersen, senin o kimseyi ne kadar sevdiğine dikkat et. Yani sen onu ne kadar seviyorsan o da seni o kadar seviyor demektir.”, “Bir kimsenin kalbinde ne kadar kibir varsa, aklında o kadar noksanlık var demektir.”, “Dünyada insana en iyi yardımcı, din kardeşlerine iyiliktir.”

Bir gün Asbab-ı Kiram’dan Cabir b. Abdullah’ın (r.a) yanına gitti. Hız. Cabir’in (r.a) gözleri kapalı bir halde idi. Selamını aldıktan sonra: “Sen kimsin?” diye sordu. O da, Muhammed b. Ali b. Hüseyin’im! dedi. Hız. Cabir (r.a): “Ey Resûlullah’ın (s.a.v) torunu yanıma gel!” diyerek yanına çağırdı. Müsafaha yaptıktan sonra dedi ki: “Resûlullah (s.a.v) bana: ‘Ey Cabir! Sen benim oğullarımdan birini görüp konuşuncaya kadar yaşarsın. Oğlumun adı Muhammed b. Ali b. Hüseyin’dir. Allah-ü Teâlâ (c.c) O’na nur ve hikmet verecektir. O’na benden selam söyle’ buyurdu.” Cabir (r.a), emanet olan Resûlullah (s.a.v)’ın selamını sahibine ulaştırdıktan bir müddet sonra vefat etti.

Zamanında bulunan biri anlatıyor: “İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri ile beraber Halife Hışam b. Abdül-Melik’in evine uğradık. ‘Bu ev harap olacaktır, hatta toprağı başka yere nakledilip taşları açıkta kalacaktır.’ buyurdu. Bu söze çok hayret ettim. Halife Hışam’ın evini kim yıkabilir ki? Diye düşündüm. Nihayet Hışam vefat edip yerine oğlu Velid geçti ve bu evin yıkılmasını emretti. Hakikaten ev yıkıldı, toprağını başka yere naklettiler.”

İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri Mekke ile Medine arasında bir katıra binmiş gidiyordu. Yanında birisi vardı ve o da merkeb üzerinde idi. Bir ara dağdan aşağı bir kurt inip geldi. Hız. İmam’ın ayaklarına başını koydu. Kendi halince bazı sesleri çıkardı. Hız. İmam’a birşeyler söylediği belli idi. İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri onu dinledikten sonra: “Peki sen şimdi git. Ben arzu ettiğin gibi dua ederim” buyurdu. Bana: ‘kurdun ne söylediğini biliyor musun?’ diye sordu. Ben: “Allah-ü Teâlâ’nın Resulü (s.a.v) ve Resulü’nün torunu bilir.’ dedim. Buyurdu ki: ‘Kurt, eşim şiddetli bir ağrıya tutuldu. Dua buyurun da ondan kurtulsun ve senin dostlarından hiç kimse benim neslime musallat olmasın. Dedi ve ben de dua ettiğimi söyledim.”

İmâm-ı Muhammed Bâkır(r.a), İmâm-ı A'zam Ebû Hanîfe(r.a)'ye bakıp; "İslâmiyeti bozanlar çoğaldığı zaman, sen onu canlandıracaksın. Sen korkanların kurtarıcısı, şaşırانların sığınağı olacaksın! Sapıkları doğru yola çevireceksin. Allah’ü teâlâ yardımcın olacak!" buyurdu.

Talebelerinden biri anlatıyor: "Mekke'de idim. Muhammed Bâkır(r.a)ı görmeyi çok arzu ettim. Medîne'ye vardığım gece, şiddetli yağmur ve soğuk vardı. Gece yarısı evinin kapısına geldim. Kapıyı vurayım mı, yoksa sabahı bekliyeyim mi diye düşünürken, içerden mübârek sesini işittim. Hizmetçisine "Kalk! Dışarıda biri var, kapıyı aç. O bu gece yağmura tutuldu, hava da soğuk." buyurdu. Kapı açıldı, içeri girdim. "Henüz hiçbir şey yok iken kendisinin Devrekiye'ye vâli olacağını ve çok geniş topraklara sâhib olacağını kerâmet olarak bildirdi ve gerçekten de bir müddet sonra aynı yere vâli oldu.

Büyük zâtlardan birisi şöyle anlatıyor: Bir gün Muhammed Bâkır(r.a)ın yanına girmek için izin istedim. Yanında kardeşlerinden bir kaç kişi var, biraz bekle, dediler. Biraz bekledim. İçeriden on iki kişi çıktı. Dar elbiseler giymişlerdi. Tanımadığım kimselerdi. Selâm verip gittiler. Sonra ben içeri girdim. "Efendim, bu gidenleri hiç tanımıyoruz, acaba onlar kimlerdi?" diye sordum. "Onlar cinnî olan müslüman kardeşlerinizdir. Siz nasıl gelip, haramdan helâlden suâl soruyorsanız, onlar da gelip soruyorlar." buyurdu.

İbn-i Ukâşe-i Esedi rahmetullahi aleyh, İmâm-ı Bâkır'ın yanına geldi. İmâm-ı Câfer-i Sâdık da oradaydı. İbn-i Ukâşe; "Câfer'in evlenme vakti geldi." dedi. Hazret-i İmâm bunun üzerine; "Yakında bir yerden esir satıcısı gelecek ve falan yerde konaklayacaklardır." buyurdu. İbn-i Ukâşe'ye, ağzı mühürlü bir kese altın verdi ve; "O esir satıcısı gelmiştir, bununla ondan bir câriye satın alın." buyurdu. İbn-i Ukâşe esir satıcısının yanına gitti. Esir satıcısı, bütün câriyeleri sattığını, sadece iki tâne kaldığını söyledi. İbn-i Ukâşe; "Bir tanesini alalım." dedi. Câriyeyi çıkardılar. Esir satıcısına; "Kaça satacaksın?" diye sordular. O da "Yetmiş altın karşılığı." dedi. "Biraz ikrâm et." dediler. Esir satıcısı: "Bir kuruş ikrâm etmem." deyince, İbn-i Ukâşe; "Bu kesede kaç altın varsa kabûl et!" dedi.

Satıcı; "Noksan olursa kabûl etmem." diye cevap verdi. O sırada orada bulunan aksakallı, yaşlı bir zât; "Altınları sayın." dedi. Altınları saydılar. Tam yetmiş altın idi. Câriyeyi alıp, İmâm-ı Bâkır(r.a)'ın huzûruna getirdiler. Câfer-i Sâdık(r.a) da oradaydı. İmâm-ı Bâkır(r.a), o hanıma; "Bekâr mısın, dul musun?" buyurdu. O; "Bekârım" dedi. İmâm-ı Bâkır(r.a); "Bir câriye esir satıcısının elinden, nasıl olur da bekâr olarak kurtulur?" diye sordu. O hanım; "Esir satıcısı ne zaman yanıma gelse, aksakallı, yaşlı bir zât gelip ona kuvvetli bir tokat vurur, yanımdan uzaklaştırırdı." Bundan sonra bu hanımla, Câfer-i Sâdık(r.a)nikâhlandı. Bu temiz hanımdan, oniki imâmın yedincisi İmâm-ı Mûsâ Kâzım(r.a) doğdu.

İmâm-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri gece geç vakte kadar ibadet eder, sonra Allah-ü Teâlâ Hazretleri'ne şöyle yalvararak ağlardı: "Ya İlâhi! Ya Rabbi! Gece oldu herkes uyuyor. Ya Rabbi! Sen dirisin. Her şeyi biliyor, yapılan her şeyi görüyorsun. Uyuman ve uyuklaman olamaz. Seni böyle bilmeyen ihsanına kavuşamaz. Sen öyle kuvvet ve kudret sahibisin ki, hiçbir şey senin olmasını dilediğin birşeyin olmasına mani olamaz. Rahmetin o kadar çoktur ki, rahmet kapılarını herkese açmışsın. Sana dua edenlerin, yalvaranların dualarını kabul edersin. Sana güvenen, kapına gelen kimseyi döndürmeye kimsenin gücü yetmez."

Cafer-i Sadık (r.a)diyorki:"Babam (İmam Bakır(r.a) çok zikrederdi. O'nunla yolda giderken, yemek yerken zikreder halde görürdüm. Halkla konuştuğunda, bu iş O'nu Allah'ın zikrinden alıkoymazdı. Sürekli olarak dua ettiğini ve şöyle dediğini: "La ilahe illellah" görüyordum. Bizi bir araya toplayıp güneş doğuncaya kadar zikirle meşgul olmamızı emreliyordu. Kur'ân okuyabilenlerin Kur'ân okumak, Kur'ân okuyamayanların ise zikir etmekle meşgul olmasını emreliyordu." (Kafi, c. 2, s. 499.)

İmâm-ı Muhammed Bâkır'ın sohbetinde bulunan birisi anlatır. İmâm-ı Bâkır'(r.a)ın bir sohbetinde elli kişi kadar vardık. Kûfe'den bir şahıs Muhammed Bâkır(r.a)'ın huzûruna gelip; "Kûfe'de falan şahıs, senin yanında bir melek olduğunu, o meleğin sana mümini, kâfiri, dostunu ve düşmanını haber verdiğini söylüyor." dedi. İmâm-ı Bâkır(r.a); "Sen ne iş

yaparsın?" diye sordu. O şahıs; "Buğday satarım." deyince, İmâm; "Yalan söylüyorsun." buyurdu. O da; "Ara sıra arpa da satarım." dedi. İmâm; "Yine yalan söylüyorsun. Senin işin hurma satmaktır." buyurunca, o şahıs hurma satmakla uğraştığını itirâf edip; "Bunu sana kim haber verdi?" diye sordu. İmâm da; "Dostumu, düşmanımı haber veren melek bildirdi." buyurdu. Ayrıca ona, sen falan hastalıktan öleceksin dedi. Bu hâdiseyi nakleden kimse şöyle anlattı: Bir ara Kûfe'ye gitmiştim. O şahsı sordum. Üç gün önce Muhammed Bâkır(r.a) hazretlerinin söylediği hastalıktan öldü dediler.

HİKMETLİ SÖZLERİ

İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri buyurdular ki: "Yıldırım mü'min olana da isabet eder, mü'min olmayana da. Ama her an Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'ni hatırlayana isabet etmez."

"Bir kimsenin seni ne kadar çok sevdiğini anlamak istersen, senin o kimseyi ne kadar sevdiğine dikkat et. Yani sen onu ne kadar seviyorsan, o da seni o kadar seviyor demektir."

"Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'nin korkusundan dolayı yaşanan göz, cehennem ateşinden yanmaz. Yani cehenneme girmez. Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'nin rızası için bir kimsenin gözünden bir damlacık yaş dökülse, Allah-ü Zülcelâl, o kimsenin çok günahını affeder."

"Bir kimsenin kalbinde ne kadar kibir varsa, aklında o kadar noksanlık var demektir."

"Kul ne kadar dua ederse, Allah-ü Teâlâ, ondan o kadar belâyı giderir. Kendinde mevcut olan bir kusuru başkasında arayan ve kendi işlemekte olduğu bir ayıbı başkasına yapmamasını emreden kimse ne kadar kusurludur."

"Dünya, uykuda gördüğün rüyaya benzer. Uyandığın zaman hiçbir şey kalmamıştır."

"Mide ve namusunun iffetini korumak kadar faziletli ibadet yoktur."

"Dünyada insana en iyi yardımcı, kardeşlerine iyiliktir."

"Varlık zamanında etrafında dolaşıp, yokluğa düşünce terkeden kimse, ne kötü kişidir."

"İlim hazinedir. Anahtarı, sorup öğrenmektir. Sorup öğreniniz ki Allah'ü teâlâ size merhamet etsin. Zîrâ bunda dört kişiye sevab vardır. Sorana, öğretene, dinleyene ve onlara uyana."

"Allah'a îmandan sonra, aklın icâbı, insanlarla muhabbetli bulunmaktır."
"Ümmetimden büyük günahı olanlara şefâat edeceğim."

"Allahü teâlâ, borcunu ödeyinceye kadar borçlu ile beraberdir. Bu borç Allahü teâlânın kerih gördüğü bir borç olmadıkça."

"Sakin Kendisine Verdiğin Kıymeti Sana Vermeyenle Arkadaşlık Kurma."

"Tembellik, Hem Dine, Hem De Dünyaya Zarar Verir."

"Allah-u Teâlâ Çirkin Söz Söyleyen, Ağzı Bozuk Adamı Sevmez."

"Allah'ın Bütün Takdirleri, Mü'min İçin Hayırlıdır."

"Zahiri Batınından İyi Olanın, (Amel) Terazisi Hafif Olur."

"Sıla I Rahim, Amelleri Temizler, Malları Artırır, Belayı Uzaklaştırır, Hesabı Kolaylaştırır Ve Eceli Erteler Ömrü Uzatır."

"İman, İkrar Ve Ameldir. İslam İse Yalnız İkrardır."

"İman Ve Hayâ Aynı Köke Uzanmaktalar; Biri Giderse Diğeri Onu İzler."

"Üç Haslete Sahip Olan, Onların Vebalini Cezasını Çekmedikçe Ölmez: Zulmetmek, Sıla-I Rahmi Kesmek Ve Yalan Yere Yemin Etmek Ki, Allah'a Karşı Savaşmaktır."

"Zulüm Üç Çeşittir: Allah'ın Affetmeyeceği Zulüm, Allah'ın Affedeceği Zulüm Ve Allah'ın Ondandır Vazgeçmeyeceği (Hesapsız Bırakmayacağı) Zulüm. Allah'ın Affetmeyeceği Zulüm, Allah'a Şirk Koşmaktır. Allah'ın Affedeceği Zulüm, İnsanın Kendisiyle Allah Arasında Olan Bir Şeyde Kendisine Zulüm Etmesidir. Allah'ın Ondandır Geçmeyeceği Zulüm İse İnsanlara Yapılan Zulümdür."

Gece geç vakte kadar ibâdet eder, sonra Allah'ü teâlâyâ şöyle yalvararak ağladı: "Yâ İlâhî! Yâ Rabbî, gece oldu. Gökte yıldızlar var. Herkes uyuyor. Kimsenin sesi çıkmıyor. Yâ Rabbî! Sen dirisin. Her şeyi biliyor, yapılan her şeyi görüyorsun. Uyuman, uyuklaman olamaz. Seni böyle bilmeyen ihsânına kavuşamaz. Sen öyle kuvvet ve kudret sâhibisin ki, hiçbir şey, senin, olmasını dilediğin bir şeyin olmasına mâni olamaz. Senin bâkî ve ebedî oluşunda, gündüzün bitip gecenin başlaması ve gecenin bitip gündüzün başlaması gibi sebeplerle kesiklik, aksaklık olmaz. Rahmetin o kadar çoktur ki, rahmet kapılarını herkese açmışsın. Sana duâ edenlerin, yalvaranların duâlarını kabûl edersin. İhsân ettiğin nîmetlere hamd edenleri çok sever, onlara daha çok nîmetler verirsin. İnanarak ve güvenerek sana duâ edenler, eli boş dönmezler. Sana güvenen, kapına gelen kimseyi döndürmeye kimsenin gücü yetmez.

Ey Rabbim! Ölümü, kabri ve sana hesap vereceğimi düşündükçe, önümde bunlar olduğunu bildikçe nasıl olur da senden sevinç ve neşe isteyebilirim. Amel defterimin, sağımdan mı, solumdan mı verileceğini bilemediğim aklıma geldikçe, nasıl olur da senden dünyâlık bir şey isteyebilirim? Can alıcı meleğin geleceğini ve canımı alacağını bildiğim halde dünyâ lezzetlerinden nasıl tat alabilirim?

Yâ Rabbî! Sana yalvarıyor, senden istiyor, rahmetinden ümid ediyor ve istiyorum ki, ölümümü, hesâbımı kolay ve rahat eyle ve sonra azâbı olmayan rahat bir hayat ihsân eyle. Âmin Yârabbel Âlemin." (*El-A'lâm; c.6, s.42, Vefeyât-ül-A'yân; c.4, s.174. Tezkiret-ül-Huffâz; c.1, s.124. Nur-ül-Ebsâ.) Hilvet-ül-Evliyâ; c.3, s.170*)

İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri, oğlu İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri'ne şöyle nasihat etti: "Ey evladım! Fasıklarla arkadaşlıktan çok sakın. Böyle insanlar seni bir lokmaya değişebilir. Cimri olanlarla dost olmaktan da sakın. Zira çok ihtiyacın olduğu bir zamanda az bir şey vermekten çekinirler. Yalancılarla dost olma, sana dost görünüp konuşur, ayrılınca hali değişir. Ahmak olanlarla dostluk arkadaşlık kurma. Onlar sana iyilik yapıyorum zannederek kötülük yaparlar. Akrabayı ziyarcti terk edenle de dost olma. Çünkü Kur'an-ı Kerim'in üç yerinde böyle kimseyi lanetlenmiş olarak gördüm. İlmi ile insanlara faydalı olan bir âlim, bin abidden daha efdaldır. Böyle bir âlimin vefatına şeytan, yetmiş abidin vefatına sevindiğinden daha fazla sevinir. (*İslam Ansk. c.2 sh.310*)

Oğlu İmâm-ı Câfer-i Sâdık (r.a) şöyle anlatıyor: Babam bana vasiyet edip; "Vefât ettiğim zaman, beni sen yıka. Çünkü imâmı, imâmdan başkası yıkayamaz. Kardeşin Abdullah da imâmlık dâvâsında bulunacaktır, ona karışma, çünkü ömrü çok kısa olacaktır. Namaz kılarken üzerimde bulunan gömleği bana kefen yap ve beni babamın yanına defnet. Kabrime de senden başkası girmesin." buyurdu. Câfer-i Sâdık(r.a); "Aman efendim bizi korkutmayınız. Allah'ü teâlâ gecinden versin, sıhhatiniz de yerindedir." dedi. Şöyle buyurdu: "Bir saat evvel, babam Zeynelâbidîn'in sesini işittim. Bana; "Evlâdım Muhammed Bâkır! Vasiyetlerini çabuk yap. Çünkü senin de bize kavuşmana çok az zaman kaldı."

Bundan bir saat kadar sonra babam vefât etti. Babam vefât edince ben yıkadım. Nihâyet kardeşim Abdullah da imâmlık dâvâsında bulundu. Fakat babamın bildirdiği gibi ömrü kısa sürdü.

Cenab-ı Hak, Cennetteki derecelerini âli, şefaât ve himmetlerini bizden eksik etmesin. (ÂMİN)

İMAM-I CAFER-İ SADİK (r.a)

D. H. 83 (M. 702)- V.H. 148. (M. 765.)

İslâm âlimlerinin gözbebeklerinden olup, Seyyid ve Oniki İmam'ın altıncısıdır. İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri'nin torununun torunu olup, Seyyid yani nebiler nebisinin zürriyeti, Ashab-ı Kiramı görmekle şereflenen tabiin devrinin büyüklerinden olup Hicri 83 (M. 702) senesinde 19 Nisan Çarşamba, Rebi-ul Evvel ayının onyedisinde Pazartesi günü Medine-i Münevvere'de doğdu. Silsile-i Aliyye'nin dördüncüsüdür. Künyesi: "Ebu Abdullah"tır. "Tahir", "Fadıl" gibi birçok lakabı vardır. En meşhuru "Sadık"tır. Babası İmam- Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri, onun babası İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri, onun babası İmam-ı Hüseyin (r.a) Hazretleri ve onun da babası İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri'dir. Annesi Ümmü Ferve'dir. Annesinin babası Kasım, onun babası Muhammed ve onun babası da Ebubekir Sıddık (r.a) Hazretleri'dir.

Câ'fer-i sadık hazretleri (r.a.), temiz ve yüksek bir nesebe(soy) sahip olduğu gibi gül yüzlü' ve tatlı diliydi. Bedeni sanki Nur saçıyordu. Yüzünün renginde beyaz ve kırmızı karışmış olup, tatlı bir çehresi vardı. Kuvvetli ve orta boylu idi. Kısa ve şişman değildi. Saçı kumrala yakındı. Hz. Ali (r.a.) ye çok benzerdi. On evladı olup, yedisi erkek, üçü kız idi.Oğulları; Mûsa Kâzım (r.a.), İshak (r.a.), Muhammed (r.a.), İsmail (r.a.), Abdullah (r.a.), Abbas (r.a.) ve Ali (r.a.) dir. Evladlarının hepsi zamanın süsü, âlimi ve üstünlerinden olup, evliyanın rehberiydiler. Musa Kazım (r.a.) oniki imâmın yedincisidir.

İmâm-i Ca'fer ilmi, Usulü, zikri ve tarikatı babası İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri'nden, Ahzü Telakki edip hakaik ve dekaik ilimlerine nail olmuştur. Evliyanın büyüklerinden. Garip halleri ve kemalâtı seniyyeleri beşer aklının alamayacağı kadar yüksektir. Takilerin İmamı ve fakirlerin Melcei idi. İsteseydi geceyi gündüz ve gündüzü gece ederdi. Buyuruyorlar ki: "Asfiya ile oturup kalkmak selamet caddesine götürür."

İlim ve fazilette zamanın 'birtanesi'oldu. Bütün din bilgilerinde olduğu gibi, zamanın bütün fen ilimlerinde de söz sahibiydi. Yetiştirdiği talebeler, cebir ve kimya ilimlerinde temel sistematığını kurmuşlardır.

Fizik ve kimya ilimlerinininkonusunu teşkil eden madde ve onlar üzerindeki bilgisi, o kadar çoktu ki, bu hususlarda zamanında yaşayan herkese akıl-ilim hocalığı yapardı. Kimya'nın babası sayılanCabır (r.a.) de Ca'fer-i Sadık (r.a.) ın talebesidir. Bütün talebelerini hertürlü ilim dalında yetiştirdi. En meşhur talebesi, Hanefi mezhebinin kurucusu ve Ehl-i Sünnet'in reisi olan İmam-ı Azam Ebu Hanife Nu'man bin Sabit (r.a) Hazretleri'dir. İmam-ı Azam (r.a) Hazretleri, İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri'nin derslerine ve sohbetlerine devam ederek o gizli ve aşikâr marifet kaynağından ilim ve evliyalık yolunda çok istifade etti. İmam-ı Azam (r.a) Hazretleri O'nun huzurunda kavuştuğu yüksek mertebeleri anlatmak için: "O iki sene olmasaydı, Numan helak olmuştu." buyurmuştur. (Miftahul Kulub, sh.226)Ehl-i Sünnet'in reisi olan İmam-ı Azam (r.a) Hazretleri'nin marifette, tasavvuf (tarikat) ilimlerinde hocasıdır. Ehl-i Sünnet vel Cemaat ve Ehl-i Beyt sevgisi ile doludur.

Câfer-i Sâdik (r.a)Hazretleri aynen Zeynel Âbidin (r.a)Hazretlerine benzerdi ama genelde pek peçe takmazdı. Fakat nazarları tasavvur edilmeyecek kadar keskindi ve mânâyı açan kudrete sahipti. Bu nazarın sırrı bizzat bizim Hanefi mezhebinin imamı, İmam-ı Âzam'(r.a)ın üzerinde tecellî etmiştir. İmam-ı Âzam (r.a)Hazretleri, Câfer-i Sâdik(r.a) Hazretlerinin sohbetlerine gitmezdi ama her gördüğü yerde büyük bir saygıyla selâm verir, hatırını sorardı. Yine bir gün ölmeden bir buçuk iki sene evvel, İmam-ı Âzam (r.a)Hazretleri, yine böyle bir selâm verdi, hatır sordu, o sırada Cafer-i Sâdik (r.a)Hazretleri: "Sen İslâmiyet'e çok hizmet ettin, çok büyük de gayret sahibisin ama bilmen lâzım gelen başka şeyler de var", dedi. Elini yüzüne sürerek gözlerini kapattı ve sonra tekrar açtı, nazar etti, ondan sonra İmam-ı Azam Ebu Hanife (r.a)Hazretleri, koşarak evine gitti. Tahammül

edemedi. Ömrünün son iki yılında böylece tasavvufa yönelmiş ve bu dönemi kastederek "iki yıl olmasaydı Nu'man helak olmuştu" dediği rivayet olunur.

Bunun yorumu olarak, mânâ ilimlerinde şöyle deniliyor: Câfer-i Sâdık(r.a) Hazretleri, İmam-ı Âzam(r.a) Hazretlerine nazar ederek zaman ve mekânı aşmış. Yani zamanın öncesine ve sonrasına götürdü geldi. Medine'ye götürdü. Efendimizi vücut olarak seyrettirdi.. Bu geçirdiği ruhî patlama, ruhî bir değişim beşerî sıfatlar içerisindeki mezhebinin ilgilendiren bir hâdise değildir, bunun ötesinde bir hâdisedir.

İnsanların madde ilimlerinin dışında, hakikî ilimlerin, mânâ ilmi olduğunu ve bu ilmin de zaman ve mekânla kayıtlı bulunmadığını ifade eden bir hayat öyküsüdür, İmam-ı Âzam(r.a) Hazretlerinin öyküsü...

Câfer-i Sâdık Hazretleri İslâm dünyasında, gerek mânâ ilimleri bakımından, gerek madde ilimleri bakımından fevkalâde üst seviyede yeri olan evlâd-ı Resûl'den, çok kıymetli bir zattır. Câfer-i Sâdık Hazretlerinin hikmetli sözleri, yetiştirdiği pek çok ilim adamı, çağımıza kadar ışık tutmuştur. Eğer Câfer-i Sâdık' Hazretleri yeryüzüne teşrif etmeseydi ne cebir ilmi olurdu, ne teknoloji olurdu. Ne de Kur'an'ın sağlıklı bir şekilde yorumlanması mümkün olurdu.

Cafer-i Sâdık Hazretleri İslâm ilimleri açısından iki önemli sırta sahiptir. Bir tanesi: Bütün dünya bilimlerine ışık tutan madde bilimlerine ait bilgi hazinesinin genişliğidir. İkincisi de, mânâ ve tasavvuf ilmine ait tuttuğu ışıktır.

Şiddet ve sıkıntılı zamanlarında dedesi İmam-ı Hüseyin (r.a) Hazretleri'nin duasını okurdu: "Ey şiddet ve sıkıntı zamanında benim yardımcım, hiç uyumayan gözünle bana ecir ver. Zail olmayan rûknünle beni geçindir." diye dua ederdi. Kendisi halim selim Ruhani bir Nur-i İlâhi idi. İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri ilmi, Oniki İmam'dan beşincisi olan babası İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri'nden öğrendi. İlim ve fazilette zamanının bir tanesi oldu. (*Zikir Makamları, sh.43*)

Kalbi bütün kötü huylardan temizleyip, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'ne kavuşmak için lazım gelen marifetleri, ibadet ve işleri öğreten tasavvuf yollarının çeşitli isimler alması, başka başka olduklarını göstermez. Aynı mürşidin talebeleri, birbirlerini tanımak ve hocaları (Mürşidleri) ile öğrenmek için bulundukları yola mürşidlerinin isimlerini vermişlerdir. İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri vasıtasıyla gelen yolda (Zikir-i Cehri yani aşikâre yüksek sesle yapılan zikir) bütün tasavvuf (Tarikat yolları), İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri'nde birleşmektedir. İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri iki yoldan Resulullah'a (s.a.v) bağlıdır. Birisi babasının yolu olup, İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri vasıtasıyla Resulullah (s.a.v) Efendimiz'e bağlıdır. Bu yola "Velayet yolu" denir. İkincisi, Anasının babalarının yolu olup, Ebubekir (r.a) Hazretleri'nin vasıtası ile Resulullah (s.a.v) Efendimiz'e bağlanmaktadır. Bu yola da "Nübüvvet Yolu" denir.

İmam- Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri evliyalık (Velayet) üstünlüklerine İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri, İmam-ı Hasan (r.a) Hazretleri, İmam-ı Hüseyin (r.a) Hazretleri, İmam-ı Zeynel Abidin (r.a) Hazretleri ve babası İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hazretleri yolu ile kavuşmuştur.

İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri Peygamber (s.a.v) Efendimiz'in milletinin (dininin) sultanı, peygamberlik kemalatının (üstünlüklerinin) burhanı (delili, senedi), hakikatların âlimi, evliyanın gönüllerinin meyvası, Resulullah'ın (s.a.v) varisi, ariflerin, hak âşıklarının serveri (önderi) idi. Aşk sahiplerinin rehberiydi. Tefsir ilminde eşi yoktu. Namazda kendinden geçmişti, düşüp bayıldığı olurdu. İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri Ehl-i Beyt'ten olup, Ehl-i Sünnet'in gözbebeğidir. Ehl-i Beyt'i sevenler ve onların yolunda gidenler, aslında Ehl-i Sünnet vel Cemaat olanlardır. Ehl-i Beyt'e olan hakiki sevgisinden dolayı İmam-ı Şafi (r.a) Hazretleri'ne "Rafizî" diyenler oldu. Hâlbuki o, kimseyi kötülemedi,

hepsini sevdi. Nitekim bütün Ehl-i Sünnet âlimleri: “Ehl-i Beyt’i sevmek, ahirete iman ile gitmeye, son nefeste selamete, hidayete kavuşmaya sebep olur.” buyurdular.

İmam-ı Şafi (r.a) Hazretleri buyurdu ki: “Sizi sevmeyi, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri Kur’an-ı Kerim’de emrediyor. Namazlarında size dua etmeyenlerin namazlarının kabul olmaması, kıymetinizi, yüksek derecenizi gösteriyor. Şerefînz ne kadar büyüktür ki, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri Kur’an-ı Kerim’de (A’li İmran Suresi, 163)sizi selamlıyor.”

İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri, Tasavvuf (Tarikat) ilminde yüksek marifetlere kavuşmuş, bu bilgileri arzu edenlere öğreterek onlara mürşidlik, rehberlik etmiştir. Resulullah (s.a.v) Efendimiz’in nurlu yolunu hiç değiştirmeden, apaçık ve tam doğru olarak bu güne kadar ulaştırmada Ehl-i Sünnet Âlimlerinin hizmeti çok büyüktür.

Bu büyük hizmet için, aralarında vazife takdimi yaparak zamanımıza kadar gelmesine sebep olmuşlardır.

VEFATI

İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri, altmışbeş senelik ömrünün otuzdört senesini İmamet-i Kübra’da bulunarak Ümmet-i Muhammedi tenvir etmiştir. Harun Reşid zamanında Abbas oğullarından ikinci Halife Ebu Cafer Mansur, Hz. İmam’ın (r.a) yakasını bırakmadı. Siyasi kaygı ve endişelerden dolayı Hicret-i Nebeviyye’nin 148. (M. 765.) senesinde **Recep ayının onbeşinde Pazartesi günü Mekke’de zehirlenerek şehit oldu.Cenazesi Medine-i Münevvereye getirilerek Cennet-i Baki’de babası ve dedesinin yanına defnolunmuştur. Cenab-ı Hak derecelerini âli eyleyip, bizleride himmet ve şefaatlerinden mahrum etmesin (ÂMİN)**

BAZI MENKİBELERİ

Süfyan-i Sevri (k.s)den rivayet edilir. Cafer-i Sadık (r.a.) ın yanına girdim ve dedim ki:–“Ey Allah’ın Resûlunun (s.a.v.) torunu bana vasiyet et. Cafer-i Sadık (r.a.) bana dedi ki;–“Ey Süfyan: yalancıda, insanlık yoktur. Hased edende de rahatlık yoktur. Zayıfın dostu da yoktur. Kötü huylu olan büyük kişi olamaz. Ben kendisine:–“Ey Allah (c.c.) ın Resûlunun (s.a.v.) torunu, daha çok söyle bana.” dedim.

Cafer-i Sadık (r.a.) dedi ki;–“Ey Süfyan: Allah (c.c.) ın haram kıldığı şeylerden kendini çek ki; Abid olası, Allah’ın sana verdiği razı ol ki; Müslüman olası, insanlardan kimler seninle sohbet etmeği severse sen de onlarla sohbet et ki; mü’min olursun. Facir ile arkadaşlık etme ki; fıskı fücürunu sana da öğretir.(kişi dostunun dini üzeredir. Sizden biriniz kiminle dostluk kuracağına dikkat etsin.)İşlerindeAllah’tan korkanlarla müşavere et.

Ben dedim ki:–“Ey Allah (c.c.) Resûlunun (s.a.v.) torunu Bana daha fazlasını söyle: Cafer-i Sadık (r.a.) dedi ki;–“Ey Süfyan; kim ki, kabilesiz izzet sahibi, kuvvetsiz de heybet sahibi olmak isterse, Allah(c.c.) a isyan etmesin. Zelillüğinden çıkıp, Allah’a itaat etsin. Dedi.

Ben dedim ki;–“Ey Allah Resûlullah (a.s.v.) ın torunu, bana daha söyle.

Cafer-i Sadık (r.a.) Dedi ki;–“Babam beni üç şey üzere terbiye etti.”–“Bana dedi ki: Ey oğlum!”–“1-Kötü huylularla dostluk yapan selamatbulamaz.”–“2-Kötü yerlere girenithamolunur.”–“3-Diline hâkim olmayanpişmanolur.”

Bir gün devrin meşhur âlim ve zahidlerinden Davud-i Tai(k.s) Hazretleri İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri’nin yanına gelmişti. O’na dedi ki: “Ey Peygamber’in (s.a.v) torunu! Bana bir nasihat ver. Çünkü kalbim karardı.” O da buyurdu ki: “Ey Davud! Sen zamanımızın en zahidi, Allah (c.c) dan en çok korkanınsın. Benim nasihatıma ne ihtiyacın var?” Bu sefer Davud-i Tai (k.s): “Ey Resûlullah’ın (s.a.v) torunu! Sizin bütün yaratılmışlara üstünlüğünüz var. O büyük Peygamber’in (s.a.v) kanı damarlarınızda dolaşmaktadır. Onun için herkese nasihat vermeniz üzerinize vacibdir, borçtur.” İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri: “Ey Davud! Ben kıyamet günü gelince, ceddin olan Muhammed (s.a.v) elimden yakalayıp: ‘Niçin

bana hakkıyla uymadın?’ demesinden korkuyorum. Bu işler nesep (soy) işi değil, ibadet ve amel işidir.” dedi. Davud-i Tai (k.s) Hazretleri bu sözleri duyunca ağlamaya başladı: “Ya Rabbi! O’nun varlığı Peygamberlik soyundan meydana gelmiştir. Sözleri, yaşayışı herkese senettir, delildir. Dedesi Resul (s.a.v), annesi Betül Hz. Fatıma(r.anha) evladından olduğu halde, böyle düşünürse, Davud da kim oluyor ki, yaptıklarının bir kıymeti olsun?”

İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri mütevazı, yani çok alçak gönüllü idi. Kimseyi incitmezdi. Her mü'mini kendinden daha kıymetli bilirdi. Bir gün kölelerini çağırdı. Onlara dedi ki: “Geliniz, sizinle sözleşelim. Kıyamet günü içinizden hanginiz kurtulursa, onun diğerlerine şefaathçi olması için birbirimize söz verelim.” Dediler ki: “Ey Allah- Resulü’nün (s.a.v) evladı! Sizin bizim şefaathimize ihtiyacınız yoktur. Dedeniz Hz.Muhammed (s.a.v) Efendimiz, bütün insanların ve cinlerin şefaathçısıdır. İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) da:“Ben bu amellerimle, işlerimle yarın kıyamet gününde ceddimin yüzüne bakmaya utanırım.” buyurdu. (Sen ey müslümanım deyip yaptığıyla gururlanan bedbaht insan bu kıssalardan hisse almaya bak.)

İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri bir müddet halvet (yalnızlık) haline kalmış, evinden insanlar arasına çıkmamıştı. Evliyanın büyüklerinden Süfyan-ı Sevrî (k.s) Hazretleri evine gelip: “Ey Resûlullah (s.a.v) Efendimiz’in torunu! İnsanlar bereketli nefesinizden, faydalı sohbetinizden mahrum kaldı. Niçin uzlete çekildiniz?” diye sorunca buyurdu ki: “Şimdi böyle gerekiyor. Zaman bozuldu ve dostlar değişti. Sözümüzün hakikati meydana çıktı.”

Zamanın Abbasi sultanı bir gece vezirine dedi ki: “Hemen git, İmam-ı Cafer-i (r.a) buraya getir. Onu hemen öldürmek istiyorum.” Vezir: “Evinde oturmuş, gece gündüz ibadetle meşgul olan, devlet işlerine karışmayan bu kimseyi öldürmekten vazgeç!” dediyse de hükümdarı vazgeçiremedi. Vezir, İmam’ı çağırmaya gidince, cellâtlara emir verdi: “İmam-ı CaferSadık (r.a) içeri girince ben başımdan külahımı çıkardığım zaman hemen başını vuracaksınız.” Bir müddet sonra İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) içeri girdi. Hükümdar derhal ayağa kalktı, hürmetle Hz. İmam’ı (r.a) karşıladı. Koltuğuna oturttu, edeple karşısında diz çöküp oturdu. Cellâtlar ve hizmetçiler şaşırıp kaldılar. Hükümdar Hz. İmam’a: “Efendim, benden bir emriniz olursa emredin yapayım.” dedi. İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a)de: “Senden bir ricam, yok, beni bir daha yanına çağırma, Rabbime ibadetten beni alıkoyma, başka bir şey istemem.” Cafer-i Sadık(r.a) gitmek üzere ayağa kalktı. Hükümdar izzetle ikramla onu uğurladı. Hz. İmam (r.a) gittikten sonra vücudunda bir titreme oldu, bayılıp düştü. Kendine gelince: “Bu ne haldir. Hani o zatı öldürtecektiniz?” diye sordular. Hükümdar cevap verdi: “İmam (r.a) içeri girince, yanında büyük bir arslan vardı, lisanı hal ile bana onu incitirsen seni parça parça ederim.” diyordu. Bunu görünce ne yapacağımı şaşırdım.”

HİKMETLİ SÖZLERİ

“Bir hata işlediğiniz zaman istiğfar edin, hatada ısrar helak olmaya sebeptir.”

“Bir kimse geçim darlığı çekiyorsa istiğfara devam etsin.”

“Bir kimse, sevdiği bir malının elinde devamlı kalmasını isterse, ona baktıkça, Maşaallah La Havle velakuvvete İlla billahil Aliyyil Azim (Yani Allah (c.c) Hazretleri’nin dilediği olur, kuvvet O'nundur) desin.”

“Malı, evladı çok olmasını isteyen, çok sebze yesin.”

“Takvadan Allah-ü Teâlâ’dan korkup haramlardan sakınmaktan daha üstün azık yoktur. Susmaktan güzel şey yoktur. Bilgisizlikten zararlı düşman yoktur. Yalandan büyük hastalık yoktur.”

“Allah-ü Zülcelalin yarattığı işlere karışmak, felaketine sebep olur. Mesela ‘Allah bana mal verseydi, Hacca giderdim. Sıhhat verseydi ibadet ederdim’ gibi sözler söylemek kişinin helakidir.”

“Bir kimse kusur ve günah işlediği zaman utanmıyorsa, yaşlandığı zaman pişmanlık duyup kötü işlerinden vazgeçmezse ve تنها bir yerde olduğu zaman Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri’nden korkmazsa, onda hayır yoktur.”

İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri, oğlu İmam-ı Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri’ne ettiği nasihatlarında şöyle buyurur:

“Ey oğlum! İnsanlara kızmaktan çok sakın, yoksa sana da kızarlar. Boş iş ve söze karışmaktan sakın, sonra aşağılanırsın.

Ey oğlum lehinde veya aleyhinde de olsa, hakkı, doğruyu söyle. Böyle yaparsan herkes seninle istişare eder (sana danışır, senin fikrini alır) .

Ey oğlum! Arkadaşlık yaptığın, ziyaretine gittiğin kimse ahlâk sahibi olsun, kötü ahlâkı olanlarla arkadaşlık etme, onlarla görüşme. Çünkü onlar, suyu olmayan çöl, dalları yeşermeyen ağaç, ot bitmeyen toprağa benzerler.

Ey oğlum! Yüce Allah (c.c) Hazretleri’nin kitabını okuyucu, iyilikleri emredici, kötülüğü nehyedici, sana gelmeye sen gidici, seninle konuşmayanla konuşucu ol. İsteyene ver. Gıybetten, koğuculuktan sakın. Çünkü söz taşımak, insanların kalbinde düşmanlığı arttırır. İnsanların ayıplarını görme. İnsanların ayıplarını gören, onların hedefi olur.”

Velhasıl bu büyük imamın hayatı, hali, ibret dolu menkıbeleri hikmetli sözleri o kadar çoktur ki, anlatmak ve yazmakla bitmez. Okuyanların ve işitenlerin gönüllerinde muhabbet hâsıl olur. (İslam Ansk.c.2 sh.145-152)

Yüce Allah (c.c) Hazretleri şefaatlarından bizi mahrum etmesin. (ÂMİN).

İMAM-I MUSA-İ KAZIM (r.a)

D.H. 128. (M. 745)- V.H.186 (M. 802)

Asbab-ı Kiram’ın sohbetinde bulunmakla şereflenen, Tabiin devrinin yüksek âlimlerinden ve evliyanın büyüklerinden İmam-ı Musa-i Kazım (r.a) Hazretleri Oniki İmam’ın yedincisidir. Hicret-i Nebeviyye’nin 128. (M. 745) senesi Safarül hayrın yedinci Pazar günü Medine’de Haremeyni Muhteremeyn arasında bulunan “Ebva” mevkiinde ve İbrahim İbn Velid’in saltanatı zamanında doğmuştur. İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri’nin oğlu, İmam-ı Rıza (r.a) Hazretleri’nin babasıdır. Resulullah (s.a.v) Efendimiz’in torunu olup, İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri ile Fatımetüzzehra (r.anha) annemizin evlatlarındandır.

İmam-ı Hüseyin (r.a) Hazretleri’nin çocuklarından olduğu için “Seyyid”dir. Asıl adı “Musa bin Cafer-i Sadık bin Muhanımed Bakır bin Ali Zeynel Abidin bin Hüseyin bin Ali bin Ebi Talib”tir. Künyeleri “Ebül Hasan” ve “Ebu İbrahim”dir. “Kazım”, “Sabır”, “Salih”, “Emin” gibi birçok lakabları vardır. En meşhuru “Kazım”dır. O’na yumuşak huylu olduğundan, kendisine kötülük yapanlara dahi kızmayıp onları bağışladığından, gazabına hâkim olduğundan “Kazım” lakabı verilmiştir. Muhterem annesinin adı “Humeyde-i Berberiyye”dir.

İmâmlığı yirmibeş sene üç ay sürmüştür. Erkek çocukları, Ali Rıza, Zeyd, İbrahim, Ukeyl, Hârûn, Hasan, Hüseyin, Abdullah Ekber, Abdullah Asgar, Muhammed, Ahmed, Ca’fer, Yahya, İshak, Abbas, Ebül Kâsım, Hamza, Abdurrahman Kâsım, Ca’fer-i Ekber, Ca’fer-i asgar (r.anhüm) dır.

Kızları ise onsekizdir. Her biri zamanın en çok ibadet edenleri ve kerimleri idiler. Annesi cariye idi.

İmam-ı Musa-i Kazım (r.a) Hazretleri usuli zikri ve tarikatı, babası İmam-ı Cafer-i Sadık (r.a) Hazretleri’nden alarak Esrar-ı Ahmediyye’yi cami ve Envari Kudsiyyeyi lami bir kutbi cihan ve sahibi zaman olmuştur. Yüksek bir âlim ve büyük bir evliyadır. Din bilgilerinde ictihad derecesine yükselmişti. Her ilimde İmam, Üstad ve büyük bir rehberdi.

Çok ibadet eder, geceyi hep namazla geçirirdi. Bu hallerinden dolayı kendisine “salih kul” adını vermişlerdi.

Tasavvuf tarikat ilmini Nebiler Nebisi’nden sonra Oniki İmam Efendilerimiz ve tasavvuf âlimleri öğretip kalblere akıttılar. Oniki İmam Efendilerimiz’in her biri Tasavvuf (tarikat) ilminde ve Ehl-i Sünnet itikadındaki müslümanların gözbebeğidir. Onların hepsini sevmeyi, Allah’u Zülcelali sevenlerin hepsi dünya ve ahiret saadetlerinin sermayesi bilmişlerdir.

Resûlullah (s.a.v) Efendimiz’in üç vazifesinden biri de tasavvuf marifetlerini, bilgilerini öğretmek ve kalblere yerleştirmektir. Fıkıh işlerini öğreten âlimlere “Fukaha” denildi. Tasavvuf bilgilerinin de Nebiler Nebisi’nden (s.a.v) itibaren Seyyid-i Silsile-i Saadat Efendilerimiz zamanımıza kadar gelmesine vesile olmuşlardır. (Zikir Makamları, sh.43)

VEFATI

İmam-ı Musa-i Kazım (r.a) Hazretleri Din-i Mübin-i İslamın yükselmesine ve Ümmet-i Muhammed’in irşadına çalışmış, yirmibeş sene üç ay kadar İmamet-i Kübra’da bulunarak Hicret-i Nebeviyye’nin 186 (M. 802) Saferül Hayrın 25.nci Cuma günü, Bağdat’da Vefat etmiştir. Bağdat’ın kuzeybatısında “Kazimiyye” mahallesinde defnolunmuştur. Bu mahalle, Dicle nehrinden beş kilometre içerdedir. Büyük ve çok süslü bir türbesi ve hemen yanında büyük bir cami vardır. Müslümanların en çok ziyaret ettiği türbelerden biridir. İmam-ı Azam Ebu Hanife (r.a) Hazretleri’nin türbesine yakındır. İmam-ı Ebu Yusuf (r.a) Hazretlerinin türbeside ordadır.

Musa Kazım (r.a) Hazretleri Medine-i Münevvere’de otururdu. Siyasete hiç karışmadığı halde Abbasi Halifelerinden Muhammed Mehdi, kendisini Medine’den Bağdat’ getirterek hapsetmiş, bir müddet sonra İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri’ni rüyada görmüştür. Kendisine Kur’an-ı Kerim’den şu ayeti okudular: ***“Demek ki, iradeyi ele alırsanız hemen yeryüzünde fesat çıkaracak ve akrabalık bağlarını kesip atacaksınız.” (Muhammed Suresi,22)*** Bu Ayet-i Kerime’yi duyar duymaz İmam-ı (r.a) hapisten çıkararak kendisine ve evlatlarına karşı isyan etmeyeceğine yemin teklif etmiş, Musa Kazım(r.a) Hazretleride: “Bu işi asla yapmam ve şanıma da yakıştırmam.” buyurunca doğrusöylediğini tasdik etmiş ve Medine’ye dönmesine izin vermişti. Sonra halife Harun Reşit Hicri 179. (M. 795) yılında umreden dönerken Medine’ye uğramış, Musa Kazım(r.a)ı yanına alıp Bağdat’a getirmiştir.

Ardı arkası kesilmeyen hadiselerin sona ermesi düşüncesi ile tekrar hapsettirmiştir. “Bağdat Tarihi” kitabının yazarının rivayetine göre, Musa Kazım(r.a)ı ölünceye kadar hapiste tutmuştur. Diğer rivayete göre, Harun Reşit de gördüğü korkulu bir rüya üzerine onu hapisten çıkararak Medine’ye göndermiştir. Ancak Bağdat’da vefat etmiş olması, hatibin rivayetini kuvvetlendirmektedir. Hatta zehirlenerek vefat ettiği de rivayet olunur.

Yedi sene zindanda kaldı. Hapishanede iken Abbasi Halifesi Harun Reşit’e yazdığı mektupta şöyle dedi: ***“Benden belâ ve musibet son bulmayacak, buna karşılık sen de daima rahat ve genişlik içinde olacaksın. Yalnız şunu unutma ki, sonu gelmeyen ahirete sen de, ben de gideceğiz.”***

İmam-ı Musa-i Kazım (r.a) Hazretleri’nin zamanında Ehl-i Beyt’ten olanlara maalesef birçok haksızlıklar yapılmıştır. Zamanın sultanları tarafından siyasi endişe ve korkulardan ve münafıkların jurnallerinden dolayı birkaç kere hapse atılmış ve hapiste iken vefat etmiştir. Hâlbuki Hz. İmam’ın dünyaya düşkünlüğü, makam ve mevkide gözü yoktur. Züht ve takvası çoktu. Affı ve ihsanı, kerem ve cömertliği ile meşhurdur.

Yahya bin Halid Bermeki tarafından hurma içinde zehir verilerek öldürüldüğü rivayet olunmaktadır. Zehir verildiği gün İmam-ı Musa-i Kazım (r.a) Hazretleri: ***“Bana bu gün zehir verdiler. Yarın vücudum sararacak, sonra yarısı kızaracaktır. Ertesi gün de siyah olacaktır. O zaman vefat ederim.”*** buyurmuştur. Dedikleri aynen olmuştur.

BAZI MENKİBELERİ

Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri'nin hayatı, faziletlerle, üstünlüklerle doludur. Sevdiklerinde ibret veren ve yol gösteren keramet ve mankıbeleri çoktur. Ruhlara gıda olan sözleri o kadar çoktur ki, bazıları kitaplara geçirilmiş, bazıları da dilden dile, gönülden gönüle akıp gelmiştir.

Bir gün Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri'ne zamanın halifesi Harun Reşit sordu: "Sizler, kendinizin Ehl-i Beyt'ten olduğunuzu söylüyor ve Resulullah (s.a.v) Efendimiz'in zürriyetinizdeniz diyorsunuz. Hâlbuki aslında biz dedem Abbas (r.a) Hazretleri'nden dolayı Resulullah'ın (s.a.v) soyundanız, siz de İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri'nin evlatlarıdır. İnsanların nesebi ve soyu baba ile devam eder." Musa Kazım (r.a) cevabında buyurdu ki: "Allah-ü Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor: **"İbrahim Peygamber'in zürriyetinden olan Davud, Süleyman, Eyyub, Yusuf, Musa ve Harun biz iyileri böylece mükâfatlandırırız. Ve ey Zekerîyya ve İsa."** (Enam Suresi,84) Bu Ayet-i Kerime'de İsa (a.s), İbrahim (a.s)'ın soyundan sayılıyor. Hâlbuki İsa'nın (a.s) babası olmadığı herkes tarafından bilinmektedir. Bununla birlikte annesi tarafından İbrahim (a.s)'ın zürriyetinden sayılmaktadır. Öyleyse, bizlerde annemiz Fatımatüzzehra (r.anha) Hazretleri tarafından Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'in soyundan sayılırız." buyurdu. Bu cevap karşısında Harun Reşid başka bir şey söyleyemedi.

Onu seven ve ondan istifade eden âlimlerden Şakîk-i Belhî(k.s) şöyle anlatıyor: "Hacca gidiyordum. Fâriyye'ye vardım, orada, güzel yüzlü, buğday benizli, yün elbiseli, başı sarıklı ve ayağında nalını bulunan bir genç gördüm. İnsanlardan ayrı bir yerde yalnız oturuyordu. Kendi kendime; "Bunun tasavvuf talebesinden olması lâzımdır, bu yolda müslümanlardan ayrı duruyor, gidip biraz ağır konuşayım da bu işten vazgeçsin" dedim. Yanına yaklaşıncaya, bana: "Ey Şakîk" diye hitaba ederek, meâlen; **"Zandan çok sakınınız, zîrâ bâzı zanlar günâhtır."** buyrulan **Hucurât sûresi 12.ayet-i** kerimesini okudu. Bir tarafa doğru gitti. Kendi kendime: "Bu bir sâlih kişi olmalı, adımı ve kalbimdekini bildi" dedim. Arkasından, helâllaşayım diye gittim. Ne kadar hızlı yürüdüysen yetişemedim. Başka bir konak yerinde onu yine gördüm. Namaz kılıyordu. Bütün âzâları titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Namazını bitirsin de helâllaşayım dedim. Namazını bitirdi. Yanına yaklaştım. Bana; "Ey Şakîk!" diyerek, meâlen; **"Ben tövbe eden iman edip sâlih ameller işleyen ve sonra doğru yolu bulan kimseleri elbette affederim"** buyrulan **Tâ-hâ sûresi 82.ayet-i** kerimesini okudu. Beni bırakıp uzaklaştı. Kendi kendime; "Bu genç yüksek bir veli olmalı, ikinci defa ismimi ve kalbimdekini bildi." dedim.

Başka bir konak yerinde yine onu gördüm. Bir kuyunun başında, elindeki kısa ipli kova ile su çıkarmak istiyordu. Kova suya düştü. Ellerini kaldırıp: "Yâ Rabbî! Sen benim Rabbimsin, su aşağıdadır. Kuvvet sendedir, su içmek istiyorum." diye dua etti. Kuyudaki su yükseldi. Elini uzatıp kovasını doldurdu. Abdest alıp dört rekât namaz kıldı. Bir kum yığınınca doğru gitti. Eliyle kumları kovanın içine döktü. Çalkalayıp içti. Yanına gidip selâm verdim. Selâmımı aldı. "Hakk Teâlâ'nın sana ihsân ettiği nimetlerin fazlasından bana da tattır." dedim. "Hakk Teâlâ'nın nimetleri açık veya gizli her zaman bize gelir. Hakk Teâlâ'ya hüsn-i zanda bulun!" deyip, kovasını bana verdi. İçinde kavrulmuş buğday ile şeker vardı. Kovanın içine koyup çalkaladığı kum onun kerâmeti ile yiyecek hâline gelmişti. Ondan daha lezzetli bir şey yememiştim, yedim ve doydum. Mekke'ye gelinceye kadar onu bir daha göremedim. Mekke'de gece yarısı namaza durmuştu. Tam bir huşû ile inleyip ağlardı. Bütün gece böyle devam etti. Sabah oldu. Namaz kılıp tavaf edip dışarı çıktı. Arkasında hizmetçiler vardı. İnsanlar etrafına toplandılar. "Bu zât kimdir?" diye sordum. "Mûsâ bin Câfer bin Muhammed bin Ali bin Hüseyin'dir" dediler. "Yolda bu zâttan şöyle şöyle acaib hâller gördüm" dedim. "Bu hâller bu seyyid için acaib değildir dediler."

İmam Musa Kâzım(r.a) Hazretlerini sevenlerden Medâin şehrindeki İsa isminde bir zât şöyle anlatıyor: Hacca gitmiştim. O sene Mekke'de kaldım. Sonra, bir sene de Medine'de kalayım diyerek oraya gittim. Musallâ denilen yerde Ebû Zer-i Gıfârî(r.a) Hazretlerinin evi yanında bir yer kiraladım. Orada devamlı Musa Kâzım'(r.a)ın ziyaretine gidiyordum. Yağmurlu bir geceydi, yanında oturuyordum. Birdenbire, bana: "Ey İsa, kalk evine yetiş! Evin, eşyalarının üzerine yıkıldı." dediler. Koşarak evime geldim. Baktım ki gerçekten ev yıkılmış, eşyalar altında kalmıştı. Birkaç işçi tuttum. Bütün eşyalarımı noksansız enkaz altından çıkardım. Yalnız abdest almak için kullandığım ibriğim kayboldu. Ertesi gün İmâm-ı Musa Kâzım'(r.a)ın yanına geldim. Bana: "Eşyalarından kaybolan bir şeyin var mı?" diye sordular. Ben de: "Hayır Efendim, yalnız abdest ibriğim kayıp!" dedim İşte o zaman başlarını aşağıya indirip gözlerini yumdular. Bir müddet bekledikten sonra, başlarını kaldırıp bana dediler ki: "Sen bir gün önce ev sahibinin helâsına gitmişsin ve orada unutmuşsun! Şimdi git, ev sahibinin hizmetçisinden iste, sana versinler." Ben de hemen koşarak geldim. Ev sahibinin hizmetçisinden ibriğimi isteyince, getirip teslim etti.

İshak bin Ammar şöyle anlatıyor: "İmam-ı Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri Harun Reşit tarafından hapsedildiği zaman, İmam-ı Azam Ebu Hanife (r.a) Hazretleri'nin iki talebesi Ebu Yusuf ile Muhammed Şeybani (r.a) ziyaretine gitmişlerdi. Maksatları Hz. İmam'ın ilminden sorup denemek istiyorlardı. Tam o sırada hapishanenin nöbetçisi yanına geldi ve: "Ey mübarek efendim! Bugünkü nöbetim bitti, yarın dönüşümde bir ihtiyacınız varsa getireyim." dedi. Hz. İmam (r.a): "Bir ihtiyacım yoktur." dediler. Sonra Ebu Yusuf (r.a) ile Muhammed Şeybani'(r.a)ye dönerek: "Ben bu adama hayret ediyorum. Yarın döneceğini zannediyor. Hâlbuki onun eceli gelmiştir ve yarın ölecektir." dedi. İmam-ı Azam Ebu Hanife (r.a) Hazretleri'nin iki talebesi de Hz. İmam'ın böyle söylemesine hayret ettiler ve: "Biz bu zatı zahiri ilimlerden imtihan etmek istedik. İmam ise batını ilimden bize haber veriyor. Bunun bu sözünü deneyelim." diyerek kalkıp gittiler. Adamın evine yakın bir yere nöbetçi koydular ve ona: "Bu evde bir şey gördüğün zaman gelip bize haber ver." dediler. Gece yarısında evde bir ağlama sesi yükselmeye başladı. Nöbetçi gelip hemen haber verdi. İmam-ı Ebu Yusuf(r.a) ile Muhammed Şeybani(r.a) geldiği zaman ev sahibinin öldüğünü gördüler. Hz. İmam(r.a) için olan hayretleri ve onun büyüklüğü hakkında zanları bir kat daha arttı."

Yahya bin Hasen anlattı: "Medine-i Münevvere'de birisi Hz. İmam'a (r.a) eziyet edip kırıcı sözler söylüyordu. Onu sevenler, ona devamlı: "Bize izin ver, şuna haddini bildirelim." diyorlardı. Hz. İmam da onları bu hareketten men ediyordu. Bir gün kendisine hakaret eden şahsın nerede olduğunu sordu. Medine-i Münevvere'nin civarında bir yerde olduğunu söylediler. Hz. İmam (r.a) bineğine binerek onun tarlasına doğru gitti, tarlaya girdi. O şahıs "Tarlaya basma!" diye bağırdı. Musa Kazım (r.a)yanına kadar gelip oturdu. "Ne kadar zararın oldu?" deyince o şahıs: "Yüz dinar." deyip "Sen kaç dinar umuyordun?" diye sorunca Hz. İmam da (r.a) o şahsa üç yüz dinar verdi. Hz. İmam'a hakarete bulunan şahıs bu cömertlik karşısında Hz. İmam'ın başını öptü ve ayrıldılar. Hz. İmam oradan ayrılınca Mescid-i Nebeviyye'ye gitti. O şahısla orada yine karşılaştı. Kendini seven yakınları o şahsı orada görünce üzerine yürümek istediler. Musa Kazım (r.a)onlara: "Hangisi hayırlı? Sizin yaptığınız mı, yoksa benim istediğim mi? Ben ona yakınlık göstermek suretiyle islah olmasını düşünmüştüm." dedi.(*Câmi'u Kerâmât-il-Evliyâ*; c.2, s.269.*Vefeyât-ül-A'yân*; c.5, s.308-310.*Tabakât-İbn-i Sa'd*; c.3, s.244.*Hadâik-ul-Verdiyye*; s.40.*El-A'lâm*; c.7, s.321.*Nûr-ul-Ebsâr*; s.142, 148.*Târih-i Bağdâd*; c.13, s.27.*Sıfat-üs-Safve*; c.1, s.103.*Mîzân-ül-İ'tidâl*; c.3, s.201..*El-Bidâye ven-Nihâye*; c.10, s.183.*Tehzîb-üt-Tehzîb*; c.10, s.340.*Kâmûs-ul-A'lâm*; c.6, s.4478)

Hz. İmam'ın (r.a) kızkardeşi şöyle anlatıyor: "O, yatsı namazını kıldığı zaman, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'ne hamd eder, bu hali gece bitinceye kadar devam ederdi. Gece bitince tekrar kalkar sabah namazını kılardı. Sonra bir miktar zikir ile Allah-u Teâlâ yı anmakla meşgul olur, bu durumu güneş doğuncaya kadar devam ederdi. Sonra, kuşluk vaktinde kuşluk namazı kılar, zevalden öncesine kadar uyur, kalkınca dişlerini misvaklar, abdest alır ikindiye

kadar namaz kılar, namazı bitince kibleye doğru dönerek akşam namazına kadar Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'ni zikrederdi. Sonra kalkar akşam ile yatsı arası namaz kılardı. Bu onun her günkü âdeti idi.

İmam-ı Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'in yüksek nesebine sahip olan Ehl-i Beyt'in büyüklerindendir. Nurlu kalbine akıp gelen ilmin ve feyizlerin çokluğu, akıl ve dil ile anlatılamaz. İnce marifetleri bildiren sözleri, nükte ve latifeleri çok meşhurdur.

Hikmetli sözlerinden biri de şöyledir: Buyurdular ki: *“Arkadaşlık ettiğin biri, önceleri hali haline uyar, sonraları kalbine sıkıntı verirse, hemen kendine bak. Kendi eğriliğini anlarsan, hemen tövbe et, doğru olduğunu anlarsan, bilesin ki o arkadaşın yoldan sapmıştır. Bu durumda dur, biraz düşün. Hemen ondan ayrılma. Onu yalnız başına bırakma. Cenab-ı Hak (c.c) Hazretleri'nden bir düzelme gelinceye kadar bekle.”*

Yine görgü şahitlerinin; Musa Kâzım (r.a) Hazretlerinin Mescid-i Nebeviye girip, gecenin ilk vaktinde secdeye vardığını, Secdede şöyle dediği duyuldu: **“Ya Rabbi! Günahım çok, fakat senin affın büyük.”** Bunu sabaha kadar tekrar etti.. (İslam Ansk.c.2 sh.321,322,323,324)rivayet edilir.

Cenab-ı Hak cennetteki derecelerini âli eyleyip, bizlerde himmet ve şefaatlarından mahrum etmesin. (ÂMİN)

İMAM-I ALİ RIZA (r.a) D.H.(153. (M.770)V.H-203. (M.818)

Oniki İmam'ın sekizincisi, Hicret-i Nebeviyye'nin 153. (M.770) senesi RabiulAhir ayının onbirinci Perşembe günü, Halife Mansur'un hükümdarlığı zamanında Medine-i Münevvere'de dünyaya teşrif ettiler. İsmi şerifleri “Ali”, künyeleri “Ebül Hasan Sani”, lakapları “Rıza”dır. Pederi İmam-ı Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri annesi de Necmiyye'dir (r.anha). Nesebi, Ali Rıza bin Musa-i Kâzım bin Cafer-i Sadık bin Muhammed Bakır bin Ali Zeynel Abidin bin Hüseyin bin Ali bin Ebi Talib'dir. İmam-ı Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri: “O'na kendi künyemi bağışladım.” buyurmuşlardır. Babasına dediler ki: “Halife Me'mun ondan razı olduğu için mi oğlun Ali'yi Rıza diye çağırıyorsun?” O da cevaben: “Hayır! Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri ve Resulü razı oldukları içindir.” buyurdu.

Bâyezid-i Bistâmi ve Ma'ruf-i Kerhi hazretleri (r.anhüm) İmâmın sohbeti ile şereflenip kemâle geldiler.

İmamlığı, tasavvufta rehberliği vefatına kadar sürdü.

Musa Kâzım(r.a)ın öğrencilerinden birisi şahit olduğu bir hadiseyi anlatır: "Bir gün Musa Kâzım(r.a); "Mağrib (Fas) tüccarlarından gelen oldu mu?" diye sordu."Bilmiyoruz." dedik. O da: "Gelmiştir." buyurdu. Atlara binip gittik. Orada cariyeye satan bir Mağribli vardı. Bize yedi cariyeye gösterdi. İmam Hazretleri hiçbirini kabul etmedi. Biri daha bulunduğunu fakat hasta olduğundan göstermediklerini öğrendik. İmam bana: "Yarın gel. Ne kadar ücret isterse kabul edip o cariyeyi al!" buyurdu. Ertesi gün Mağriplinin yanına vardım. "Dün isteyip de hasta olduğu için göremediğimiz caâriyeyi istiyorum." dedim. Yüksek bir fiyat söyleyip: "Daha aşağı olmaz." dedi. Ben de: "O fiyata kabul ettim." dedim. Bana: "Bunu kimin için alıyorsun?" diye sorunca: "Dünkü beraber geldiğimiz zât için." dedim. Tüccar: "O kimlerdendir?" dedi. "Benî Hâşim'dendir." deyince, Mağripli tüccar, bu cariyeye hakkında şöyle anlattı: "Ben, bu cariyeyi Magrib'in en uzak beldesinden aldım. Bir kadın bana: "Bu cariyeyi kimin için aldın?" dedi. Ben de: "Kendim için aldım." diye söyleyince, o kadın; "Hayır! Bu senin olacak bir cariyeye değildir! Bu câriye, yeryüzünün en kıymetli zâtıdır! Bunların bir çocuğu olur. O büyüüp yetişince, yeryüzünün en âlimi olacaktır." dedi. Daha sonra câriyeyi Musa Kâzım(r.a)'a getirdim. Bu cariyeden İmâm-ı Ali Rızâ dünyaya geldi.

O'na uyanlar ve muhalifleri de O'ndan razıydı. Usuli Zikir ve Tasavvufu (tarikati) babası İmam-ı Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri'nden alıp Horasan şahı ve zamanın sahibi olmuştur. Füyuzati Maneviyye ve Kemalati Ruhiyyesi pek yüksek olduğu cihetle bütün âlemi hayrette bırakmıştır. Ta şark ve garbın uzak bölgelerinden ziyaretlerine gelerek Atebei Ulfasına (yüksek eşiklerine) yüz sürerlerdi. Huzuri saadetlerine gelen ziyaretçiler: “Ya İmamı Kâinat! Sen Eşrefi mahlûkatsın.” dediklerinde onlara cevaben: “Hayır! Yanlış, kimin takvası ziyade ise Eşrefi mahlûkat odur.” deyip “İnne Ekremeküm İndellahi Etgaküm.” (*Hucurat Suresi,13*)ayetini okurdu.

VEFATI

İmam-ı Ali Rıza (r.a) Hazretleri yirmi sene kadar İmamet-i Kübrada bulunarak Ümmet-i Muhammed'i Füyuzati Maneviyyesiyle dilşad ederek nice âşıkları Allah'a (c.c) vasıl kılmıştır. Abbasi halifelerinden Memun zamanında elli yaşında olarak Hicret-i Nebeviyye'nin 203. (M.818) senesi Ramazan-ı Şerif'in yirmibirinci Perşembe günü **siyasi çıkar ve endişe duyanlar tarafından zehirlenmiştir.**

Namazını halife Me'mûn kıldırdı. Me'mûn, İmâm-i Ali Rıza hazretleri (r.a.) ni çok sever ve sayardı. Kerimesini (kızını) nikah edip, imamı kendine damat yaptı. Yerine halife olmasını emir ve ilan edip, paralara ismini yazdırdı. Fakat imam önce vefat etti. Horasan'da bulunan Tûs (Meşhed) şehrinde Abbasi Halifesi Harun Reşid'in kabri yanına defnolunmuştur. (*Zikir Makamları, sh.44*)

Ebüs salt şöyle anlatıyor: “Bir gün İmam'ın (r.a) yanında idim. Bana buyurdu ki: ‘Şu gördüğün türbe Harun Reşid'in türbesidir. Türbenin dört tarafından toprak alıp bana getir.’ Gidip getirdim. Toprağı koklayıp: ‘Yakında burada, benim için kabir kazacaklar. Bir taş çıkacak, Horasan'ın bütün külünklerini getirecekler fakat taşı çıkaramayacaklar.’ buyurdu. Sonra : ‘Fılan yerden toprak getir!’ buyurdu. Getirdim. ‘Benim kabrimi bu toprağı aldığınız yerde kazın. Kabrimi derin kazın ve laht yapın. Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri kabri dilediği kadar genişletir. Sonra bir yaşlık görünür. O zaman sen, kabre bakarak sana şu söyleyeceğim sözleri söyle. Bunun üzerine bir su çıkar, kabir su ile dolar. Ufak balıklar görünür.’ Sonra bana bir ekmek verip: ‘Sen bu ekmeği al. Ufak ufak doğrayıp suya at. Balıklar bu ekmek parçalarının hepsini yerler. Sonra bir büyük balık çıkıp, küçük balıkları yer ve kaybolur. O zaman cesedimi suyun içine koyun. O zaman sen, sana şu söyleyeceğim sözleri söyleyince su azalır ve hiç kalmaz. Halife Me'mun da bunu görür. Yarın ben Me'mun'a gideceğim, dışarı çıktığımda başım kapalı ise benimle konuşma, eğer başım açık ise, konuş.’ buyurdu.

Ertesi günü sabah olunca elbiselerini giyip hazırlandı. Bu sırada Me'mun'un hizmetçisi gelip kendisini çağırdı. Kalkıp Me'mun'un yanına geldi. Me'mun'un önünde tabaklarda meyveler vardı ve üzüm salkımından yiyordu. İmam'ı (r.a) görünce ayağa fırlayıp. İmam'a (r.a) sarıldı ve onu alnından öptü. Yediği üzümünden imam'a (r.a) ikram etti. O özür dileyip kabul etmediyse de halife, bir salkımı imam'a (r.a) tekrar ikram etti. İmam ne kadar ısrar ettiyse halife üzümünden bir kaç tane alıp yedi. İmam'a da yemesini ısrar etti. İmam bu ısrar üzerine üzümünden birkaç tane yedi. Biraz oturup sohbet ettikten sonra müsaade isteyip ayrıldı. Çıkarken, başını örtmüş olduğundan emri icabı kendisi ile konuşmadık. Evine gelince kapının kilitlenmesini emredip yatağına yattı. Ben evin içinde mahzun olarak bekliyordum.

Bu sırada İmam'a çok benzeyen güzel yüzlü ve misk kokulu bir genç içeri girdi. Ben hayretle: ‘Kapı kilitli idi, sen içeriye nasıl girdin, sen kimsin?’ diye sordum. ‘Ben İmam-ı Ali Rıza'nın (r.a) oğlu Huccetullah Muhammed bin Ali'yim. Beni bir saatte Medine'den buraya getiren zat içeriye aldı.’ dedi ve babasının yanına girerken bana: ‘Sen de gel!’ dedi. İçeri girdik. İmam (r.a) oğlunu görünce ayağa kalkıp oğluna sarıldı, bağrına bastı ve alnından öptü. O da yüzünü babasının yüzüne koydu. Bir şeyler konuştular. Ama ben anlayamadım. Sonra İmam'ın dudaklarının üstünde kardan beyaz bir köpük gördüm. Daha sonra kendinden geçti ve temiz ruhunu teslim etti. İmam'ın oğlu Muhammed bin Ali bana: ‘İç odadan su ve tahta

getir.’ dedi. Ben içinde su ve tahtanın olmadığını bildiğim için: ‘İç odada su ve tahta yoktur.’ dedim. Emrini tekrar edince hemen kalkıp gittim. Hakikaten su ve tahta vardı. Alıp getirdim. ‘Yıkamak için yardım edeyim.’ dedim. O: ‘Bana yardım eden biri var.’ buyurdu. Kendisi yıkadıktan sonra bana: ‘İç odada, dolapta keten ve hanut (güzel kokulu buhur) vardı, onu getir.’ buyurdu. Gittiğimde, o zamana kadar hiç görmediğim güzel bir elbise dolabı gördüm. İçinden, kefen ve hanutu alıp getirdim, kefenleyip cenaze namazını kıldı. Sonra tabut istedi. ‘Bir marangoza yaptırayım.’ dedim, ‘İç odada vardır.’ buyurdu. İçeri girdiğimde hiç rastlamadığım bir tabut gördüm. Getirdim, Ali Rıza(r.a)nın cesedini tabuta koydu. Sonra iki rekâtlık bir namaza başladı. Namazını bitirmemişti ki, evin damı yarıldı ve tabut oradan yukarı çıktı. Ben telaşla: ‘Şimdi ne olacak?’ dedim. Bana: ‘Sakin ol! Biraz sonra gelir.’ buyurdu. Evin damı yarıldı ve tabut tekrar geldi. Muhammed bin Ali, İmam’ı (r.a) tabuttan çıkarıp yatağına yatırdı. Sanki yıkama kefenleme işi yapılmamıştı. Sonra bana: ‘Kapıyı aç!’ buyurdu. O sırada halife Me'mun ve hizmetçileri gelmişti. Vefat haberini alınca çok ağladılar ve üzüldüler. Halife Me'mun: ‘Ey efendimi! Sana ne oldu?’ diyordu. Sonra techiz ve tekfin (yıkayıp kefenleme) işleri yapıldı. Kabir kazılırken ben orada idim. Daha önce bana İmam Ali Rıza(r.a)nın söylediklerinin hepsi oluyordu. Kabir açılıp su çıkınca ve küçük balıklar görülünce Halife Me'mun: ‘Hayâlında olduğu gibi, vefatından sonra da kerametleri görülüyor.’ dedi. Orada bulunanlardan birisi: ‘Bu neye işarettir, biliyor musunuz? Ey Abbasoğulları! Sizin mülkünüz her ne kadar çok uzun müddet ise de bu küçük balıklar gibidir. Bir zaman gelir, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri sizden sizin üzerinize bir kimse musallat eder ve sizi yok eder.’ dedi.

Halife Me'mun: ‘Doğru söylüyorsun.’ dedi. Defin işi tamamlandıktan sonra Halife Me'mun bana: ‘Kabirde söylediklerini tekrar anlat.’ dedi. Ben de unuttuğumu söyledim. Halife de, bildiğim halde söylemek istemediğimi zannederek beni hapsetti. Hapiste bir yıl kaldım. Artık iyice sıkılmışım. ‘Ya Rabbi! Resulullah (s.a.v) Efendimiz ve temiz akrabası hürmetine beni buradan kurtar.’ diye dua ettim. Hemen o anda İmam-ı Ali Rıza (r.a) Hazretleri’ni gördüm. İçeri girdi ve: ‘Ey Ebüssalt! Gönlün mü daraldı?’ buyurdu. ‘Evet’ dedim. Mübarek elini zincirlerin üzerine koyar koymaz, zincirlerin hepsi açıldı. Elimden tutup saraydan çıktım. Bekçilerin yanından geçip gittik. Hiç birisi bizi göremedi. Sonra: ‘Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri sana emniyet versin, seni korusun. Bundan sonra halife Me'munu görmezsin, o da seni bulamaz.’ buyurdu ve kayboldu. Ondan sonra halife Me'mun’u hiç görmedim.”

BAZI MENKİBELERİ

Musa Kâzım(r.a) Hazretlerinin annesi Hamîde Hatun, Peygamber Efendimizi(s.a.v) rüyasında gördü. Ona buyurdu ki: "Yakın zamanda, zamanın insanların en üstünü olan bir torunun olacaktır."

İmam Ali Rıza (r.a)nın annesi anlatır: “Hamile olduğum zaman hiçbir ağırlık duymazdım. Geceleri uykuda karnımda tesbih ‘Sübhane’llah’ ve Tehlil ‘Lailahe’llallah’ sesleri işitir korkardım. Uyandığım zaman hiç ses duymazdım. Oğlum doğduğu zaman ellerini yere koyup, bir söz söyleyen veya münacaat eden bir kimse gibi dudaklarını oynatırdı.”

İmam (r.a) bir gün hamama gitti. Oturup yıkanırken bir asker geldi ve İmam’a: “Başıma su dök de yıkanayım.” dedi. İmam da: “Peki.” deyip askerin başına su dökmeye başladı. Biraz sonra. İmam’ı tanıyanlardan biri gelip bu hali görünce çok üzüldü ve askere: “Ey asker! Senin kendine hizmet ettirdiğin bu zat, Aliyyül Mürteza’nın (k.v) ve Fatımatuzzehra’nın (r.anha) torunu İmam-ı Ali Rıza (r.a) Hazretleri’dir. Sen ne yaptığının farkında mısın?” dediler. Asker bunları duyunca yaptığı fenalığı anlayarak, İmam’ın ayaklarına kapanıp: “Aman efendim! Niye bana kendinizi tanıtmadınız? Niçin bana hizmet ettiniz? Kusurumu affediniz!” diye özür dileyip ağladı. İmam da, özrünü kabul edip, “Müslümana hizmet etmek sevap olduğu için senin isteğini kabul ettim.” buyurdu.

Halife Me'mun, İmam Ali Rıza (r.a)'yı çok sever, sık sık onunla görüşürdü. Saray görevlileri mecburiyet karşısında hürmet gösterirlerdi. Bir araya geldiklerinde, İmam (r.a) saraya gelince sarayın perdesini kaldırmamaya ve onu karşılamamaya karar verdiler. Fakat İmam'ın her gelişinde, ellerinde olmadan kalkıp karşılayıp perdeyi kaldırıyorlardı. Bir gün Hz. İmam'ı karşıladılar, perdeyi kaldırmakla biraz durakladılar. O anda perde peydah olan rüzgârla kalktı. Çıkışında da rüzgâr perdeyi kaldırdı. Bunu gören saray görevlileri: "Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'nin aziz ettiği kimseyi kimse küçültemez." diyerek eski adetlerine devam ettiler.

Huzâa kabîlesinden Da'bel bin Ali ismindeki zât zamânının en meşhur şâirlerinden ve güzel söz söyleyenlerindendi. Şâir şöyle anlattı: "Ehl-i beyte muhabbeti anlatan Medâris-i Âyât isimli kasideyi yazıp, İmâm-ı Ali Rızâ(r.a)'ya arzettim. Çok beğendiler ve: "Benden izinsiz hiç kimseye okuma!" buyurdular. Ben; "Peki!" deyip ayrıldım. Halife Me'mûn, bu kasideyi yazdığımı duyup beni çağırdı. Hâl hatır sorduktan sonra, yeni yazdığım kasideyi okumamı istedi. Ben özür dileyip İmam'ın emrini bildirdim. Halife, İmam Ali Rıza (r.a)'yı çağırıp, kendisinden izin alınca, ben de kasideyi okudum. Halife çok memnun olup bana elli bin akçe hediye etti. İmam-ı Ali Rızâ (r.a)'ya da o kadar ihsanda bulundu. Ben de: "Efendim! Ben giydiğiniz elbiselerinizden istirham ediyorum. Bereketlenmek için yanımda bulundururum. Öldüğüm zaman kefenim olur." dedim. İhsan edip, giydiklerinden bir gömlek ve çok güzel bir havlu verip: "İnşâallah bunları saklarsın ve bunlarla belâlardan emin olursun." buyurdular.

Bir zaman Irak'a gidiyordum. Yolda eşkıya yolumuzu kesip, neyimiz varsa hepsini almaya başladılar. Eşyaların alındığına değil de, İmam hazretlerinin hediyesi olan gömlek ve havlunun da alınacağından çok korktum. Bir taraftan da İmam Ali Rıza(r.a)'nın: "Belâlardan emin olursun." sözlerini düşünüyordum. Bu sırada haydutlardan birinin, benim atıma bindiğini ve benim yazdığım kasideyi okuyup ağladığını gördüm. Haydudun Ehl-i beyte olan muhabbetine hayret ettim ve dedim ki: "O kasideyi kim yazdı?" Eşkıya; "Bu kasideyi yazan, İmam-ı Ali Rızâ'nın şâiri, meşhûr Da'bel bin Ali'dir. Fakat sen onu tanımazsın." Deyince: "Da'bel bin Ali benim!" dedim, inanmadı. Kâfilede bulunanlar tasdik edince, eşkıyâ kâfileden aldığı bütün malları sâhiplerine iade etti. Bize de kılavuzluk edip tehlikeli yerlerden selâmetle geçmemize vesile oldu. İmamAli Rıza(r.a)'nın hediyelerinin bereketiyle bütün kâfile belâdan kurtulduk."

Yine bir gün İmam hazretleri, bir kimseye bakıp, "Hiç kimsenin elinden kurtulamayacağı işe hazırlık yap, vasiyetini yaz!" buyurdu. Üç gün sonra o kimse vefat etti.

Bir kimse şöyle anlattı: Hacca gitmeye niyet etmişim. Evdekiler, ihram olarak Sevb-i Mülcem denen, sert ve âdî dokunmuş kumaş elbise hazırlamışlardı. "Bunlarla ihram caiz midir, değil midir?" diye şüphe edip, ihtiyat olarak başka bir ihram aldım. Mekke-i Mükerreremeye varınca, İmam-ı Ali Rızâ(r.a)'ya bir mektup yazdım. Ama asıl sormak istediğim, Sevb-i Mülcem ile ihramın caiz olup olmadığı sualini yazmayı unutmuştum. Bir müddet sonra, İmam mektubuma cevap gönderdiler. Mektubun sonunda "Sevb-i Mülcem ile ihram caizdir." yazısını okudum. "

İmâm-ı Ali Rızâ (r.a) Hazretleri Nişâbur'a gelince, yirmi binden fazla âlim ve talebe, kendisini karşıladı. Dedelerinden gelen bir hadis-i şerîf okuması için yalvardılar. İmam Hazretleri; "Ben, babam Musa Kâzım'dan, o da babası Câfer-i Sâdık'tan, o da babası Muhammed Bâkır'dan, o, babası Ali Zeynel Âbidîn'den, o, babası Hz.Hüseyin(r.a)'den, o, babası Hz.Ali(r.a)'den, o, Peygamber(s.a.v) Efendimizden, o, Cebrâil(a.s)'dan, o da Allah'ü Teâlâ'dan. Bu hadîs-i kudsîyi okudu. "Lâ ilâhe illallah kal'amdır. Bunu okuyan, kal'ama girmiş olur. Kal'ama giren de azâbımdan kurtulur."buyurdular. İmâm-ı Ahmed ibni Hanbel (r.a)hazretleri, bu hadîs-i kudsînin râvileri ile beraber okunduğunda bütün hastalıklara iyi geleceğini bildirmiştir.

Sâlih bir müslüman, İmam-ı Ali Rızâ(r.a) ile ilgili menkıbesini şöyle anlatır:” Peygamber Efendimizi(s.a.v) rüyamda gördüm. Hacıların kondukları mescidde oturuyorlardı. Huzurlarına vardım. Selâm verdim. Önlerinde hurma yaprağından örülmüş bir tabakta Seyhânî hurmaları vardı. Bana bir avuç hurma verdi. Saydım on yedi tane idi. Kendi kendime on yedi yıl ömrüm kalmış diye tabir ettim.

On beş yirmi gün sonra İmam-ı Ali Rızâ(r.a) hazretlerinin bu mescidde konakladıklarını duydum. Hemen yanlarına koştum. Rüyamda gördüğüm gibi Resûlullah(s.a.v)'ın oturduğu yerde oturmuştu, önlerinde de bir tabak hurma vardı. Beni yanına çağırarak bir avuç hurma verdi. Saydım tam on yedi tane idi. Biraz daha hurma istediğimde; "Resûlullah(s.a.v)'tan daha fazla verilir mi?" buyurdu.”

Tüccarın biri dil tutukluğundan dolayı güçlükle konuşurdu. Kendi kendine; "İmam-ı Ali Rızâ(r.a) hazretleri Peygamber (s.a.v)Efendimizin evlâtlarındandır. Huzuruna varayım da benim dilime bir ilâç tavsiye etsin." diye düşündü. O gece rüyasında İmam-ı Ali Rızâ (r.a)hazretlerini gördü. Kendisine, "Kimyon, sa'ter ve tuzu, su ile karıştır, iki üç kere ağzında çalkala şifa bulursun." buyurdu. Sabahleyin uyandığında rüyasını hatırladı; fakat rüya deyip fazla ehemmiyet vermedi. İmamın huzuruna gidip, hâlini arz ettiğinde: "Senin dilinin ilâcını rüyada söylemediler mi?" buyurdu. Tüccar, tarif ettikleri ilâcı kullanınca, konuşması hemen düzeldi. “

Salih bir zât anlatır: "Bir gün İmam-ı Ali Rızâ (r.a)hazretleri ile bir evin duvarının dibinde duruyorduk. Biraz sohbet ettik. O sırada bir kuş geldi. İmam hazretlerinin önünde yere kondu, ötmeğe başladı. Dertli olduğu belliydi. İmam hazretleri bana sordu. "Biliyor musunuz bu kuş ne diyor?" Ben de dedim ki: "Ehl-i beytten olan Peygamber(s.a.v)Efendimizin evlâtları daha iyi bilirler." İmam; "Bu kuş, şu evde bir yılan olduğunu ve yavrularını yiyeceğini söylüyor. Kalk eve gir ve o yılanı öldür!" buyurdu. İmam hazretlerinin buyurduğu gibi eve girdim, gerçekten içeride bir yılan dolaşıyordu. Hemen bir sopa ile yılanı öldürdüm."

İbrahim ibni Abbâs diyor ki: "İmam-ı Ali Rızâ (r.a)öyle büyük âlim idi ki, hangi ilimden olursa olsun, sorulan her meseleye çok güzel cevaplar verirdi. Halife Me'mûn, kendisine çok sual sorar, verdiği cevaplara hayran kalırdı. Hazret-i İmam, az uyur, çok namaz kılar ve çok oruç tutardı. Muhtaçları arayıp bulur, onlara yardım ederdi. Bir hasır üzerinde oturur, yatacağı zaman da o hasır üzerinde yatardı. Her işinde Allah ü Teâlâ'ya karşı tam bir teslimiyet ve tevekkül üzere idi. Yüzüğünün taşında; "Hasbiyallah" Allahü Teâlâ bana kâfidir." yazılı idi. (İslam Ansk. c.3 sh.98,102)El-A'lâm; c.5, s.26.Vefeyât-ül-A'yân; c.1, s.321, c.3, s.269.Târih-i Taberî; c.10, s.251.El-Kâmil fi't-Târih; c.6, s.119.Nuzhet-ül-Celis; c.2, s.65.El-İber; c.1, s.340.Nûr-ül-Ebsâr; s.152.Tam İlmihâl Seâdet-i Ebediyye; s.1059.Câmiu Kerâmâtî'l-Evliyâ; c.2, s.156.Sefinet-ül-Evliyâ (Fârisî); s.26.Şezerât-üz-Zehab; c.2, s.2, 6.Hadâik-ül-Verdiyye; s.41 Eshâb-ı Kirâm; s.158.İslâm Âlimleri Ansiklopedisi; c.3, s.98.Supleman; c.2, s.573)

Cenab-ı Hak cennetteki derecelerini âli eyleyip, bizleride himmet ve şefaatlarından mahrum etmesin. (ÂMİN)

İMAM-I MUHAMMED TAKİ (r.a)

D.H. 195. (M. 810)-V.H.220. (M.835)

Oniki İmam'ın dokuzuncusudur. Hicret-i Nebeviyye'nin 195.nci senesi (M. 810), Recep ayının onunda Cuma günü Medine-i Münevvere'de dünyaya teşrif ettiler. İsmi şerifleri “Muhammed Cevad bin Ali bin Musa-i Kâzım bin Cafer-i Sadık bin Muhammed Bakır bin Zeynel Abidin bin Hüseyin bin Ali bin Ebi Talib”dir. Künyeleri: “Ebu Cafer”, “Sani”. Lakabları “Taki ve “Cevad”dır. Babası İmam-ı Ali Rıza (r.a) Hazretleri, Valideleri Reyhane'dir (r.anha).

İmam-ı Muhammed Cevad Taki (r.a) Hazretleri Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'in torunu olup, İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri ile Hz. Fatıma'nın (r.anha) evlatlarındandır. İmam-ı Şah Şehid-i Kerbela Hüseyin (r.a) Hazretleri'nin torunlarından olduğu için “Seyyid”dir.

Medine-i Münevvereye giderken,. İmam ve hanımı Kûfe'ye uğradılar.. imam bir mescide girdi. Abdest almak için su istedi. Caminin avlusunda bulunan ve meyve vermemiş olan bir sidre ağacının dibinde abdest aldı. Namaz kıldıktan sonra ağacın yanına geldiler. Ağaç taze meyve vermişti. Meyve çok tatlı ve çekirdeksiz idi. Cami cemaati o meyvelerden bereketlenmek için yediler. (İslam Ansk.c.3 sh.281,282)

Muhammed Cevâd Tâki (r.a.) daha küçük yaşta, büyük ve derin bir âlim olmuştur. İmâmlığı onaltı sene iki ay ondört gündür.. Her yıl Halife Me'mûn, Muhammed Cevâd (r.a.) a onbin dirhem gönderirdi. Ali Naki ve Musa isminde iki oğlu, Fâtima ve Emmâme isminde iki de kızı vardı.

İmam-ı Muhammed Cevad Taki (r.a) Hazretleri usul-i zikir ve tasavvufu (tarikati) babası İmam-ı Ali Rıza (r.a) Hazretleri'nden alarak Füyuzat-i Maneviyye ve Esrar-ı Muhammediyye'ye mazhar olmakla, Takilerin serveri ve safilerin rehberi bir Nur-i Rabbani olmuştur.

VEFATI

İmam-ı Muhammed Cevad Taki (r.a) Hazretleri rivayete göre 17 sene kadar İmamet-i Kübra'da bulunarak Ümmet-i Muhammed'i Şeriat-ı Garraiyi Ahmediyye ve Tarikat-ı Ulyayı Muhammediyye'ye terğib ve teşvik ederek nice nice büyük veliler yetiştirmiştir. Çok kerameti ve manevi feyizleri Allah (c.c) âşıklarını meftun edip kemale erdirmiştir.

İmam-ı Muhammed Cevad Taki (r.a) Hz.leri Hicret-i Nebeviyye'nin 220. (M.835) yılında Zilhicce ayının altısında 26 yaşını birkaç ay geçerken karısı, halife Me'mun'un kızı Ümmül Fadl zehirli üzümü yedirerek şehid etti. Bağdat'ta büyük dedesi İmam-ı Musa-i Kâzım (r.a) Hazretleri'nin kabrinin arkasında Kazimiyye kabristanına defnolunmuştur. (Zikir Makamları, sh.45)

BAZI MENKİBELERİ

Ebu Halid adında bir zat şöyle anlatıyor: “Irak'ta iken, Şam'da bir kişinin Peygamberlik davasında bulunduğu için zincirlere bağlanarak hapse atıldığını duydum. Delice konuşuyor ve acaip bir hikâye anlatıyor dediler. Ben merak ederek, o tutuklunun yanına gittim. Akli yerinde idi. Başına gelenleri anlat deyince: ‘Ben Şam'da İmam-ı Hüseyin (r.a) Hazretleri'nin mübarek başının bulunduğu söylenen camide devamlı ibadet ederdim. Bir gece ibadet ederken, aniden mübarek yüzlü bir şahıs karşıma çıktı. Bana: ‘Kalk beni takib et!’ dedi. Az bir süre yürüdükten sonra Kûfe camisinde kendimi gördüm. Bana: ‘Bu camiye tanıyor musun?’ diye sorunca, ‘Evet, Kufe camisidir’ dedim. Doğrudur dedikten sonra iki rekât namaz kıldık. Sonra o zat çıktı. Ben onu takib ettim. Kısa süre sonra kendimi Peygamber (s.a.v) Efendimiz'in Medine'deki mescidinde buldum. Peygamber (s.a.v) Efendimiz'e selam verdikten sonra o zat çıktı. Ben onu takip ettim. Kısa süre sonra kendimi Kâbe'nin yanında gördüm. Kâbe'yi tavaf ettikten sonra o zat bana yine: ‘Beni takib et!’ dedi. Bir müddet sonra o zat kayboldu.

Baktım ki, Şamdaki camideyim. Bu hale hayret ettim. Bir sene bunun tesirinden kurtulamadım. Bir sene sonra yine aynı gece, o zatı mescidde yanımda gördüm. Bir sene önce yaptığımız herşeyin aynısını yaptık. Benden ayrılacağı sırada kendisine: ‘Sana bu kuvvet ve kudreti veren Rabbin (c.c) hakkı için siz kimsiniz?’ diye sorduğumda: ‘Ben Muhammed Cevad bin Ali Rıza bin Musa Kâzım bin Cafer Sadık'ım(r.a)’ dedi ve ayrıldı. Daha sonra ben bu durumu anlattım. Şam'ın valisi olan Muhammed bin Abdülmelik duymuş, beni çağırdı. Bana bu hadiseyi sordu. Bende başından sonuna kadar anlattım. ‘Sen deli olmuştun.’ diye beni buraya ellerimi ve ayaklarımı bağlayarak hapsetti’ dedi. Ben durumu valiye bir mektup ile bildirdim. Mektubun arkasına vali şunu yazmıştı: ‘Bir gecede o şahsı Şam'dan Kûfe'ye, Kûfe'den Medine'ye, Medine'den Mekke'ye ve oradan Şam'a götüren kimse, onu bizim zindandan kurtarsın.’ Ben bunu okuyunca çok üzüldüm. Durumu o zata bildirmek için hapishaneye gittiğimde valinin adamları ve bekçiler telaş içindeydiler. Sebebinin sordum. Bana: ‘Zincirlerle bağlı olan deli, bu gece hapishanenin hiç bir kapısı açılmadan, hiçbir duvarı

delinmeden kaçmış. Kimin tarafından kurtarıldığı da bilinmiyor.' dediler. Bunu duyunca Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretlerine hamd ü senalar ettim ve onu oradan, İmam-ı Muhammed Cevad Taki (r.a) Hazretleri'nin kurtardığına inandım."

İmam-ı Taki (r.a) Hazretleri, halife Me'mun vefat edince: "Bizim kurtuluşumuz otuz ay sonradır." buyurdu. Halife Me'mun'un vefatından otuz ay sonra zevcesinin amcası halife Mu'tasım ile görüşmek için Bağdat'a gittiği sırada vefat etti.

BAZI HİKMETLİ SÖZLERİ

İmamı Muhammed Cevad Taki(r.a) Hz.leri buyurdu ki: "Zulüm ile amel eden, zalime yardım eden ve bu zulme razı olan, bu zulme ortaktır. Zalimin adaletle geçen günü kendisine, mazlumun zulüm gördüğü günden daha ağır gelir."

"Cahiller çoğaldığı için âlimler garib oldu."

"İhtiyaç sahiplerine iyilik ve yardım yapanlar bu iyiliğe ihtiyaç sahiplerinden daha çok muhtaçtırlar. Çünkü iyilikleri sebebiyle sevaba ve övgüye kavuşurlar. Her kim iyilik yaparsa başta kendine iyilik yapmış olur."

"Kim Allah ü Teâlâ'ya güvenir ve sığınır, insanlar kendisine muhtaç olur. Allah ü Teâlâ'dan korkup, haramlardan sakınan kimseyi Allahü Teâlâ insanlara sevdirebilir."

"Dilde güzellik, tatlılık ve akılda olgunluk olmalıdır."

"İffetli olmak fakirliğin, şükür belânın, tevazuu üstünlüğün, fesâhat sözün, hıfz rivâyetin, tevazuu ilmin, edep ve mâlâyânîyi terk etmek verânın, güler yüzlülük de kanâatin zîneti, süsüdür."

"İnsanın şerefi ve mertliği kimseyi hoşlanmadığı bir şeyle karşılamaması; ahlâkının güzelliği başkasına eziyet veren şeyi terk etmesi; cömertliği, üzerinde hakkı olan kimselere iyilik etmesi, insaflı olması; hak ortaya çıktığı zaman hakkı kabul etmesidir."

"Üç şey vardır ki, kimde bulunursa Allah ü Teâlâ ondan râzı olur. Çok istiğfâr etmek, yumuşaklık ve sadâkat çokluğu."

"Üç şey kimde bulunursa, pişman olmaz. Bunlar acele etmemek, meşveret ve tevekküldür."

"Eğer cahiller susup, konuşmasalardı, insanlar arasında ihtilâf olmazdı."

"Kim arkadaşına kimsenin olmadığı yerde yalnız başına nasihat ederse, onu süslemiş olur. Kim de arkadaşına alenî, halk arasında nasihat ederse, onu lekelemiş olur."

"İnsanın günahlarla mânen ölmesi, gerçekten ölmesinden daha büyük bir ölümdür. Hayatının bereketli kısa bir hayat olması bereketsiz uzun hayattan daha hayırlıdır."

"Kim Allahü Teâlâ'ya bağlanıp, tevekkül ederse, Allah ü Teâlâ onu her türlü kötülükten ve düşmandan korur."

"Dindarlık şeref, ilim hazine, çok konuşmamak nur, aynı zamanda zühdün ve verânın en yükseğidir."

"Dini bid'attan daha çok yıkan ve insanı tamahkârlıktan daha çok bozan bir şey yoktur."

İmam-ı Muhammed Cevad Taki (r.a) Hazretleri'nin rivayet ettiği bir Hadis-i Şerifte Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyurdular ki: **"İstihare eden kaybetmedi, istişare eden pişman olmadı."** (Buhari,Müslim) (El-A'lâm; c.6, s.271.Tam İlmihâl Seâdet-i Ebediyye; (49. Baskı) s.1117.Nûr-ül-Ebsâr; s.160.Vefeyât-ül-A'yân; c.4, s.175.Eshâb-ı Kirâm; (6. Baskı) s.362.Şezerât-üz-Zeheb; c.2, s.48..Rehber Ansiklopedisi; c.12, s.290, c.13, s.211.İslâm Âlimleri Ansiklopedisi; c.3, s.281)

Cenab-ı Hak cennetteki derecelerini âli eyleyip bizleride himmet ve şefaatlarından mahrum etmesin.

İMAM-I ALİ NAKİ (r.a)
D.H.204. (M.829)-V.H. 254. (M.868)

Oniki İmam'ın onuncusu. Hicret-i Nebeviyye'nin 204. (M.829) yılı Receb-i Şerif'in onüçünde Halife Me'mun zamanında Medine-i Münevvere'de dünyaya geldi. İsmi şerifleri "Ali", Künyeleri: "Ebül Hasen-i Askeri"dir. Lakabları "Naki", "Hadi" "Mütevekkil" ve "Nasih"tır. Pederi İmam-ı Muhammed Cevad Taki (r.a) Hazretleri, Validei Muhteremeleri Ümmül Fazl binti Me'mun'dur. İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri Resulullah (s.a.v) Efendimiz'in torunu olup, İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri ile Fatumatüzzehra (r.anha) Hazretleri'nin evlatlarındandır. İmam-ı Hüseyin (r.a) Hazretleri'nin torunlarından olduğu için "Seyyid"dir. Asıl adı "Naki bin Muhammed Cevad Taki bin Ali bin Musa-i Kâzım bin Cafer-i Sadık bin Muhammed Bakır bin Zeynel Abidin bin Hüseyin bin Ali bin Ebi Talib"dir.

İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri usuli zikir ve tasavvufu (tarikati) babası İmam-ı Muhammed Cevad Taki (r.a) Hazretleri'nden alıp ruhani halleri ve kemâl vasıflarıyla pek yüksek olarak "KIDVATÜL ULEMA VE HÜCCETÜL ASFİYA" lıkla istibat etmiştir.Devamlı ibadetle meşgul olup, dünyadan elini çekmişti. İmâmlığı otuz yıl, altı ay, yirmiyedi gündür. Hasen-i Askeri, Hüseyin ve Ca'fer adında üç oğlu ve bir de kızı vardı.

VEFATI

İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri devamlı ibadetle meşgul olup, dünyadan elini çekmişti. Hz. İmam (r.a) otuz üç sene altı ay, yirmiyedi gün kadar İmamet-i Kübra'da bulunarak Ümmet-i Muhammedi Şeriat-ı Ahmediyye ve Tarikat-ı Muhammediyye ile Taat-i İlahiyye'ye yöneltmekle nice nice evliya ve süleha yetiştirmiştir. Gayet halim ve selim takiyyül kalb ve melekiyyüs sıfat olup Şerif Münir bir İmam-ı Rabbani idi.

İmam Ali Naki (r.a) Abbasi Halifesi Mütevekkil döneminde, Hicret-i Nebeviyye'nin 254. (M.868) yılında Cemaziyyel Ahir'in 25.ci Pazartesi günü kırk yaşında iken Bağdat'ın Samarra nahiyesinde vücudundaki zehrin etkisiyle şehiden vefat etti. Kendine mahsus olan evine defnolunmuştur. Kabri oradadır.. (*Zikir Makamları, sh.46*)

BAZI MENKİBELERİ

Halife Mütevekkil'de bir gün büyük bir çıban çıktı. Çok ağrı ve şiddetli ateş yapıyordu. Tabiplerin hiç biri buna çare bulamadılar. Hastalığı ağırlaşınca annesi: "Mütevekkil iyi olursa kendi malımdan İmam-ı Naki (r.a) Hazretleri'ne çok mal göndereceğim." diye nezr etti. Mütevekkil'in yakınlarından Feth bin Hakan: "İmam-ı Ali Naki'den de (r.a) bir ilaç soralım." dedi. Bir kimseyi gönderdiler. İmam-ı Naki(r.a)de falan şeyi yaranın üzerine koyun. Allah-ü Teâlâ'nın izniyle fayda verir." buyurdu. Bu haber üzerine halifenin meclisinde bulunanlar gülüşüler ve alay ettiler. Feth bin Hakan'ın ısrarları üzerine, söylenilen şeyi yaranın üzerine koydular. Çıban yarılıp içinde olanlar çıktı. Hasta şifa buldu. Mütevekkil'in iyileştiğini duyan annesi on bin altını bir keseye koyup kendi mührüyle mühürleyip İmam'a (r.a) gönderdi.

Mütevekkil iyice iyileşince, birisi İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri'nin evinde çok mal ve silah okluğuna dair halifeye şikâyetle bulundu.

Mütevekkil, veziri Said'e gece yarısı İmam'ın (r.a) evine girmesini ve orada bulduğu mal ve silahı kendisine getirmesini emretti. Bunun üzerine vezir Said şöyle anlatır: "Bir merdiven götürüp dama çıktım. Pencereden içeri girdim. Karanlıktı, ne tarafa gideceğimi şaşırdım. O sırada İmam'ın (r.a) sesini duydum. 'Ey Said biraz bekle, mum getirsinler.' buyurdu. Mum gelince aşağıya indim. İmam-ı Ali Naki (r.a) yünden bir elbise giymiş, başında yünden bir takke, altında hasır bir seccade, kibleye karşı oturuyordu. 'Ey Said işte odalar, ara.' buyurdu. Odalara girdim, bana söylenilen mal ve silahları bulamadım. Fakat halifenin annesinin gönderdiği kese, mührüyle duruyordu. İmam-ı Naki (r.a) : 'Seccadeye de bak!' buyurunca seccadeyi kaldırdım. Bir kılıç kınıyla duruyordu. Hepsini alıp halifeye getirdim. Halife annesinin mührüyle mühürlü keseyi görünce merak edip sordu. Durumu anlattılar. Bunun üzerine kendisi de bir kese koyup, keseleri ve kılıcı geri gönderdi. İmam-ı Ali

Naki'nin (r.a) huzuruna varıp mahcup bir şekilde: 'Efendim! İzinsiz evinize girmek bana çok zor geldi, ama emir almıştım.' dedim. O zaman Yüce Allah (c.c) Hazretleri'nin şu ayeti kerimesini okudu: **"Allah-ü Teâlâ'ya (c.c) şirk koşanlar ve Peygamberini (s.a.v) hiciv edenler, öldükten sonra hangi yere gideceklerini bilirler."** (Şuara Suresi,227)

Salih bin Said anlatır: "Halife Mütevekkil, İmam-ı Naki (r.a) Hazretleri'ni Medine'den Irak'a çağırdı. Beraberce Samarra'ya gittik, kötü bir yerde konakladık. İmam'ı sevenlerden biri içeri girip: 'Efendim! Bunlar senin kıymetini gizlemek ve nurunu söndürmek istiyorlar. Bunun için böyle kötü ve korkulu yerde konaklattılar.' Dedi. İmam (r.a) Hazretleri: 'Ey Said'in oğlu. Şöyle bir bak!' diye buyurup eliyle işaret etti. İşaret ettiği tarafa baktığımda dünyada bir benzeri olmayan, bahçeler, ırmaklar ve köşkler gördüm. Biraz sonra bu haller kayboldu. Bana buyurdu ki: 'Ey Salih! Biz nerede olursak olalım, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'nin nimetleri bizimle beraberdir.'

"Bir gün İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri, halifenin evlatlarının birinin düğününde düğün yemeğinde bulundu. Herkes edeple oturuyordu. Fakat gencin biri çok gülünç şeyler söyleyerek edepsizlik ediyordu. Bunun üzerine İmam o gence: "Ey genç! Çok gülüyorsun, kahkaha atıyorsun, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'ni hatırlamaktan gafil oluyorsun. Hâlbuki üç gün sonra öleceksin. Kabre hazırlıklı mısın?" diye sordu. O genç bu sözü duyduğu halde edepsizlikten vazgeçmedi. Yemekler yendi, düğün bitti. Ertesi gün genç hastalandı. Üç gün sonra da öldü."

Bir gün Hindistan'dan bir sihirbaz gelmiş, gösteriler yapıyordu. Zengin birisi sihirbazı çağırıp dedi ki: "İmam-ı Naki'yi (r.a) mahcup edebilirsen sana bin altın vereceğim." Sihirbaz da dedi ki: "Olur yaparım. Yalnız bir yemek ve yanına birkaç yufka ekmek hazırlayıp beni yanına oturtunuz." Sihirbazın dediği gibi yaptılar. İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri gelip sofraya oturdu. Bir parça ekmek almak istedi. Sihirbaz birşeyler yaptı. Ekmek önünden uçtu. Bu iş üç defa tekrarlandı. Sofrada bulunanlar gülmeye başladılar. Oturdıkları odada bir divan yastığı üzerinde arslan resmi vardı. İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri o resme işaret ederek emir verdi: "Bu adamı yut!" O resim bir anda arslan oldu, sıçradı sihirbazı yuttu. Tekrar o yastığa geldi. İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri buyurdu ki: "Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'nin düşmanlarını dostlarının üzerine musallat etmek böyle doğru değildir." (İslam Ansk. c.3 sh.97)

İmâm-i Ali Naki (r.a.) nin birçok menkıbeleri vardır. "İmâm-i Ali Naki (r.a.) hazretleri birgün Samarrâ civarında bir köye gitmişti." Bir köylü kendisini aradı. "Falan köye gitti." Dediler. Köylü de o köye gitti ve Naki hazretleri (r.a.) nin huzuruna vardı. Naki Hazretleri (r.a.) köylüye sordu; "Bir isteğinmi var?" Köylü; "Hz. Ali bin Ebi Talib (r.a.) in sevenlerindenim. Benim çok borcum vardır. Çok zaman geçmesine rağmen borçlarımı ödeyemedim. Bu borcun ağır yükünü kaldıracak sizden başka kimse bilmiyorum." Deyip, köylü arama sebebini anlattı.

İmâm-i Naki (r.a) hazretleri üzülmemesini söyleyip köylüyü o gece misafir etti. Sabahlayın köylüye buyurdu ki; "Sana bir söz söyleyeceğim, o sözü aynen yerine getireceksin." Köylü; "Başüstüne efendim." Dedi. İmâm-i Naki (r.a) hazretleri bir kâğıda; "Bu köyünün borcu benim borcumdur." Diye yazıp köylüye verdikten sonra, Buyurdu ki; "Ben yakında Samarra'ya döneceğim, bir cemâat içinde otururken bu kâğıdı getir. Borcunu benden yavaşça iste!" Bunun üzerine köylü oradan ayrıldı. Bir müddet sonra İmâm-i Naki (r.a.) hazretleri Samarrâ'ya döndü. Bir gün halife ve yakınları ile otururken köylü geldi. Kâğıdı çıkarıp borcunu istedi. İmâm-i Naki (r.a.) hazretleri çok yumuşak konuşup özürler beyân etti ve ileride birgün ödeyeceğini söyledi. Bunu Halife Mütevekkil duydu. Otuzbin akçeyi hemen İmâm'a gönderdi. Va'd edilen gün köylü geldi. Otuz bin akçayı köylüye verdi."

Esbâtî şöyle anlatır: "Bir defasında Ali Hâdî hazretlerini ziyaret için Irak'tan Medine-i münevvereye gitmiştim. Huzuruna varınca, bana halife Vâsık'ın hâlini sordu. Çok yakınlarındım. İyidir, ben ayrılırken sıhhat ve âfiyette idi." dedim. Bunun üzerine: "İnsanlar

diyorlar ki; Vâsık vefât etti!" dedi. Bu sözüyle kendini kasdediyor zannettim. Bir müddet sustu sonra bana tekrar: "İbn-i Ziyâd ne yapıyor?" dedi. "İyidir, işi yolundadır." diye cevap verdim. Bunun üzerine onun başına bir felâket geldi. Şüphesiz Allah'ü Teâlânın takdiri ve hükmü ne ise o olur. Ey dostlar Vâsık öldü, yerine Câfer Mütevekkil halife oldu. İbn-i Ziyâd da öldürüldü." dedi. Ben hayretle: "Ne zaman efendim?" diye sordum. "Sen ayrıldıktan altı gün sonra." Dedi. Bunları söyledikten birkaç gün sonra Medine'ye yeni halife Mütevekkil'in gönderdiği bir kişi geldi. Durumu ondan öğrendik. Aynen Ali Hâdî hazretlerinin işaret ettiği gibi Vâsık ölmüş, İbn-i Ziyâd da katledilmiş!" (*Târih-i Bağdâd; c.12, s.56.Nûr-ül-Ebsâr; s.164.El-A'lâm; c.4, s.323.Kâmûs-ül-A'lâm; c.4, s.2199.Vefeyât-ül-A'yân; c.1, s.322..Şezerât-üz-Zeheb; c.2, s.128.Sefînet-ül-Evliyâ (Fârisî); s.29.İslâm Âlimleri Ansiklopedisi; c.3, s.97*)

Cenab-ı Hak cennetteki derecelerini âli eyleyib bizleride himmet ve şefaatlarından mahrum etmesin. (ÂMİN)

İMAM-I HASEN-İ ASKERİ (r.a)

D.H-232. (846)-V.H. 261. (M. 875)

İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri Oniki İmam'ın onbirincisidir. Hicret-i Nebeviyye'nin 232. (846) Rabiül-Evvel'in dördüncü gününde halife Vasık devrinde Medine-i Münevvere'de dünyaya geldi. İsmi şerifleri "Hasan", Künyeleri "Ebu Muhammed", Lakabları "Askeri", "Zeki", "Halis", "Sirac" ve "Has"tır. Pederi âlileri İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri, valideleri de Susen'dir. Babasının olduğu gibi kendisi de "Askeri" ismi ile meşhur olmuştur.

Zikir ve Tasavvuf (tarikât) usulünü babası İmam-ı Ali Naki (r.a) Hazretleri'nden alarak Pişüvari zaman ve mukteda-i ehli iman olmuştur. Türlü faziletleri ve nice kerametleri vardır. İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri cesur, kerim, cömert ve âlim bir zattı. Yalnız bir oğlu olup, o da Oniki İmam'ın onikincisi yani sonuncusu olan İmam-ı Muhammed (r.a) Hazretleri'dir.

VEFATI

İmam-ı Hasan-i Askeri (r.a) Hazretleri altı sene kadar İmamet-i Kübra'da bulunarak İslâm Âlemini tenvir edip füyuzat-ı maneviyyesiyle Ümmet-i Muhammedi tenvir eylemiş ve Hakk'a (c.c) ulaştırmıştır. Abbasi Halifesi Mu'temed zamanında **28 yaşında** olduğu halde Hicret-i Nebeviyye'nin **261. (M. 875)** senesi Rebiulevvel'in sekizinci **Cuma** günü Sare adlı köyde **şehiden** vefat edip Sermenrey'de (**Bağdat Samarra**) babasının yanına defnedildi. (*Zikir Makamları, sh.47*)

BAZI MENKİBELERİ

İmam'ı (r.a) sevenlerden bir zat anlatır: "Zindana düşmüştüm, zindan çok dar ve ayağımdaki zincirler de çok ağır idi. İmam-ı Askeri (r.a) Hazretleri'ne bir mektup yazarak sıkıntımı anlattım. Mektuba geçim sıkıntımın da olduğunu yazacaktım fakat utandığım için yazamadım. İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri mektuba verdikleri cevapta şöyle buyuruyordu: "Bu mektubu aldığın gün, öğle namazını evinde kılacaksın." Hakikaten o gün öğle üzeri beni zindandan çıkarıp serbest bıraktılar. Sevinç içinde evime geldim, namazımı kıldım. Kapım çalındı, kapıyı açtığımda İmam- Askeri (r.a) Hazretleri'nin hizmetçisi ile karşılaştım. Bana yüz altın ile bir mektup bıraktı. Mektubu açtığımda şunlarm yazılı olduğunu gördüm: 'Ne zaman bir ihtiyacın olursa iste, istediğin şeye Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'nin izniyle kavuşursun.'

Hasan bin Ali Askerî hapisshanede bulunduğu sırada oruç tutardı. O iftar ettiği zaman diğer arkadaşları da onunla birlikte yemek yerlerdi. Ebu Haşim de onunla birlikte oruç tutmaya başladı. Aradan bir müddet geçince zayıf düştü. Oradaki vazifeliden pasta istedi. Vazifelinin getirdiği pastayı alan Ebu Haşim boş bir kenara çekilerek yedi. Daha sonra her zamanki bulunduğu topluluğun arasına döndü. O topluluktan hiç kimse Ebu Haşim'in bir kenara çekilip yiyip içtiğini bilmiyordu. Hasan bin Ali Askerî(r.a) hazretleri Ebu Haşim'e tebessüm ederek yöneldi ve buyurdu ki: "Ey Ebu Haşim! Senin yiyip içmende bir mahzûr

yoktur. Kendini zayıf hissettiğin ve kuvvetlenmek istediğin zaman pasta yerine et ye. Çünkü pasta insanı kuvvetlendirmez." Ebu Haşim pasta yediğini kimsenin bilmediğini düşünerek, bunun Hasan bin Ali Askerî(r.a)nın kerameti olduğunu anladı."

Muhammed bin Cafer isimli bir genç anlatır: Geçim sıkıntısı içindeydik. Bir gün babam:"Oğlum gel İmam-ı Askerî (r.a) Hazretlerine gidelim. Onun çok cömert olduğunu söylüyorlar. Bizi de boş çevirmez. Bir ihsânda bulunabilir." dedi. Ben de: "Peki, baba sen onu hiç gördün mü?" deyince; babam: "Hayır" diye cevap verdi.

Daha sonra beraber yola çıkınca bana: "Beş yüz akçe verse, iki yüz akçesi ile elbise, iki yüz akçesi ile de un, geri kalanla da diğer ihtiyaçlarımızı alırsınız." dedi. Ben de: "Bana da üç yüz akçe verse, yüz akçe ile elbise, yüz akçe ile yiyecek ve yüz akçesi ile de merkep alıp, Kûhistan tarafına gitsem." dedim. İmam-ı Askerî (r.a) hazretlerinin kapısına geldiğimizde, kapıya birisi çıkarak, babamı ve beni ismimizle çağırdı ve içeri girdik. İmam-ı Askerî Hazretleri: "Şimdiye kadar niçin gelmediniz?" diye sordu. Babam da: "Perişan hâlimizle yanınıza gelmeye utandık." dedi. Ziyaretten sonra çıkıp giderken, arkamızdan hizmetçi koşarak geldi ve bir kese babama vererek: "Bu kesede beş yüz akçe vardır. İki yüz akçesi ile elbise, iki yüzü ile un ve yüz akçesi ile çeşitli ihtiyaçlarınızı alırsınız." dedi. Sonra bana dönerek bir kese de bana verdi ve: "Bu kesede üç yüz akçe vardır. Yüz akçesi ile elbise, yüz akçesi ile yiyecek, yüz akçesi ile de bir merkep alırsın, yalnız Kûhistan tarafına gitme." dedi. Sonra meydana gelen hâdiselerden, oraya gitmemin benim için iyi olmayacağını anladım."

İmam- Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri'ni sevenlerden biri başından geçen bir hadiseyi şöyle anlatır: "İmam'a (r.a) bir mektup yazarak bazı şeyler sordum. Bahar hummasından da soracaktım fakat unutmuşum. Daha sonra suallerimin cevabı geldi. Suallerin cevabından sonra şöyle yazmışlar: 'Bu suallerle beraber bahar hummasını da soracaktın fakat unuttun. Onun cevabını da verelim. **"(Ey ateş İbrahim'in üzerine soğuk ve emin ol.)"**(Enbiya Suresi,69) Ayet-i Kerimesini yazıp, hummalı hastanın boynuna asılırsa şifa bulur' buyurdu. Dedikleri gibi yaptım. Hasta şifa buldu."

Halifenin huysuz bir atı vardı. Değil binmek, eyer bile vuramazlardı. Halifenin hizmetçilerinden biri: "Bu atı İmam-ı Askeri (r.a) Hazretleri görsün. Ya bu at onu öldürür veyahut at kullanılır hale gelir." dedi. İmam (r.a) saraya çağırıldı. Sarayın bahçesine girince, doğruca atın yanına gitti. Ata elini sürer sürmez at terlemeye başladı. Sonra Halife İmam'ın yanına gelerek, tazimden sonra: "Efendim! Biz bu atı hiç kullanamıyoruz. Terbiye de edemedik. Buna bir eyer vurup eğitebilir misiniz?" diye sordu. İmam da atın yanına vardı, eyerini vurdu. Halife: "Bir de biner misiniz?" diye sordu. İmam da bunun üzerine ata bindi. Sarayın bahçesinde koşturdu. At, en ufak bir serkeşlik yapmadı. Sonra attan inip halifenin yanına gelerek: "Bundan daha iyisini görmedim." buyurdu. Halife çok hayret etti ve atı İmam-ı Askeri (r.a) Hazretleri'ne hediye etti."

İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri daha küçük iken onunla Behlül Dane olarak bilinen ve meşhur Harun Reşid'in kardeşidir diye tanınan Ebu Vehib bin Ömer (r.a) Hazretleri arasında bir konuşma geçer. Bir gün Behlül Dane (r.a) Hazretleri yolda giderken bir kaç çocuğun bir yerde oynadıklarını ve içlerinde bir çocuğun ağlamakta olduğunu görünce onun oynadığı olmadığından ağladığını sandı. Behlül Dane (r.a) Hazretleri: "Gel! Ağlama! Sana bir oyuncak alayım." der. İmam-ı Hasen-i Asker(r.a): "Ben oyuncaksızlıktan ağlamıyorum ki, biz onun için yaratılmadık ki." deyince Behlül Dane (r.a) Hazretleri: "Ya peki ne için yaratıldık?" diye sorar. Buna İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri şu cevabı verir: "İlim ve ibadet için yaratıldık." Behlül Dane (r.a) Hazretleri: "Nereden bildin?" diye tekrar sorar. İmam (r.a): "Ben size mevzu ile alakalı ayet okuyacağım. Niçin yaratıldığımız orada şöyle yazılmıştır. Yüce Allah (c.c) buyuruyor: **"Ben insanları ve cinleri, ancak bana ibadet etsinler diye yarattım."** (Zariyat Suresi,56)"Sizi ancak boşuna yarattığımızı ve gerçekten bize

döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?’ (Müminun Suresi,115)”**Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak kötülük ve iyilikle deneyeceğiz.**” (Enbiya Suresi,35)

İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri biraz daha konuştu, sonra düşüp bayıldı. Behlül Dane (r.a) Hazretleri: “Sen daha çocuksun, günahın yok, niçin korktun?” diye sorunca, henüz çocuk yaşta olan İmam’ın (r.a) verdiği cevap çok enteresan: **“Cehennem azabından korkuyorum, ey Behlül. Beni fazla konuşturma, yoluna devam et.”** (İslam Ansk. c.3 sh.182-183)

Cenab-ı Hak cennetteki derecelerini âli eyleyib bizleride himmet ve şefaattından mahrum etmesin. (ÂMİN)(Nûru'l-Ebsâr; s.166.Sefinetü'l-Evliyâ; s.29.Vefeyâtü'l-A'yân; c.1, s.135, c.2, s.94.Câmiu Kerâmâtü'l-Evliyâ; c.1, s.389.Mu'cemül-Müellifin; c.3, s.261..Tam İlmihâl Seâdet-i Ebediyye; (49. Baskı) s.1083.Târih-i Bağdad; c.2, s.366.El-A'lâm; c.2, s.200.İslâm Âlimleri Ansiklopedisi; c.3, s.182)

İMAM-I MUHAMMED MEHDİ (r.a) D.H258. (M. 871).

İmam-ı Muhammed Mehdi (r.a) Hazretleri Oniki İmam’ın on ikincisidir. Hicret-i Nebviyye’nin 258. (M. 871) senesi Ramazan-ı Şerif ayının 23. Cuma günü Abbasi halifesi Mu’tasım zamanında, Bağdat’ta Samarra adlı mahalde, dünyaya ayak basmışlardır. Doğacağı gece babası evinde bulunan teyzesine: “Teyzeciğim! Bu gece bizim evde bulun. Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri bize, yerimize geçecek bir evlad verecektir.” dedi. Teyzesi: “Hanımın Nercis’de hamilelik alametleri yok. Oğlun kimden olacak?” deyince babası İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri: “Nercis hamilelik yükünü çekmeyecek, ancak doğum zamanı belli olacak.” dedi.

Pederi İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri, anneleri Nercis Hatun’dur. İsmi şerifleri “Muhammed”, Künyeleri “Ebul Kasım”, Lakabları; “Mehdii Kaim”dir.

Teyzesi anlatır: “Gece teheccüd namazına kalktım. Mehdi (r.a) Hazretleri’nin annesi Nercis Hatun da kalktı. Kendi kendime: ‘Sabah oluyor henüz doğum halleri meydana çıkmadı.’ diyordum. İmam-ı Askeri (r.a) Hazretleri’nin sesini duydum. ‘Teyzeciğim! Nercis Hatun’un odasına git!’ dedi. Nercis Hatun’un odasına gittiğimde beni karşıladı. Vücudu titriyordu, onu bağrıma basıp İhlâs ile Kadr sûrelerini ve Ayet-el Kürsi’yi okudum. Çocuk da annesinin karnında bunları okuyor, sesi duyuluyordu. Bir ara oda aydınlandı, baktım çocuk doğmuştu. Babası: ‘Teyzeciğim! Çocuğu getir!’ dedi. Çocuğu sarıp götürdüm. Dilini çocuğun ağzına dokundurup: ‘Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri’nin izniyle konuş’ dedi. Çocuk besmele çekip bir Ayet-i Kerime okudu. O sırada etrafımızı yeşil renkli kuşlar sardı. Bunların Melekler olduğunu öğrendim.”

Muhammed Mehdi (r.a) Hazretleri usuli zikir, tasavvuf (tarikâtı) babası İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri’nden ahzû telakki ederek sahibi zaman ve Hüccetül Burhan olmuştur. Asrında Kutbiyyeti haiz olan Ali İbni Hüseyin Bağdadi’nin (r.a) irtihali üzerine. İmam (r.a) namazını kılarak Şuniziyye’deki kabrine defnetmiş, kendisi kutbiyyet makamını ihraz etmiştir.

GAYBUBETİ

İmam Muhammed Mehdi (r.a) 26 sene kadar İmamet-i Kübra’da bulunarak nice nice büyük veliler ve önderler yetiştirdi. 19 sene kutbiyyet makamında kalıp zamanındaki bütün velilere feyz, onun vasıtası ile ulaştı. İmam (r.a), Hicri 281 senesi, Rebiulevvel ayının birinci Pazar günü Kutbiyyet-i Ebdaliyye’ye tahvil ederek tabaka tabaka yükselmiştir. Rivayete göre İmam-ı Muhammed Mehdi (r.a) Hazretleri doğduğu Bağdat’ın kuzeyindeki vaki Samerra şehrinde gözlere görünmez olmuştur.

Bu zatın iki gaybubeti vardır. Yani gözden kaybolma devri ikidir. Birincisine gaybeti suğra (kısa kaybolma), ikincisine de gaybeti kübra (yani uzun kaybolma) derler. Gaybeti suğra devresi 74 yıl sürmüştür ve bu müddet içinde mahdut kimseler vasıtasıyla halk o zatla temas etmiştir. O kimselere de hususi elçi ve naib denmekte olup başlıca dört kişidirler.

Adları şöyledir: 1- Osman bin Saidül Esedi, 2- Hüseyin bin Ruhun Nevbahti, 3- Muhammed bin Osman bin Said, 4- Ali bin Muhammed-üs Simer'idir.

İmam-ı Muhammed Mehdii Kaim (r.a) Hazretleri'nin Gaybubeti Kübra devri başlamıştır. Bu ikinci devre Onikinci İmam'ın yani İmam-ı Muhammed Mehdi (r.a) Hazretleri'nin zuhuruna kadar devam edecektir. Nasıl ki, Hz. İsa (a.s) geri gelecekse, İmam-ı Muhammed Mehdi (r.a) Hazretleri'nin zuhuru da kati ve herkesçe bilinen, malum olan bir gerçektir.

Ahir zaman Mehdisi konusunda iki rivayet vardır: Biri Peygamber hanedanından ve İmam-ı Ali (k.v) Hazretleri'nin evladından olan bu Onikinci İmam, İmam-ı Hasen-i Askeri (r.a) Hazretleri'nin oğlu İmam-ı Muhammed Mehdi (r.a) Hazretleri zuhur edecek. İkincisi de, Mehdi yine Evlad-ı Resul'den (s.a.v), fakat Abdullah oğlu Muhammed adlı birisi zuhur edip meydana çıkacak.

İmam-ı Muhammed Mehdii Kaim (r.a) Hazretleri 19 sene Kutubluk makamında kaldıktan sonra vefat ederek gözlerden kaybolmuş. Osman bin Yakub Cuveyni İmam'ın (r.a) namazını eda ile Medine-i Münevvere'de bulunan kabri saadethanelerine defnedilmiştir. (*Zikir Makamları, sh.47,48.Nurul Ebsar sh.168.İslam Meşh. Ansk. c.2 sh.1290*)Fakat en iyisini Cenab-ı Hak bilir.

Cenab-ı Hak cennetteki derecelerini âli eyleyip, bizleri himmet ve şefaatlardan mahrum etmesin. (ÂMİN)

HAKKINDA BAZI HADİS-İ ŞERİFLER

Mehdi (r.a) Hazretleri'nin alametleri: Mehdi (r.a) Hazretleri Ehl-i Beyt'ten olacaktır. İmam-ı Hasan (r.a) Hazretleri'nin neslinden gelecektir. Mehdi (r.a) Hazretleri'nin ismi, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'in ismi şeriflerinden (yani Muhammed) olacaktır. Babasının ismi de Resul-i Ekrem'in (s.a.v) babasının ismi gibi olacaktır. Alnı geniş ve dişleri aralıklı olacaktır. Bu durumu Peygamber Efendimiz (s.a.v) Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyuruyor: “Nefsim yed-i kudretinde olan Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri'ne yemin ederim ki, Allah-ü Zülcelâl benim neslimden, dişleri aralıklı, alnı açık, yeryüzünü adaletle dolduracak, malı ve mülkü ile insanlara bol bol ikram eden bir evladımı gönderecektir.” (*İslam Ansk. C.14 sh.116*)

Gökte ve yerde bulunan bütün mahlûkat ondan razı olacaktır. Onun adaleti her yeri kaplayacaktır ve insanlar arasında Peygamber Efendimizin (s.a.v) sünneti seniyyesi ile muamele edecektir. Resulullah(s.a.v) buyurur: “Mehdi'den önce dünya zulümle dolu iken, onun zamanında adalet ile dolar.” (*İslam Ansk. c.14 sh.116*)

Onun devrinde, ümmetin gerek iyileri gerekse kötüləri, o ana kadar görülmemiş şekilde pek çok nimetlere kavuşacaklardır. Çok yağmur yağmasına rağmen bir damlası zayi olmayacak, toprağa atılan az bir tohumdan çok ürün alınacak. Nebiler Nebisi (s.a.v) bu hususta şöyle buyuruyor: “Ümmetimin sonunda bir Mehdi zuhur edecek. Allah (c.c) Hazretleri onun yüzü suyu hürmetine yağmur verecek, ümmet saygı görecektir, yedi yada dokuz yıl hüküm sürecek.” (*Ramuzul Ehadis, H.No:6298*)

“Ümmetim arasında Mehdi çıkacak, beş, yedi, dokuz yıl hüküm sürecek. Bol yağmurlar yağıp yer bol mahsul verecek. Mehdi herkese bol mal verecek.” (*Ramuzul Ehadis, H.No:6299*)

“Ehl-i Beyt'imden, ismi ismime, babasının ismi de babamın ismine uygun bir adam çıkacak, zulüm ve haksızlık dolu olan yeryüzü, adalet ve insafla dolacak.” (*Ramuzul EhadisiH. No:6301*)

“Ey Ehl-i Beyt! Mehdi bizdendir. Allah (c.c) onu bir gecede yararlı hale getirecektir.” (*Ramuzul Ehadis H.No:2495*)

“Ey Abbas! Allah (c.c) bu işe “İslâm'ın yayılmasına” beni başlattı. Zulümle dolu olacak tüm yerleri adaletiyle dolduracak olan neslinden bir çocukla son bulduracak onu. O İsa (a.s) namaz kılacak.” (*Ramuzul Ehadis H.No:6186*)

“Doğudan siyah bayraklı bir ordu çıkacak ve bu ordu hiçbir kavmin yapmadığı savaş yaptıktan sonra Mehdi (r.a) Hazretleri zuhur edecektir.” Devamındaki Hadis-i Şerif'te de

Peygamber(s.a.v) Efendimiz buyuruyor: “Mehdi’nin başı hizasında bir bulut olacaktır. Buluttan bir melek: ‘Bu Mehdi’dir. Sözü dinleyiniz!’ diyecektir buyuruldu.” (İslam Ansk. c.14 sh.116)

Allah-ü Teâlâ(c.c) İslamiyyeti nasıl Resûlullah (s.a.v) Efendimiz’le başlatmışsa, Mehdi (r.a) Hazretleri ile sona erdirecektir. Mehdi (r.a) Hazretleri mücadelesine devam edecektir. O fitnelerin zuhur ettiği bir zamanda gelecek ve ihsanı karşılıksız olacaktır. Mehdi (r.a) Hazretleri müminlerle beraber Kudüs’te sabah namazı kılarken İsa (a.s) gökten inecek ve Mehdi (r.a) Hazretleri O’nu insanlara tanıtacaktır. İsa (a.s) namazını Mehdi (r.a) Hazretleri’nin arkasında kılacaktır.

Resulullah (s.a.v) buyurdu ki: “İsa (a.s) saçlarından sanki sular damlıyormuş gibi gökten inecektir. Mehdi (r.a) Hazretleri O’na: ‘Ya İsa! Geç de bize namaz kıldır.’ dediğinde, İsa (a.s): ‘İkamet senin için getirilmiştir.’ diyecek ve benim evlatlarımın birisinin arkasında namaz kılacaktır.” (İslam Ansk. c.14 sh.116)

Mehdi (r.a) Hazretleri’nin rengi Arabî bedeni İsrailidir. Sağ yanağı üzerinde yıldız gibi parlayan bir ben vardır. Mehdi (r.a) Hazretleri’nin etrafında insanlar arıların beyleri etrafında toplandığı gibi toplanırlar. Zülkarneyn ve Süleyman (a.s) gibi, bütün dünyaya sahip olur. Masum insanlar katlöluncaya kadar Mehdi (r.a) Hazretleri çıkmayacaktır. Mehdi (r.a) Hazretleri gelince, insanlar onu aşk ve muhabbetle kucaklayacaklar. Hilafet ona evinde otururken verilecek, devrinde yeryüzünün en hayırlısı olacaktır.

Mehdi (r.a) Hazretleri doğu tarafından çıkacaktır. Karşısına dağlar bile dikilse onları ezip geçecek, çeşitli ülkelerden birçok âlim Mehdi (r.a) Hazretleri aramak için yola çıkacak ve âlimlerin hepsi insanlarla Mekke’de buluşacaklardır. Sonra Mehdi (r.a) Hazretleri’ni bulacaklar. Mehdi (r.a) Hazretleri onlardan kaçacak, sonunda O’nu (r.a) ikna edecekler ve O’na (r.a) biat edecekler.

Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri insanların kalblerini onun muhabbetiyle dolduracaktır. Mehdi(r.a) Hazretleri’nin doğum yeri Medine’dir. Hicret edeceği yer Kudüs’tür.

Mehdi (r.a) Hazretleri’nin sakalı bol ve sık olacaktır. Gözü sürmeli olacaktır. Omuzunda Peygamber (s.a.v) Efendimiz’in Nübüvvet Mührü olacaktır. Peygamber (s.a.v) Efendimiz’in bayrağıyla çıkacaktır. Resul-ü Ekrem (s.a.v) Efendimiz’in vefatından sonra hiç açılmamış olup Mehdi Resul (r.a) Hazretleri tarafından açılacaktır. Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri onu üçbin meleklerle destekleyecektir. Yaşı otuz ile kırk arasında olacaktır. Haşimi soyundan olup, Hilafeti Hz. İsa (a.s)’a devredecektir. Kötülük ve kötüler helak olacak, Resûl-i Ekreme (s.a.v) buğz eden kimse kalmayacaktır. Bütün Sünnet-i Seniyye’yi İhya edecektir.

Mehdi (r.a) Hazretleri’nin alametlerinden biri de Deccalin zamanında ortaya çıkmasıdır. Hadis-i Şerifte: “On büyük alamet görülmeyince kıyamet kopmaz: Ateş, Deccal, Dabbet-ül arz, Güneşin batıdan doğması, İsa’nın (a.s) gökten inmesi, Ye’cüc ve Me’cüc’ün çıkması, doğuda-batıda ve Arabistan da ayın tutulması. Bunlardan sonra Yemen’den bir ateş çıkıp halkı bir araya toplayacaktır.” buyuruldu. Deccal hakkında Peygamber (s.a.v) Efendimiz buyurdu: “Geçmiş Peygamberler şaşı, kör, yalancı olan Deccal’in büyük fitne ve bela olduğunu haber verip, ümmetlerini onun şerrinden ve zararından korkuturlardı.”

Mehdi (r.a) Hazretleri İstanbul’u fethederken, Deccal Şam ile Irak arasında bulunur. Önce kurtarıcı olduğunu iddia eder. O zaman dinsizler ve müslümanlar ona tabi olurlar. Bir gözü kördür. İki gözü arasında “kâfir” yazısı çıkar. Okuma yazması olmayan her Mümin bu yazıyı okuyabilir. Bütün müslümanlar onun yanından ayrılırlar. Deccal, “Peygamberim” ve daha sonra “İlâhım” diye herkesin imanını bozmaya uğraşacak sonunda Suriye veya Filistin’de İsa (a.s) ve Mehdi (r.a) Hazretleri tarafından öldürülecektir. Alametlerin sonuncusu bir ateştir ki, Aden’den çıkacaktır. (İslam Ansk. c.14 sh.117,118.El Kavul Muhtasar fi alametil Mehdiyyil Muntazar.)

Nebiler Nebisi (s.a.v) buyuruyor: “Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri insanların kalblerine baktı ve kulları içerisinde en iyi Hz. Muhammed’in (s.a.v) kalbini buldu. O’nu kendisi için seçti. O’nu Peygamber olarak gönderdi. Yine Hz. Muhammed’in (s.a.v) kalbinden sonra kullarının kalbine baktı. En iyi kalbler olarak Asbab-ı Kiram’ın kalblerini buldu. Onları sevgili Peygamberine vezirler yaptı. Asbab-ı Kiram’ı sevmenin meşhur ve pek çok kaideleri vardır. Bunlardan bazıları şunlardır: 1. Ashab-ı Kiram’ı seven kimseyi Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri dünyada da ahirette de muhafaza eder. 2. Ashab-ı Kiram’ı seven, ebedi kalınacak yer olan cennette onlarla beraber olur. 3. Kim onları severse yarın kıyamet gününde, kevser havuzunun başındaki Peygamber (s.a.v) Efendimiz’in yanına gelir ve ondan kana kana içer. Ondandır ebediyyen bir daha susamaz.” *(Abdullah b. Mesut (r.a) Taberani)*

Devamındaki Hadis-i Şerifte de buyurur ki: “Asbabım ve akrabalarım hakkında benim hakkımı koruyunuz. Onları sevmek suretiyle, benim Peygamberlik hakkımı koruyanları, Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri dünyada ve ahirette belalardan ve zararlardan korur. Benim Peygamberlik hakkımı düşünmeyerek onları incitenleri Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri sevmez. Allah-ü Teâlâ (c.c) Hazretleri’nin sevmediği kimselere azab etmesi pek yakındır.” *(Taberani)*
(El İrşad, c.2, s.340. Müntehab’ul-Eser, s.286. Ebu Davud, Sahih, c.2, s.207, Mısır baskısı, el-Matbaat’ut-Ta-ziyye; Yenabi’ul-Mevedde, s.432 ve Nur’ul-Ebsar, 2. bab, s.154. Yenabi’ul-Mevedde, 76. bab; Menakıb’de Cabir b. Abdullah el-Ensari’den nakledilir. Sahih-i Tirmizî, c.2, s.46, Dehli basımı, yıl 1342; Müsned-i Ah-med, c.1, s.376 Mısır basımı, yıl 1313. Yenabi’ul-Mevedde, s.443.)